

Ray Dhaliwal
Real Estate Broker

Moving to Indiana?

Contact Ray Dhaliwal @ 317-993-4987

Helpful in Easy and Accessible Home Loans at best Interest Rates.

Listing and Selling Homes in Indianapolis Area.

Good relations with all the well reputed leading Builders in the Area.

Specialized in Pre-Sale homes for Investment and Residential purposes.

CENTURY 21 SCHEETZ
RAYD@C21Scheetz.com

Twenty-Fourth Year of Publication

ਨਿਊ ਯਾਰਕ ਐਡੀਸ਼ਨ

Price 50¢

Email:punjabtimes1@gmail.com

ਸ਼ਿਕਾਗੋ, ਸੈਨ ਫਰਾਂਸਿਸਕੋ ਅਤੇ ਨਿਊ ਯਾਰਕ ਤੋਂ ਇਕੋ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹਫਤਾਵਾਰ

www.punjabtimesusa.com

ਪੰਜਾਬ ਟਾਈਮਜ਼

Punjab Times, Vol 24, Issue 14, April 8, 2023

20451 N. Plum Grove Rd., Palatine, IL 60074

Ph:847-359-0746, Fax:847-705-9388

ਪੰਥਕ ਸਿਆਸਤ ਭਖੀ, ਸਿਆਸੀ ਧਿਰਾਂ ਖਾਮੋਸ਼

ਜਲੰਧਰ ਜ਼ਿਮਨੀ ਚੋਣ ਲਈ ਸਿਆਸੀ ਮਾਹੌਲ ਭਖਿਆ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ: 'ਵਾਰਿਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ' ਜਥੇਬੰਦੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਗਿਆਨੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵਿਸਾਖੀ ਮੌਕੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਸੱਦਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਪਿੱਛੋਂ ਪੰਥਕ ਸਿਆਸਤ ਭਖ ਗਈ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਬੰਨੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਬਾਦਲ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹੋਰ 'ਪੰਥਕ' ਸਿਆਸੀ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਉੱਤੇ ਚੁੱਪ ਧਾਰ ਲਈ ਹੈ; ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸਿਰਮੌਰ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੀ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਉੱਤੇ ਫਿਲਹਾਲ ਚੁੱਪ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਇੰਨਾ ਆਖ ਕੇ ਗੱਲ ਨਿਬੇੜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਸੱਦਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਫ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਕੋਲ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਨਹੀਂ ਸੱਦ ਸਕਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਗਿਆਨੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਜੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਸੱਦਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਪੰਥਕ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਇਕੱਠ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੱਥਕੰਡਿਆਂ ਉੱਤੇ ਫਿਕਰਮੰਦੀ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਉਧਰ, ਪੰਥਕ ਸਿਆਸੀ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਇਸ ਮਸਲੇ ਉੱਤੇ ਚੁੱਪ ਨੂੰ ਸਿਆਸੀ ਮਾਹੌਲ ਕਈ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਘੋਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਿਆਸੀ ਮਾਹੌਲ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਸੱਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਇਦ ਪਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ ਪੰਥਕ ਸਿਆਸਤ ਨੂੰ ਤਕੜਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਵੱਖ ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਏਕੇ ਬਾਰੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿਚ ਬਣੀ ਹਰਿਆਣਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਮੇਟੀ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਉੱਤੇ ਇਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਗਲਬੇ

ਵਰਗੇ ਮੁੱਦੇ ਉਠ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਗਿਆਨੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਏਕੇ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਦਲ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਮੰਗ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਏਕੇ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਸੁਖਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬਾਦਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਲਾਭੇ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਉੱਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਦਲਾਂ ਦੇ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲੱਗਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਥਕ ਏਕੇ ਲਈ ਬਾਦਲਾਂ ਦਾ ਗਲਬਾ ਤੋੜਨ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਜ਼ੋਰ-ਸ਼ੋਰ ਨਾਲ ਉਠੇਗਾ।

ਛੇਤੇ ਰਹੇ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਨੇ ਵੀਡੀਓ ਸੁਨੇਹੇ ਜ਼ਰੀਏ ਗਿਆਨੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਨੂੰ ਦਰਪੇਸ਼ ਚੁਣੌਤੀਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਲਈ ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ

ਜਥੇਦਾਰ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ

ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਵੀਡੀਓ ਮਗਰੋਂ ਖੁਫ਼ੀਆ ਤੰਤਰ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ, ਗਿਆਨੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕਰਤੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ ਜਾਂ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆ ਕੇ ਮੀਡੀਆ ਸਾਹਮਣੇ ਪੁਲਿਸ ਅੱਗੇ ਆਤਮ-ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦੀ ਅਫਵਾਹ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇੱਥੇ ਭਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਤੇ ਅਰਧ ਸੈਨਿਕ ਬਲ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਜਾਂਚ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ: ਜਲੰਧਰ ਦੀ ਖਾਲੀ ਹੋਈ ਲੋਕ ਸਭਾ ਸੀਟ ਉੱਤੇ 10 ਮਈ ਨੂੰ ਚੋਣਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਐਲਾਨ ਪਿੱਛੋਂ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਸਿਆਸੀ ਮਾਹੌਲ ਭਖ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਲੋਕ ਸਭਾ ਚੋਣਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਜ਼ਿਮਨੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਸਿਆਸੀ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਵੱਡੀ ਚੁਣੌਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਚੋਧਰੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦਾ 'ਭਾਰਤ ਜੋੜੋ ਯਾਤਰਾ' ਦੌਰਾਨ ਰਾਹੁਲ ਗਾਂਧੀ ਨਾਲ ਚੱਲਦਿਆਂ ਇਸ ਸਾਲ 14 ਜਨਵਰੀ, 2023 ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈਣ ਕਾਰਨ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀਟ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਚੋਧਰੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਕਾਂਗਰਸ ਪਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਕਰਮਜੀਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਉਮੀਦਵਾਰ ਐਲਾਨਿਆ ਹੈ। ਦੂਸਰੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਭਾਵੇਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਆਸੀ ਧਿਰਾਂ ਇਸ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਸਰਗਰਮ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਹੀਆਂ। ਕਾਂਗਰਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੂਬੇ ਦੀ ਸੱਤਾ ਚਲਾ ਰਹੀ ਆਮ ਆਦਮੀ ਪਾਰਟੀ, ਸੁਖਬੀਰ ਸਿੰਘ ਬਾਦਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਤੇ ਬਸਪਾ ਗੱਠਜੋੜ ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਰ ਇਕੱਲੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇਸ ਸੀਟ ਉੱਤੇ ਚੋਣ ਲੜਨ ਲਈ ਭਾਰਤੀ

ਤੇ ਵਿਸਾਖੀ 'ਤੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਸੱਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਗੋਦ ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਪਾਲੇ ਵਿਚ ਸੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਪੰਥਕ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਉੱਤੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨਗੀਆਂ ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੀ ਚੁੱਪ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜੇ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਗੇ, ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ: ਸੂਬੇ ਅੰਦਰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿਚ ਵਧਾਈ ਪੰਜਾਬ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ ਦੀ ਤਾਇਨਾਤੀ 'ਤੇ ਤਿੱਖਾ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਦਿੰਦਿਆਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਹਰਜਿੰਦਰ (ਬਾਕੀ ਸਫਾ 6 'ਤੇ)

T|B|F
THE BAINS FIRM

Manpreet S. Bains

Personal Injury and Wrongful Death Attorneys

No Fees Unless Recovery for Your Injuries is Made

CONTACT US AT:
Phone: (510) 474-0028 • E-mail: info@thebainsfirm.com
www.thebainsfirm.com

Personal Injury and Wrongful Death Attorneys

Case Results*

\$10 MILLION
Motorcycle vs. Truck Collision

\$8 MILLION
Wrongful Death

\$5.25 MILLION
Traumatic Brain Injury

Offices in San Francisco and Union City

WILLIAM E. WEISS
Of Counsel

ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਗੱਡੀਆਂ, ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਟਰੱਕ, ਲਾਈਫ ਅਤੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਇੰਸੂਰੈਂਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਬੌਧੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਅੱਜ ਹੀ ਕਾਲ ਕਰੋ

ਬੌਧੀ ਸਿੰਘ

(ਸੈਲ): 718-757-7809
ਫੋਨ (ਦਫਤਰ): 718-262-9700
(ਫੈਕਸ): 516-439-5418

ਗੱਡੀਆਂ ਅਤੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਇੰਸੂਰੈਂਸ ਸਬੰਧੀ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਕੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਬੱਚਤ ਕਰੋ।

ਪੰਜਾਬੀ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ 'ਚ ਹਰ ਪਲ ਹਾਜ਼ਰ

120-20 101 Ave. S. Richmond Hill, New York 11419

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪੈਲਟਾਈਨ ਵਿਖੇ ਕਰਵਾਇਆ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਸਮਾਰੋਹ

ਸ਼ਿਕਾਗੋ (ਬਿਊਰੋ): ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪੈਲਟਾਈਨ ਵਿਖੇ ਲੰਬੇ ਅੰਤਵਾਰ ਸਾਲਾਨਾ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਸਮਾਰੋਹ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਕੱਤਰ ਸ. ਤਰਲੋਚਨ ਸਿੰਘ ਮੁਲਤਾਨੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾਏ ਹੋਏ ਗੁਰਸੇਵਾ ਦੇ ਫਲਸਫੇ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਾਰਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਤੇ ਹੌਸਲਾ-ਅਫਜ਼ਾਈ ਕੀਤੀ।

ਉਪਰੰਤ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੈਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕਾਹਲੋਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਤੇ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਫਲਸਫੇ ਨੂੰ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਰੂ-ਬ-ਰੂ ਰੱਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਮਾਰੋਹ ਦੌਰਾਨ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਵਾਲਿਆਂ ਵਲੋਂ 2022 ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ। ਜੇ ਹਰ ਸਾਲ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਵਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਸਥਾਰਤ ਰਿਪੋਰਟ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਲਿਖਤੀ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਛਾਪੀ ਗਈ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਵੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਟੀਚੇ, ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਤੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਟੀਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸਾਂਝ ਪਾਈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੀਰਾਂ ਨੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਹੱਥੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਏ, ਜਿਸ ਪ੍ਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਨੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ, ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿਚ ਨੇਤਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਸਿੱਖ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਫੇਅਰ ਹੈ, ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ।

ਦੀ ਸਫਾਈ, ਗੁਰੂਘਰ ਦੇ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਸਾਫ-ਸਫਾਈ, ਗਿਣਤੀ-ਮਿਣਤੀ, ਸੀਸੇ ਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਖਿਤਕੀਆਂ ਦੀ ਸਾਫ ਸਫਾਈ, ਵੈਕਿਊਮ

5 ਚੋਣਵੇਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬਹੁਤ ਬਚਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਾਰ ਸੇਵਕਾਂ ਵਲੋਂ ਲਾਨ ਮੂਵਿੰਗ ਤੇ ਘਾਹ ਕੱਟਣਾ, ਗਰਮੀਆਂ ਵਿਚ ਘਾਹ ਦੀ

ਲਗਾਤਾਰ ਦੇਖਭਾਲ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਸੇਵਾ ਸੰਨ 2008 ਵਿਚ ਕੁਝ ਔਜਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਹੁਣ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਾਰ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ 1,39,842 ਦੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਬਚਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਰਜਵੀਂ ਬਚਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਫੰਡ 4821 ਡਾਲਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਕਾਰਜਾਂ ਸਮੇਤ 1,44,663 ਦੇ ਕਰੀਬ ਬਚਤ ਹੈ।

ਜੈ ਰਾਮ ਕਾਹਲੋਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਟੀਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਲਿਸਟ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਹੈ। ਜੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਲਾਨਾ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਫਿਸ ਵਿਚੋਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਸਾਫਟ ਕਾਪੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਈ-ਮੇਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਟੀਮ ਨੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਵੱਡੇ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਕਾਰਜ ਹਰ ਸਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ 8 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਗਰਮੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ 8 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਤੇ ਤੀਜੀ ਪੱਤਝੜ ਦੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿਹਾੜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 21 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹਰ ਸੌਮਵਾਰ, ਵੀਰਵਾਰ ਤੇ ਸ਼ਨਿੱਚਰਵਾਰ ਸਵੇਰੇ 11 ਤੋਂ 4 ਵਜੇ ਤੱਕ ਕਾਰ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਆਮ ਰਿਪੋਅਰ ਲਈ ਵੀ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਗੁਰੂਘਰ ਦੀ ਗਾਜ਼ਰੀ ਭਰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਜਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਠੀਕ ਹੋ ਸਕੇ। ਲੰਗਰ, ਸਕੂਲ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਰੁਮਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਕਮਰਾ, ਸੁਖ ਆਸਨ ਕਮਰਾ, ਆਈ ਟੀ, ਮੈਡੀਕਲ ਕਲੀਨਿਕ, ਦੀਵਾਨ ਹਾਲ ਵੈਕਿਊਮ ਕਲੀਨਿੰਗ ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਂਝੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿਚ ਸੇਵਾਦਾਰ ਵਧ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਕਲੀਨਿੰਗ ਆਦਿ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਬੱਚੇ, ਬੀਬੀਆਂ ਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਹੈ। ਸੁਖ ਆਸਨ ਕਮਰੇ ਵਿਚਲੀ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ

ਲਗਾਤਾਰ ਕਟਾਈ, ਫਲਦਾਰ ਤੇ ਫੁੱਲਦਾਰ ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਪਾਣੀ ਦੇਣਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨਾ, ਪਾਰਕਿੰਗ ਨੂੰ ਸਾਫ ਸੁਥਰਾ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਹੜੇ ਨੂੰ ਸੰਵਾਰਨਾ ਤੇ ਚਮਕਾਉਣਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ। ਕਾਰ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਬੂਟੇ ਲਾ ਕੇ ਗੁਰੂਘਰ ਨੂੰ

2023 ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ 1 ਲੱਖ ਡਾਲਰ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਬਾਹਰੋਂ ਸੇਵਾ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਥੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੀ ਬਾਹਰੋਂ ਮਾਹਿਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਵਾਈ ਉਸਦੀ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਕਾਰ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਗੁਰਮਤਿ

ਇਸ ਵਿਚ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਹਿਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਕੇ ਲੰਗਰ ਹਾਲ, ਕਿਚਨ ਵਿਚ ਲੰਗਰ ਤੇ ਚਾਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ

ਹੈ। ਹਰ ਸਾਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿਹਾੜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਗਰ ਕੀਰਤਨ ਸਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਬਾਰੇ ਖੱਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 30 ਕਾਰਜਾਂ ਵਿਚੋਂ

ਹਰਿਆਵਲਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਾਰਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਘਾਹ ਕੱਟਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਸ਼ੀਨਾਂ, ਡਰਿੱਲਾਂ, ਔਜਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਪੁਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਬਦਲੀ ਵੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਨੌਅ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹਰ ਸਾਲ ਕਾਰ ਸੇਵਕ ਪਾਰਕਿੰਗ ਲਾਟ ਦੀ ਬਰਫ ਨੂੰ ਹਟਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਨਵੀਂ ਖਰੀਦੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ 1050 ਡੀਅਰ ਐਵੇਨਿਊ ਦੀ ਅੰਦਰੋਂ-ਬਾਹਰੋਂ ਸਫਾਈ ਕਰ ਕੇ ਕਾਰਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਵਾਰਿਆ ਤੇ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ

ਸ. ਕਾਹਲੋਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 2023 ਵਿਚ ਗੁਰੂਘਰ ਦੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕੰਮ ਅਗਾਂਹ ਤੋਰੇ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ, ਜੋੜਾ ਘਰ ਨੂੰ ਨਵਿਆਉਣਾ, ਲੰਗਰ ਸਰਵਿਸ ਅਪਗ੍ਰੇਡ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪਿਛਲੇ 14 ਸਾਲ 2008 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 2022 ਤੱਕ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵੱਡੀ ਲਾਬੀ ਵਿਚ ਲਾਈ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਿੱਦਤ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸਾਰੇ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ, ਜੁਆਨਾਂ, ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਤੇ

ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੈਂਡਸਕੇਪਿੰਗ ਅਤੇ ਘਾਹ ਦੀ ਕਾਟ ਛਾਂਟ ਕੀਤੀ। ਦਰਖਤਾਂ, ਘਾਹ ਤੇ ਸਦਾਬਹਾਰ ਝਾੜੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ, ਖਾਦ ਤੇ ਰੂੜੀ ਪਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਕਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ। ਕਰੀਬ 200 ਦਰਖਤ ਅਤੇ 500 ਝਾੜੀਆਂ ਦੀ

ਦਾ ਖਰਚ ਹੋਣਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ 23 ਹਜ਼ਾਰ 70 ਡਾਲਰ ਦੇ ਕਰੀਬ ਖਰਚੇ ਵਿਚ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਕਨੀਕੀ ਤੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਖਰਚਾ ਮਾਰਕੀਟ ਤੋਂ ਪਾਰਟਸ ਲੈਣ ਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰਾਂ

ਮਾਈਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਿਭਾਈਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਨਾਲ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹੁਲਾਰਾ ਮਿਲੇ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਬੇਗਮ ਮੁਨੱਵਰ-ਉਲ-ਨਿਸਾ ਦਾ ਸਨਮਾਨ

ਫਤਹਿਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ: ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਫਤਹਿਗੜ੍ਹ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਧਾਮੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਂ ਨਵਾਬ ਮਾਲੇਰਕੋਟਲਾ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਬੇਗਮ ਮੁਨੱਵਰ-ਉਲ-ਨਿਸਾ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨਾਭਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਨ ਟੋਡਰ ਮੱਲ ਵਿਰਾਸਤੀ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ, ਕੈਨੇਡਾ, ਆਸਟਰੇਲੀਆ, ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੇ ਜਰਮਨੀ ਦੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਅਤੇ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਉਚੇਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਏ।

ਖੁਦ ਬੇਗਮ ਮੁਨੱਵਰ-ਉਲ-ਨਿਸਾ ਲੈ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਸਮਾਰੋਹ ਦੌਰਾਨ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸੰਗਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਸੁਸ਼ੋਭਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਮੌਕੇ

ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰੋ. ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬੁਢੰਗਰ, ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਲੌਂਗੋਵਾਲ, ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ, ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਰਿਆ, ਬਾਬਾ ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਰੰਧਾਵਾ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਮੈਂਬਰ ਸਤਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਟੌਹੜਾ, ਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਟੇਕ ਸਿੰਘ ਧਨੋਲਾ ਆਦਿ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ।

ਇਸ ਮੌਕੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਧਾਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ 'ਚ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਲਾਸਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਸਮੁੱਚੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜਬਰ-ਜੁਲਮ ਖਿਲਾਫ ਲੜਨ ਦੀ ਜ਼ੋਰੀ ਜੀਵਨ ਜਾਚ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਥੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ

ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਗਵਾਹੀ ਭਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੁਲਮ ਚਾਹਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਨਵਾਬ ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਂ ਇਕੋ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਮ, ਜਾਤ ਅਤੇ ਮਜ਼ਹਬ ਤੋਂ ਉਪਰ ਉਨ ਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹਾਥ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਦੌਰ 'ਚ ਸਰਕਾਰਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਘਾਣ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਵਾਬ ਸ਼ੇਰ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਬੇਗਮ ਮੁਨੱਵਰ-ਉਲ-ਨਿਸਾ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਿਪੁਦਮਨ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸਿਰਮੌਰ ਸੰਸਥਾ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਪੇਸ਼ਾਵਰ 'ਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਸਿੱਖ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਦੀ ਹੱਤਿਆ

ਪੇਸ਼ਾਵਰ: ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਤਾਜ਼ੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਅਣਪਛਾਤਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਖ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ।

ਇਸ ਮਗਰੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ 30 ਬੋਰ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦੇ ਖੋਲ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਿੱਖਾਂ 'ਚ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਰੋਸ ਪਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਿੱਖ ਵੱਸਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰਾਚੀ ਵਿੱਚ ਅਣਪਛਾਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਕਰਨ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕਈ ਸਿੱਖ ਜਥੇਬੰਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸਖਤ ਨਿਖੇਧੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਸੂਬਾ ਖੈਬਰ ਪਖਤੂਣਖਵਾ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਪਿਸ਼ਾਵਰ ਨੇੜੇ ਕਰਿਆਨੇ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਗੋਲੀਆਂ ਮਾਰ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਉਥੋਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਜੀਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਖਿਲਾਫ ਸਖਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਪਿਸ਼ਾਵਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੋਲੀਆਂ ਮਾਰ ਕੇ ਹੱਤਿਆ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਧਾਮੀ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਮੰਤਰੀ ਐਸ. ਜੈਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੂਟਨੀਤਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਸਰਕਾਰ ਅੱਗੇ ਸਖਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ

ਭਾਰਤ 'ਚ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ: ਲਾਲਪੁਰਾ

ਪਟਿਆਲਾ: ਕੌਮੀ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ਲਾਲਪੁਰਾ ਨੇ ਇਥੇ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠਕ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਹਾਊਸਿੰਗ, ਘੱਟ ਗਿਣਤੀਆਂ ਦੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤਾ ਤੇ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਆਦਿ ਮੁੱਦੇ ਵਿਚਾਰੇ।

ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਇਸ ਮੀਟਿੰਗ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ ਤੇ ਵਿਕਾਸ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਤੇ ਸੂਬੇ ਦੀ ਤਰੱਕੀ, ਫਿਰਕੂ ਏਕਤਾ, ਅਮਨ-ਸ਼ਾਂਤੀ, ਆਪਸੀ ਭਾਈਚਾਰਾ ਅਤੇ ਇਕਜੁੱਟਤਾ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੀਮਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਫਿਰਕਿਆਂ ਦੀ

'ਵਾਹਿਗੁਰੂ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਗਾੜਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਭਖਿਆ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ: 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਗਾੜਨ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਮਗਰੋਂ ਦਿੱਲੀ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲੋਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗੀ ਹੈ।

ਦਿੱਲੀ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਟਵਿੱਟਰ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰ ਕੇ 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜ ਕੇ ਇਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਤਰ

ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਵਾਹ' ਸ਼ਬਦ ਫਾਰਸੀ ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ 'ਅਚਰਜ' ਹੈ ਅਤੇ 'ਗੁਰੂ' ਤੋਂ ਭਾਵ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਲਿਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਰਮ ਸੱਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੀ ਮਨਘੜਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਮਨਸ਼ਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਟਵਿੱਟ ਅਤੇ ਪੋਸਟਾਂ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

ਅਟਾਰੀ-ਵਾਹਗਾ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਰੀਟਰੀਟ ਸੈਰੋਮਨੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਬਦੀਲ

ਅਟਾਰੀ: ਭਾਰਤ-ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਜਾਂਚ ਚੌਕੀ ਅਟਾਰੀ-ਵਾਹਗਾ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਲ ਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਰੋਜ਼ਜ਼ਰਜ਼ ਵਿਚਾਲੇ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਲੀ ਝੰਡਾ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਰਸਮ (ਰੀਟਰੀਟ ਸੈਰੋਮਨੀ) ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਕਾਂ ਦੇ ਸਰਹੱਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੌਸਮ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਆਪਸੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਝੰਡਾ ਉਤਾਰਨ ਦੀ ਰਸਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁਣ 5:30 ਤੋਂ 6 ਵਜੇ ਸ਼ਾਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਲ ਵੱਲੋਂ ਦੇਸ਼-ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਰੀਟਰੀਟ ਸੈਰੋਮਨੀ ਵੇਖਣ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਵ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ।

ਕੋਟਕਪੂਰਾ ਗੋਲੀ ਕਾਂਡ: ਸੁਮੇਧ ਸੈਣੀ ਨੂੰ ਦੋ ਕੇਸਾਂ 'ਚ ਜ਼ਮਾਨਤ

ਫ਼ਰੀਦਕੋਟ: ਕੋਟਕਪੂਰਾ ਗੋਲੀ ਕਾਂਡ ਸਬੰਧੀ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤਹਿਤ ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਜੀ.ਪੀ. ਸੁਮੇਧ ਸੈਣੀ ਇਥੇ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅਜੈਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਜੀ.ਪੀ. ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚੱਲਣ ਤੱਕ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਚੱਲਕਾ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਜੀ.ਪੀ. ਨੂੰ ਸੱਤ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਨਿਆਂ ਦੀ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦੀ ਨਕਲ ਵੀ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਮੇਧ ਸੈਣੀ 'ਤੇ ਕੋਟਕਪੂਰਾ ਗੋਲੀ ਕਾਂਡ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਪੰਜਾਬ ਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਡੀ.ਜੀ.ਪੀ. ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ 15 ਦਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਇਲਾਕਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼

ਹੋਣ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਮੇਧ ਸੈਣੀ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਇਸ ਕੇਸ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਜ਼ਮਾਨਤਨਾਮਾ ਭਰਿਆ। ਇਸੇ

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਅਵਤਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪੈਗੰਬਰ ਨਾਲ ਇਸ ਸ਼ਬਦ

ਜਸਟਿਸ ਸੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਣੇ

ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ: ਜਸਟਿਸ ਸੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਦਫਤਰ ਸੈਕਟਰ-34, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਯੂਟੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਰਾਜ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਵਜੋਂ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਸਟਿਸ ਸੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਜੀਹ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਸਟਿਸ ਸੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੇਣਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਹੱਲ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਨਦੇਹੀ ਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣਗੇ।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਜਉ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਖੇਲਣ ਕਾ ਚਾਉ॥ ਸਿਰੁ ਧਰਿ ਤਲੀ ਗਲੀ ਮੇਰੀ ਆਉ॥
ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਪੈਰੁ ਧਰੀਜੈ॥ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਕਾਣਿ ਨ ਕੀਜੈ॥

ਪੰਜਾਬ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਲਸਾ ਸਿਰਜਣਾ ਦਿਹਾੜੇ ਅਤੇ ਵਿਸਾਖੀ ਦੀ ਲੱਖ ਲੱਖ ਵਧਾਈ

ਮੇਜਰ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਝੱਜ (ਸ਼ਿਕਾਰੋ)
ਫੋਨ: 847-330-1421

ਜੈਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਸੱਤੀ) ਭੱਠਲ
(ਸ਼ਿਕਾਰੋ)

ਸੁਖਰਾਜ ਸਿੰਘ ਤੱਖਰ
(ਸ਼ਿਕਾਰੋ)

From:

**Major Gurcharn Singh Jhaj
Jaidev Singh Bhattal & Sukhraj Singh Takher
and their families.**

SIKH Religious Society
PALATINE GURDWARA

1280 Winnetka St. Palatine IL 60067, (847) 358 1117
Email: contactus@srschicago.org | Web: srschicago.org

ਖਾਲਸਾ ਸਾਜਨਾ ਦਿਵਸ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੀਵਾਨ

ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 14:

ਅਰੰਭ ਸ੍ਰੀ ਅਖੰਡ ਪਾਠ 6 ਵਜੇ ਸਵੇਰੇ
ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਦੀਵਾਨ 5:30 ਤੋਂ 9 ਵਜੇ

ਐਤਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 16

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਚਾਰ 7 ਵਜੇ ਸਵੇਰੇ
ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ 7:30 ਤੋਂ 9:15 ਸਵੇਰੇ
ਭੋਗ ਸ੍ਰੀ ਅਖੰਡ ਪਾਠ 9:15 ਵਜੇ ਸਵੇਰੇ
ਕੀਰਤਨ ਅਤੇ ਕਥਾ 10 ਵਜੇ ਤੋਂ 1:30 ਬਾਦ ਦੁਪਹਿਰ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚੌਲੇ ਦੀ ਸੇਵਾ 11 ਵਜੇ ਸਵੇਰੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਚਾਰ

ਐਤਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 16

ਕਕਾਰ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਕੇਸੀ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਕਰਕੇ ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਪਹੁੰਚੋ ਜੀ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਥਾ ਵਿਚਾਰ ਭਾਈ ਪਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖਾਲਸਾ
ਮੰਗਲਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 11 ਤੋਂ ਅਪ੍ਰੈਲ 15, ਸ਼ਾਮ 7:30 ਤੋਂ 8:30 ਵਜੇ

ਗੁਰਮਤਿ ਸਕੂਲ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ
ਵੱਲੋਂ ਸਮਾਗਮ ਅਪ੍ਰੈਲ 23

ਭਾਈ ਕਰਮਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 14 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 16

ਭਾਈ ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਨਗਰ ਵਾਲੇ ਬੁੱਧਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 26 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 30

GURDWARA GURU NANAK DARBAR

1610 West Street, Southington, CT 06489, Tel: (860) 621-3015
www.ctsikhs.com

ਖਾਲਸਾ ਸਾਜਨਾ ਦਿਵਸ

ਪਹਿਲੀ ਖਾਲਸਾ ਸਾਜਨਾ ਦਿਵਸ (ਸਿੱਖ ਡੇਅ) ਪਰੇਡ

ਐਤਵਾਰ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ 2023 ਸਵੇਰੇ 10:00 ਵਜੇ (ਮੀਂਹ ਵਰਿਆ ਤਾਂ - 23 ਅਪ੍ਰੈਲ)

ਮੇਨ ਸਟ੍ਰੀਟ - ਟਾਉਨ ਗ੍ਰੀਨ, ਸਾਉਥਿੰਗਟਨ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਰਬਾਰ,

1610 ਵੈਸਟ ਸਟਰੀਟ, ਸਾਉਥਿੰਗਟਨ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿਖੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਵਲੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਦਾ ਸਾਜਨਾ ਦਿਵਸ ਬੜੀ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਧੂਮ ਧਾਂਮ ਨਾਲ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੋਂ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ 2023 ਤਕ ਮਨਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੀ॥ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, ਬੁੱਧਵਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 7:00 ਵਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਸਾਹਿਬ ਆਰਭੰ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੋਗ 14 ਅਪ੍ਰੈਲ, ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਸ਼ਾਮ 7:00 ਵਜੇ ਪੈਣਗੇ ਉਪਰੰਤ ਹਰਜਸ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੀ॥ ਐਤਵਾਰ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10:00 ਵਜੇ ਸਾਉਥਿੰਗਟਨ ਟਾਉਨ ਗ੍ਰੀਨ ਤੇ ਸਿੱਖ ਡੇਅ ਪਰੇਡ ਨਿਕਲੇਗੀ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂਘਰ ਵਿਖੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਸਜਣਗੇ॥

* ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਅਤੁੱਟ ਵਰਤੇਗਾ

* ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਣਿਆਂ ਦੇ ਸਟਾਲ ਲੱਗਣਗੇ

* ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਖਾਸ ਸਟਾਲ ਹੋਣਗੇ।

ਸਾਰੀਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਲੇਵਾ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਮ ਹੁਮਾ ਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਜੀ।

ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਸਿੱਖ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਇੰਕ (860) 621-3015

ਸ. ਬ੍ਰਹਮ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਧਾਨ
(203) 246-5405

ਸ. ਕੰਵਲਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ, ਸਕੱਤਰ
(860) 478-0080

ਸ. ਹਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਖਜ਼ਾਨਚੀ
(203) 516-8947

'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ ਆਪਣੇ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਇਕ ਹੋਰ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਕੱਲੀ ਉਹ ਜਿੱਤ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਦਿਲ ਛੱਡਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਇਨਸਾਨੀ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ। ਇਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਬਿਡਲਿਓਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਿਪਾਹੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਛਾਉਣੀ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਸਿੱਖ ਫੌਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤਕ ਛੱਡ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਛਾਉਣੀ ਵਿਚ ਪੁਚਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਲਾਰਡ ਹਾਰਡਿੰਗ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਲਾਹਿਆ।

ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਵੱਖਰੇ ਹੀ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਲੜੇ। ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਲਾਰਡ ਹਾਰਡਿੰਗ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਡਲ ਲਾਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਪਹਿਲ ਦੇਖ ਕੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਵਿਚ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਜੋਸ਼ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੌਸਲਾ ਮਿਲਿਆ। ਲਾਰਡ ਹਾਰਡਿੰਗ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਤੋਪ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਤੋਪ ਬੰਦ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਸਿੱਖ ਫੌਜੀ ਬੜੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਲਾਰਡ ਹਾਰਡਿੰਗ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਪਿਆ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਉਸ ਤੋਪ ਨੇ ਫਿਰ ਗੋਲੇ ਵਰ੍ਹਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਲਈ ਇਹ ਬੜੀ ਤਰਸਯੋਗ ਹਾਸਲ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਰਾਤ ਠੰਡ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਜਰਨੈਲ ਸਵੇਰ ਤੱਕ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਕਮਾਂਡਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸਨ, ਪਿੱਛੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸਾਰੀ ਲੜਾਈ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਜਰਨੈਲ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ (ਅੰਗਰੇਜ਼) ਸਵੇਰ ਤਕ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਜਾਣ ਪਰ ਗੱਦਾਰ ਸਿੱਖ ਕਮਾਂਡਰ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਮਦਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਦੀ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਫੌਜ ਜਨਰਲ ਗਡ ਵਾਲੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਨਾ-ਕਾਮਯਾਬ ਸੀ। ਤੇਜ਼ ਸਿੰਘ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਤਾਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਫੌਜ ਨੂੰ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਫੌਜ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਕਿੰਨੀ ਅਫਸੋਸਜਨਕ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੇ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀ ਭਾਵੇਂ ਪੂਰੇ ਜੋਸ਼ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਤੋਂ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਤੇਜ਼ ਸਿੰਘ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਵਧਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਨਾਲ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ।

ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਲਈ ਇਹ ਵੱਡਾ ਝਟਕਾ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਆਪਣੇ ਜਰਨੈਲਾਂ ਦੀ ਗੱਦਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਜਿੱਤੀ ਹੋਈ ਜੰਗ ਹਾਰ ਗਏ ਸਨ। ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕਮਾਂਡਰ ਆਪਣੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਜਰਨੈਲ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਲਗਾਤਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ 70 ਤੋਪਾਂ ਖੋਹ ਲਈਆਂ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਖੇਤਰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਉੱਝ, ਇਸ ਜਿੱਤ ਲਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਦੇਣੀ ਪਈ। ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 462 ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਤੇ 174 ਦੇਸੀ ਸਿਪਾਹੀ ਮਾਰੇ ਗਏ ਜਦੋਂ ਕਿ 471 ਦੇਸੀ ਅਤੇ 1054 ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜੀ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ। ਜੇ ਸਿੱਖ ਜਰਨੈਲ ਗੱਦਾਰੀ ਨਾ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪਤਨ ਵਿਚ ਇਹ ਵੱਡਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਤ ਬਣਦਾ।

ਫਿਰ ਵੀ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਨੇ ਹੌਸਲਾ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਫਿਰ ਫਤਿਹਗੜ੍ਹ ਸਭਰਾਵਾਂ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਮੁੱਕ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਲਮਕਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਈ ਦਿਨ ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਹਮਲੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀਆਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀਆਂ।

ਸਰਦਾਰ ਰਣਜੋਰ ਸਿੰਘ ਜਿਹੜਾ ਫਿਲੋਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨਾਲ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਜਿਹੀ ਸਿੰਘ ਲਾਡਵਾਂ ਨਾਲ

ਲੁਧਿਆਣੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਬੈਰਕਾਂ ਵਿਚ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਥੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਈ। ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੇ ਗਏ। ਹੁਣ ਰਣਜੋਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸਪਲਾਈ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਤੇ ਫੌਜੀ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬੱਦੇਵਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਜਦੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਲੁਧਿਆਣੇ ਵੱਲ ਵਧਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸਪਲਾਈ ਰੁਕ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਉਹ ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕੰਢੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹੈਰੀ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕਦਮ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨਾਲ 17 ਜਨਵਰੀ 1846 ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਉਧਰ ਜਾ ਕੇ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਧਰਮਕੋਟ ਅਤੇ ਜਗਰਾਉਂ ਉਤੇ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ।

ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਵੀ ਹੈਰੀ ਸਮਿਥ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸਿੰਧੀ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ 21 ਜਨਵਰੀ ਜਗਰਾਉਂ ਤੋਂ ਚਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬੱਦੇਵਾਲ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਕੈਂਪ ਤੋਂ ਲਾਭੇ ਹੋ ਕੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਿੱਖ ਉਥੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਹ ਲੁਧਿਆਣੇ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ 69 ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸੈਨਿਕ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ 64 ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤੇ; 77 ਸੈਨਿਕ ਗੁੰਮ ਦੱਸੇ ਗਏ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਲੜਾਈ ਵਿਚੋਂ ਭੱਜ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਕਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸੈਨਿਕ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਲਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਬੋਰੇਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕਮਾਂਡਰ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਸਨ ਸਗੋਂ ਉਹ ਸਿੱਖ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਦੀ ਗੱਦਾਰੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੰਗ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਕਈ ਹੋਰ ਢੰਗ ਵੀ ਅਪਨਾਏ। ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸੈਨਿਕਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖ ਫੌਜੀ ਭਗੋੜਾ ਬਣੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਵੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ ਪੇਟਰ ਜਿਹੜਾ ਤੋਪਖਾਨੇ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਸੀ, ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿਚ 1826-27 ਵਿਚ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਉਹ ਲੁਧਿਆਣੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਥਿਤੀ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕਮਾਂਡਰ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿਚ ਮਿਲ ਕੇ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਕਰੇ।

ਜਦੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਇਕ ਯੂਨਿਟ ਨੇ ਅਲੀਵਾਲ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸਤਲੁਜ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ

ਗਫ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਫੌਜ ਦੀ ਹੋਰ ਪੁਰਤੀ ਲਈ ਖਤਰਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਸਰ ਹੈਰੀ ਸਮਿਥ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਇਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਫੌਜ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਹੱਲ ਲਈ ਅਲੀਵਾਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਸਮਿਥ ਦੀ ਫੌਜ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਹਮਲੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਪਰ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਹੋਰ ਫੌਜੀ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਪੁਰਤੀ ਮਿਲ ਗਈ ਅਤੇ 28 ਜਨਵਰੀ 1846 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਲੀਵਾਲ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਸਿੱਖ ਫੌਜੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਅਲੀਵਾਲ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਹੈਰੀ ਸਮਿਥ ਜਿਹੜਾ ਬੱਦੇਵਾਲ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹਾਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਨਰਲ ਗਡ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਰਿਜ਼ਵ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। 28 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਅਲੀਵਾਲ ਦੀ

ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਪਹਿਲੀ ਜੰਗ ਇਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ।

ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਕਦਮ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਕ ਤੋਪਚੀ ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਤੋਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਵੱਲ ਦਾਗਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਕੋਲ ਕੈਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੈਂਪ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਹੈਰੀ ਸਮਿਥ ਜਿਸ ਦੀ ਬੱਦੇਵਾਲ ਵਿਚ ਹਾਰ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਹਾਰ ਦਾ ਦਾਗ ਧੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਇਸ ਗਰੁੱਪ 'ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਨੇ ਜੰਗ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਕਈ ਹੋਰ ਢੰਗ ਵੀ ਅਪਨਾਏ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਵੀ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਈ ਆਦਮੀ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹ ਧੋਖਾ ਅਤੇ ਗੱਦਾਰੀ ਕਰ ਜਾਣ। ਲੇਅਰ ਡਾਈ ਅਤੇ ਬੋਇਲ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਵਿਚ ਫਰਜ਼ੀ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਤੀ ਹੋਏ।

ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਰਾਜਾ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ 3000 ਸੈਨਿਕਾਂ ਨਾਲ ਲਾਹੌਰ ਆ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਤਰੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਗੁਪਤ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਮੰਤਰੀ ਬਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਨਾਲ ਲਾਹੌਰ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਸਨ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਖੁਦਮੁਖਤਾਰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਨੇ 1845 ਵਿਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਜੰਗ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ।

ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਦੀ ਹਾਲਤ ਤਰਸਯੋਗ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦਾ ਜਖੀਰਾ ਮੁੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਉਸ ਵਕਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਪੁਰਤੀ ਰੋਕੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਰ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ 'ਤੇ ਸੰਦੇਹ

ਸੀ। ਉਹ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਰਾਜਾ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਨੇ ਲਾਰਡ ਹਾਰਡਿੰਗ ਨਾਲ ਗੁਪਤ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਸਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਲਈ ਹੀ ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ।

ਹੁਣ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਸਤਲੁਜ ਦਰਿਆ ਦੇ ਖੱਬੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਫਤਿਹਗੜ੍ਹ ਸਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਫੌਜ ਕੋਈ 20 ਹਜ਼ਾਰ ਸੀ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਭਾਵੇਂ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਸਿੱਖ ਜਰਨੈਲ ਗਦਾਰੀ ਨਾ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਦੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਦੁਖਦਾਈ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਜਰਨੈਲ ਆਪਣੀ ਹੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਕਾਫੀ ਬਹੁਤ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਿਰਫ 67 ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰਫ 200 ਜੰਮਬੂਰਕੇ ਸਨ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਹਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਅਟਾਰੀਵਾਲਾ ਜਿਹੜਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਰਨੈਲ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਾਤੀ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ। ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਲੈ ਕੇ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ ਨਿਕਲਸਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੁਪਤ ਖਤ ਦਿੱਤਾ।

ਹੁਣ 7 ਫਰਵਰੀ 1846 ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਫੌਜੀ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਮਿਲ ਗਏ ਸਨ। ਹੈਰੀ ਸਮਿਥ, ਗਿਲਬਰਟ ਅਤੇ ਰਾਬਰਟ ਡਿਕ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਵੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚ ਆ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ। 8 ਫਰਵਰੀ 1846 ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਜਨਰਲ ਗਡ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਅਧੀਨ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। 9 ਫਰਵਰੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜਾਂ ਆਪਣੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿਚ ਝੁੰਜੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ 15 ਹਜ਼ਾਰ ਪੈਦਲ ਸੈਨਿਕ, 10 ਹਜ਼ਾਰ ਘੋੜਸਵਾਰ ਅਤੇ 120 ਤੋਪਾਂ ਸਨ। ਇਉਂ ਗਫ ਦੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਵੀ ਹੋਰ ਫੌਜੀ ਤੇ ਹਥਿਆਰ ਮਿਲ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਮਿਥ ਦੀ ਫੌਜ ਵੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਉਸ ਸਾਰੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਨੇ 10 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਸਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਵੱਡਾ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤੇਜ਼ ਸਿੰਘ ਲੜਾਈ ਵਿਚੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਬੜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਾਂਗ ਇੱਥੇ ਲੜਦੀ ਰਹੀ ਪਰ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਗਫ ਦੀ ਫੌਜ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋ ਗਈ। ਦਰਿਆ ਦੇ ਪੁਲ ਤੇਜ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਆ ਗਈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੌਜੀ ਨੇ ਆਤਮ-ਸਮਰਪਣ ਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਫੌਜ ਨੇ ਕੋਈ ਤਰਸ ਜਾਂ ਹਮਦਰਦੀ ਵੀ ਨਾ ਦਿਖਾਈ। ਇਸ ਹਾਰ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਬਹੁਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਈ।

10 ਫਰਵਰੀ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹੀ ਦੋਵੇਂ ਫੌਜਾਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੀਆਂ ਤੋਪਾਂ ਨਾਲ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਇਹ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਦੋਵੇਂ ਫੌਜਾਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕਮਾਂਡਰ ਰਾਬਰਟ ਡਿਕ ਆਪਣੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ। ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਮਿਸਾਲੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਲੜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ ਪਰ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਮਗਰ ਹੀ ਤੇਜ਼ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ 6000 ਕੁ

ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜੀ ਸਨ, ਵੀ ਭੱਜ ਗਿਆ।

ਤੇਜ਼ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਦਾਰੀ ਨੂੰ ਇਥੋਂ ਤਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਾ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ ਬੇੜੀਆਂ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਪੁਲਾਂ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਪੁਲ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬੇੜੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਸਿੱਖ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲੜਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲਾ ਖਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੇ ਡੱਬੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਰ੍ਹੋਂ ਅਤੇ ਰੋੜ ਨਿਕਲੀ। ਤੋਪਾਂ ਨਾਲ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਤਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਤੋਪਚੀ ਮੁਸਲਿਮ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਗੋਲੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਡਿੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਉਂ ਇਸ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਰਿਹਾ।

ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਕਮਾਂਡਰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਬੇਈਮਾਨੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਫੌਜੀ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮੋਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਰਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਅਟਾਰੀਵਾਲਾ ਜਿਸ ਨੇ ਸਫੈਦ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਸਫੈਦ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸਥਿਤੀ ਤਾੜ ਲਈ; ਉਹ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਸਿੱਖ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਜਰਨੈਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਵੱਡਾ ਹੌਸਲਾ ਮਿਲਿਆ ਪਰ ਜਦੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲ ਅਸਲਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿਚ ਅਸਲਾ ਤੇ ਹਥਿਆਰ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਵੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆਤਮ-ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੀ ਭੀਮ ਮੰਗੀ, ਉਹ ਅਖੀਰ ਤੱਕ ਲੜੇ।

ਸਰਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਅਟਾਰੀਵਾਲਾ ਨੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਤੋਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਰਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਅਟਾਰੀਵਾਲੇ ਨੂੰ 7 ਗੋਲੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਛਾ ਗਈ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਸਿੱਖ ਕਮਾਂਡਰ ਸਰਦਾਰ ਮੇਵਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਰਦਾਰ ਜੈਮਲ ਸਿੰਘ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦਰਿਆ ਸਤਲੁਜ ਵਿਚ ਵਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਭਾਵੇਂ ਜੰਗ ਤਾਂ ਜਿੱਤ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਬਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਿੱਖ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਦੀ ਗੱਦਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਜਿੱਤੇ ਹਨ; ਇਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਦੀ ਕੋਈ ਬਹਾਦਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਸਿੱਖ ਜਰਨੈਲ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਇਸ ਜੰਗ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵੀ ਕੁੱਝ ਹੋਰ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ ਕੁੱਝ ਹੋਰ ਹੁੰਦਾ। 10 ਫਰਵਰੀ ਤੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਜਿੱਤ ਮਿਲ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀਆਂ 60 ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ 200 ਬੰਦੂਕਾਂ ਵੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਈਆਂ।

ਇਸ ਜੰਗ ਵਿਚ 13 ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ ਮਾਰੇ ਗਏ ਤੇ 101 ਅਫਸਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁੱਲ 320 ਸੈਨਿਕ ਮਾਰੇ ਅਤੇ 2063 ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਪਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੁੱਲ 5000 ਤੋਂ 8000 ਤੱਕ ਸਿੱਖ ਸੈਨਿਕ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ 15000 ਸੈਨਿਕ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ। ਜੇ ਇਸ ਜੰਗ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਹਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਿੱਖ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਦਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਾ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਧੋਖਾ ਤੇ ਗੱਦਾਰੀ ਸੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਤਾਕਤ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਉਸ ਵਕਤ ਦੇ ਨਵੀਨ ਹਥਿਆਰ ਸਨ। ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚ ਯੂਰਪੀ ਅਫਸਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭੇਤ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਾ ਲਾਭ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਮੁਸਲਿਮ ਅਫਸਰ ਵੀ ਇਸ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੜੇ; ਖਾਸ ਕਰ ਕੇ ਸਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ। ਮੁਸਲਿਮ ਤੋਪਚੀ ਤੋਪਾਂ ਦੇ ਗੋਲੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਸੁੱਟਦਾ ਰਿਹਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਹੋਇਆ।

ਸਰਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਅਟਾਰੀਵਾਲਾ ਨੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਤੋਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਸਿੱਖ ਫੌਜ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਗੋਲਾਬਾਰੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਰਦਾਰ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਅਟਾਰੀਵਾਲੇ ਨੂੰ 7 ਗੋਲੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਵਿਚ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਛਾ ਗਈ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਸਿੱਖ ਕਮਾਂਡਰ ਸਰਦਾਰ ਮੇਵਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਰਦਾਰ ਜੈਮਲ ਸਿੰਘ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਫੌਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦਰਿਆ ਸਤਲੁਜ ਵਿਚ ਵਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਭਾਵੇਂ ਜੰਗ ਤਾਂ ਜਿੱਤ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਬਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਿੱਖ ਕਮਾਂਡਰਾਂ ਦੀ ਗੱਦਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਜਿੱਤੇ ਹਨ; ਇਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਦੀ ਕੋਈ ਬਹਾਦਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਸਿੱਖ ਜਰਨੈਲ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਇਸ ਜੰਗ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵੀ ਕੁੱਝ ਹੋਰ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ ਕੁੱਝ ਹੋਰ ਹੁੰਦਾ।

ਮੁੜਦਾ ਫੇਰਾ

ਅੱਜ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਈਮੇਲਾਂ ਲਿਖਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਕਲਾਸ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਹੀ ਬੈਠ ਗਈ ਹਾਂ। ਆਲੀਆ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦਸਤਕ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਿੱਧੀ ਮੇਰੇ ਡੈਸਕ ਤੱਕ ਆ ਗਈ ਹੈ।

‘ਸਲਾਮਾ ਲੇਕਮ ਆਲੀਆ ਜਾਨ! ਅੱਜ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ ਲੱਗ ਰਹੀ ਆਂ। ਏਦਾਂ ਲੱਗਦਾ, ਜਿੱਦਾਂ ਹੁਣੇ ਚੰਬਾ ਖਿੜਿਆ ਹੋਵੇ।’

‘ਬਾ ਲੇਕਮ ਸਲਾਮ! ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ, ਠੀਕ ਪਛਾਣਿਆ। ਸੱਚੀਂ ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨੂੰ। ਮੰਮ ਏਧਰ ਮੂਵ ਹੋ ਰਹੀ ਆ। ਉਹਨੇ ਫੋਨ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ।’

ਮੈਂ ਆਲੀਆ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਕ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਵਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਨੇ। ਮੇਰੇ ਗਲ ਲੱਗਦੇ ਹੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਪਾਣੀ ਸਿੱਮ ਪਿਆ।

‘ਇਹ ਤਾਂ ਮੁਬਾਰਕ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਈ! ਅੱਖਾਂ ਕਿਉਂ ਭਰੀਆਂ? ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਹੁਣੇ ਤਾਂ ਖਿੜੀ ਪਈ ਸੀ?’

‘ਧੰਨਵਾਦ ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ! ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਨੇ। ਮੰਮ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਨਾ। ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਸਾਂਝ ਨੂੰ ਹੋ ਰਹੀ।’

ਲਾਜ ਨੀਲਮ ਸੈਣੀ
ਫੋਨ: 510-502-0051

‘...ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਦਰਿਆ ਵਗ ਰਿਹਾ!’

‘ਹਾਂ! ਸੱਚੀਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਫੋਨ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਈ ਕਮਲੀ ਜੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਪੈਰੀਂ ਜੁੱਤੀ ਪਾਉਣੀ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਆਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿਹਦੇ 'ਨਾ ਸਾਂਝੀ ਕਰਾਂ? ਤੁਯਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੈਨੂੰ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ? ਏਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਏਧਰ ਨੂੰ ਭੱਜੀ ਆਈ। ਪਲੀਜ਼ ਹੁਣ ਜੇਨਾ 'ਨਾ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲਿਆ ਕਰੋ।’

‘ਹਾਂ, ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲਣੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਆ ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਖੁਦ ਵੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਹਿੰਦੀ ਦੀ ਤਿਨਚੋਲੀ ਬਣਾ ਦਿੰਨੀ ਆਂ। ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੀ। ਤੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਪਈ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਮਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਕੇ ਕਿੱਦਾਂ ਲੱਗਿਆ?’

‘ਏਦਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਜਿੱਦਾਂ ਸਿੱਧੀ ਔਲਾ 'ਨਾ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ। ਮੰਮ ਬਹੁਤ ਰੋਂਦੀ ਸੀ। ਕਹਿੰਦੀ ਮੇਰੀਆਂ ਅੰਦਰਾਂ ਤੜਫਦੀਆਂ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਤੇਰੇ ਡੈੱਡ ਨੂੰ ਕਿਹਤਾ ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਉ? ਨਾਲੇ ਪੁੱਛਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਆਂ? ਦੋਹਰਤੀਆਂ ਕਿੱਠੀਆਂ ਕੁ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਨ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਹਟਕੇਰਾ ਭਰ ਕੇ ਕਿਆ ਕਿ ਮੰਮ ਇਕ ਤੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਕਮੀ ਰੜਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਓਦਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਆਂ।’

‘ਤੇਰੀ ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਆਨੇ ਸੱਚ ਆ, ਆਲੀਆ ਜਾਨ।’

‘...ਪਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲਣੀ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ। ਮੰਮ 'ਨਾ ਗੱਲ ਕਿੱਦਾਂ ਕਰਨਗੀਆਂ?’

‘ਚੱਲ ਕੋਈ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਆਪੇ ਨਾਨੀ ਨੇ ਬਥੇਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਿਖਾ ਦੇਣੀ ਆਂ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੋਂ ਈ ਜੇਨਾ 'ਨਾ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੀ ਆਂ। ਤੂੰ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਨਾ ਪੰਜਾਬੀ 'ਚ ਈ ਗੱਲ ਕਰਨੀ।’

‘ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ! ਜਦੋਂ ਮੰਮ ਦਾ ਫੋਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕੁਛ ਦੇਰ ਲਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਡੌਰ-ਭੌਰ ਜੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ... ਸੁਭਾਨ ਔਲਾ! ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨੂੰ ਆ ਰਿਹਾ। ਮੰਮ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚਣ ਇੰਡੀਆ ਜਾ ਰਹੀ। ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਆ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਬੁਲਾਉਗੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਡੈੱਡ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚ ਕੇ ਪੈਸੇ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਮੈਂ ਵੀ ਰੱਬ ਨੂੰ ਜਾਨ ਦੇਣੀ ਆਂ।’

‘ਇਹ ਤਾਂ ਬੌੜੂ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਆ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਈ ਕਹਿੰਦੇ ਆ ਨਾ 'ਮਾਵਾਂ ਠੰਢੀਆਂ ਛਾਵਾਂ'...। ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਮਦਰਜ਼ ਡੇਅ ਵੀ ਆ।’

‘ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ, ਯਾਦ ਕਰਵਾ 'ਤਾ। ਮੈਂ ਐਤਕੀ ਆਪਣੀ ਮੰਮ ਦਾ ਬੈਸਟ ਮਦਰਜ਼ ਡੇਅ ਬਣਾਉਂਗੀ।’

‘ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਆਂ। ਅੱਛਾ ਆਲੀਆ ਜਾਨ! ਮੈਂ ਜ਼ਰਾ ਕੰਮ ਕਰ ਲਾਂ! ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਜੇਨਾ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਈ ਰੱਜ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਾਂਗੇ।’

ਆਲੀਆ ਚਲੀ ਗਈ ਏ। ਮੇਰੇ ਚੇਤੇ 'ਚ ਨੌਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਆਲੀਆ ਘੁੰਮ ਰਹੀ

ਆ। ਗੋਰਾ ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ, ਕੱਕੇ ਵਾਲ, ਠੋਡੀ 'ਤੇ ਕਾਲਾ ਤਿਲ, ਮੋਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਅਫ਼ਗਾਨੀ ਪਹਿਰਾਵਾ, ਇਕ ਬੱਚੀ ਸਟਰੋਲਰ ਵਿਚ ਤੇ ਇਕ ਨੂੰ ਉੱਗਲੀ ਲਾਈ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਆਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਿਹੀ ਲੱਗੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਲ ਬੜੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਤੱਕਿਆ...। ਸੱਚਮੁਚ ਜਿਵੇਂ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੀ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਰੂਹਦਾਰ...!

ਮੈਂ ਦਾਖਲਾ ਫ਼ਾਰਮ ਭਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਬੱਚੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਉਹ 'ਲੈਕਟੇਸ਼ਨ ਰੂਮ' ਵਿਚ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਚੁੰਘਾਉਣ ਚਲੀ ਗਈ। ਬੋੜੂ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਆਪਦਾ ਨਾਮ?’

‘ਆਲੀਆ।’ ਉਸਨੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਕੰਬਲ ਵਿਚ ਲਪੇਟਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਆਲੀਆ ਲਿਖ ਕੇ ਬਰੈਕਟ ਵਿਚ 'ਸੁਖਜੀਤ ਕੌਰ' ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੱਚੀ ਦੇ ਬਰਥ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੀ। ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ 'ਸੁਖਜੀਤ ਕੌਰ' ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ, ਉਸ ਵੱਲ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਤੱਕਦੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਓ?’

ਉਸਨੇ ਹਿਚਕਚਾਉਂਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ‘ਹਾਂ।’

ਮੈਂ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਫ਼ਾਰਮ 'ਤੇ ਸੁਖਜੀਤ ਕੌਰ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ।

‘ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਤਾਂ ਸੁਖਜੀਤ ਕੌਰ ਆ ਪਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਨੀ ਆਂ ਸਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਆਲੀਆ ਆਖ ਕੇ ਬੁਲਾਉਣ?’

‘ਠੀਕ ਆ। ਮੈਂ ਇਥੇ ਨੋਟ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਭ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਲੀਆ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁਲਾਉਣ ਪਰ ਫ਼ਾਰਮ 'ਤੇ ਸੁਖਜੀਤ ਕੌਰ ਈ ਚੱਲ੍ਹਾਗਾ। ਮੈਂ ਬਦਲ ਨੂੰ ਸਕਦੀ...।’

ਉਸਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਹੀ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਰਹੀ। ਉਸਦੀ ਬੇਟੀ ਸੁਭਾਨੀਆ ਨੇ ਸਕੂਲ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਲੀਆ ਹੀ ਸੁਭਾਨੀਆ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਲੈਣ ਵੀ ਆਉਂਦੀ...।

ਇਕ ਦਿਨ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਗੋਰਾ ਰੰਗ, ਕਾਲੀ ਕਮੀਜ਼, ਤਿੱਖੇ ਨਕਸ਼, ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਕਾਲਾ ਚਸਮਾ ਤੇ ਆਲੀਆ ਨਾਲੋਂ ਚੱਪਾ ਕੁ ਉੱਚਾ ਬਾਕਾ ਸੈਲ ਜਵਾਨ...।

‘ਮਿਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ! ਤੁਹਾਡੀ ਜੋੜੀ ਬਹੁਤ ਸੁਹਣੀ ਆਂ! ਸੁਭਾਨ ਔਲਾ!’

‘ਜੀ ਸੁਕਰੀਆ।’ ਉਹ ਮੰਦ-ਮੰਦ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।

ਮੈਂ ਮੁੜ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਈਮੇਲ ਵੱਲ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਆਲੀਆ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਰਹਿ-ਰਹਿ ਕੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ।

ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਬੱਚੀਆਂ ਸੁਭਾਨੀਆ, ਹਫ਼ਜ਼ਾ ਤੇ ਜੇਨਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਆਇਆ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਬੱਚੀ ਲਈ ਵਾਲੰਟੀਅਰ ਕਰਨ ਆਈ ਸੀ (ਇੱਥੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਸਟੇਟ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਘੱਟ ਆਮਦਨ ਵਾਲੇ ਮਾਪੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਛੇ ਘੰਟੇ ਵਾਲੰਟੀਅਰ ਕੰਮ ਕਰ ਕੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਕਲਾਸ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ)। ਇਕ ਕੰਧ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਲਾਇਆ ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰੀ ਦਾ ਪੋਸਟਰ ਦੇਖ ਕੇ ਬੋਲੀ, ‘ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ? ਆਹ ਕੀ? ਓ ਆ... ਇਹ ਕਿਉਂ?’ ‘ਆਲੀਆ ਜਾਨ! ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਪੰਜਾਬੀ ਨੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਂ ਬੋਲੀ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਉਪਰਾਲਾ।’

‘ਮੈਂ ਮੀ ਪੰਜਾਬੀ ਪੜ੍ਹਦੀ ਸੀ।’

‘ਸੱਚੀਂ, ਪੰਜਾਬ 'ਚ ਕੇੜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਤੁਯਾਡਾ?’

‘ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ!’

‘ਵਾਹ! ਸਿਫ਼ਤੀ ਦਾ ਘਰ!’ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਝੁਕ ਗਿਆ ਸੀ।

‘ਮੈਂ ਪੰਜਾਬੀ ਓਥੇ ਈ ਸਿੱਖੀ। ਮੇਰੇ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਡੈਂਡੀ ਦੀ ਸੜਕ ਹਾਦਸੇ 'ਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਛੋਟੀ ਹੁੰਦੀ ਆਪਣੀ

ਮੰਮੀ ਨਾਲ ਅਮਰੀਕਾ ਆ ਗਈ। ਏਥੇ ਮੈਨੂੰ ਚੌਥੀ ਕਲਾਸ 'ਚ ਦਾਖਲਾ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਮੰਮੀ ਕਿਸੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਘਰ ਬੇਬੀ ਸਿਟਰ ਲੱਗ ਗਈ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮੰਮੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਆਪਣੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ 'ਚ ਇਕ ਪੰਜਾਬੀ 'ਨਾ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਇਕ ਮੜ੍ਹਾ ਭਰਾ ਵੀ ਆ। ਮੈਂ ਗਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਫੇਰ ਟੈਸਟ ਦੇ ਕੇ 'ਗਾਰਡ ਕਾਰਡ' ਲੈ ਲਿਆ। ਵੀਕੈਂਡ 'ਤੇ ਸਕਿਉਰਟੀ ਗਾਰਡ ਦਾ ਕੰਮ ਲੱਭ ਲਿਆ...।’

ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਆਲੀਆ ਨਾਲ ਬਹੁਤੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨਾ ਹੋ ਸਕੀ।

ਆਲੀਆ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ-ਚੰਗੀ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਹਰ ਵਕਤ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਵਾਦ ਰਚਾਉਣ ਨੂੰ ਦਿਲ ਕਰਦਾ। ਮਨ ਵਿਚ ਉਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਜਗਿਆਸਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ। ਅਜਿਹਾ ਹਰ ਸਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਏ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦੀ ਸਾਂਝ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਆਪਣਾ ਹਰ ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਕੇ ਸੁਖਦ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਨੇ...। ਇਕ ਦਿਨ ਪੈਰੈਂਟ-ਟੀਚਰ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਆਲੀਆ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬੇਟੀ ਸੁਭਾਨੀਆ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਿਚ ਮੁਹਾਰਤ ਰੱਖਦੀ ਏ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਮਝਣ-ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਦਿੱਕਤ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਛਲ ਕੇ ਬੋਲੀ ਸੀ, ‘ਅਸੀਂ ਘਰ 'ਚ ਫ਼ਾਰਸੀ ਜੋ ਬੋਲਦੇ ਆਂ।’

‘ਤੁਸੀਂ ਸੁਭਾਨੀਆ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਵੀ ਸਿਖਾ ਦਿਓ! ਰਿਸਰਚ ਮੁਤਾਬਿਕ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ, ਪੰਜ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ।’

‘ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ! ਮੁਹੰਮਦ ਜਾਨ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਆ ਪਰ ਮੈਂ ਨੂੰ।’

‘ਆਲੀਆ ਜਾਨ! ਭਲਾ ਕਿਉਂ?’

‘ਮੈਂ ਦੱਸ ਤਾਂ ਦਿੰਨੀ ਆਂ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਯਕੀਨ ਨੂੰ ਕਰਨਾ। ਆਪਣੇ 'ਨਾ ਹੋਏ ਹਾਦਸੇ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੱਭਿਅਤਾ ਤੇ ਬੋਲੀ, ਸਭ ਕੁਛ ਈ ਬਦਲਣਾ ਪਿਆ। ਸਭ ਨੇ ਮੇਰਾ ਬਾਈਕਾਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਪੰਜਾਬੀ ਸਿੱਖ ਕੇ ਬੋਲਣੀ ਕਿਹਦੇ 'ਨਾ?... ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਨੂੰ। ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਬੜੀ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਂਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ 'ਚ ਕੁਨੈਣ ਘੁਲ ਜਾਂਦੀ ਆ...।’

‘ਆਲੀਆ ਜਾਨ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਕ ਔਰਤ ਆਂ। ਤੇਰਾ ਦਰਦ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਾਂਗੀ। ਏਡੀ ਵੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਤੇ ਲੋਕ ਕੁਨੈਣ ਅਰਗੇ ਕੌੜੇ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਏ?’

‘ਯਾਦ ਆ, ਮੈਂ ਤੁਯਾਡੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਸਕਿਉਰਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਮੁਹੰਮਦ ਵੀ ਓਥੇ ਈ ਸਕਿਉਰਟੀ ਦੀ ਜੋਬ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਮੀਂਹ ਬੜ੍ਹ ਪੈਦਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਰਾਈਡ ਦਿੱਤੀ। ਰਾਹ 'ਚ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਬੜਾ ਨੇਕ ਇਨਸਾਨ ਲੱਗਾ। ਸੁਹਣਾ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਮਾਸ਼ਾ ਔਲਾ! ਉਹਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੋਰ ਵੀ ਕਮਾਲ ਲੱਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੰਮ 'ਮੱਕੇ' ਜਾਣ ਬਰਾਬਰ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਅਸੀਂ ਇਕੋ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ। ਜਦ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹਦੇ ਵੱਲ ਤੱਕਦੀ,

ਉਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਈ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ। ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਚਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਚਿਹਰੇ ਲਾਲ। ਮੈਂ ਬੱਸ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀ-ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਰਾਈਡ ਦੇਣ ਲੱਗਾ। ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਤੱਕ ਜਾਣਾ ਜਾਣੀਂ, 'ਹੱਜ' ਕਰ ਕੇ ਮੁੜਨਾ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਈ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੋਂ ਡੇਟ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ? ਗੱਲ ਕੀ? ਦਿਨਾਂ 'ਚ ਈ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਘੁਲ ਮਿਲ ਗਏ? ਉਹ ਆਪਣੀ ਅੰਮੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਅੱਬੂ ਜਾਨ ਖੁਦ ਨੂੰ

ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਗਏ ਸੀ।’

‘ਅਫਸੋਸ ਹੋਇਆ ਜਾਣ ਕੇ...।’

‘ਸੁਕਰੀਆ! ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ। ਮੁਹੰਮਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸ 'ਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਵੀ ਚਾਹ-ਪੀਂਦੇ ਮੰਮ ਨੂੰ ਦੱਸ ਬੈਠੀ ਕਿ ਮੇਰੇ 'ਨਾ ਇਕ ਮੁੰਡਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਆਂ। ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਮੰਮ ਨੇ ਘਬਰਾ ਕੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਵਾਛਕ ਕਰ 'ਤੀ- ਕੌਣ ਆ? ਕਿੱਥੇ ਦਾ? ਕੀ ਪੜ੍ਹਿਆ? ਮਾਂ-ਬਾਪ ਕੀ ਕਰਦੇ? ਮੈਂ ਘਬਰਾ ਕੇ ਲੜਖਤਾਉਂਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨ 'ਨਾ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬੌੜੂ ਸੁਹਣਾ, ਸਮਝਦਾਰ ਤੇ ਅਫ਼ਗਾਨਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਆਂ।’

‘ਤਾਂ ਫੇਰ...?’

‘ਫੇਰ ਕੀ? ਮੰਮ ਨੂੰ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਪੈ ਗਈ। ਜਾਣੀਂ, ਉਹਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਹਾੜ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਏਦਾਂ ਐਕਟ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਜਿੰਦਾਂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭਾਰਾ ਗੁਨਾਹ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਕਈ ਜਾਏ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਭੋਰਾ ਭਰ ਵੀ ਧਿਆਨ 'ਨਾ ਆਇਆ? ਸਾਰੇ ਬੂਰ-ਬੂਰ ਕਰਨਗੇ। ਧੀਏ! ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਜੋੜਦੀ ਆਂ। ਤੇਰੀ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਕੇੜਾ ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਉਂਦੀ? ਮੈਂ ਜ਼ੁਬਾਨ ਦਿੱਤੀ ਆ ਤੇਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਬਾਰੇ। ਉਹਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਦਿਖਾਈ ਆ। ਨਈਂ ਇੰਡੀਆ ਰੁਲਦੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ। ਯੱਕੇ-ਠੋਡੇ ਖਾ ਕੇ ਮਰ-ਖਪ ਜਾਂਦੀਆਂ।’

‘ਤੂੰ ਕੀ ਕਿਆ?’

‘ਮੈਂ ਕਿਆ ਕਿ ਠੀਕ ਆ ਮਾਸੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਲਿਆਂਦਾ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਬਾਲਗ ਆਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਪਈ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨੂੰ ਕਰਦੀ ਪਈ। ਮੁਹੰਮਦ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪਰਫੈਕਟ ਮੈਚ ਆ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਮਿਲ ਕੇ ਤਾਂ ਦੇਖੋ। ਮੰਮ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਚੁੰਨੀ ਧਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਚੁੰਨੀ ਚੁੱਕਦੇ ਕਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੇਲੇ ਹੋਰ ਸੀ। ਮੰਮ ਬੋਲਣੋਂ ਹਟ ਗਈ। ਚੁੱਪ-ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਤੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਟੈੱਪ ਡੈੱਡ ਦੀ ਤੱਕਣੀ ਵੀ ਬਦਲੀ ਹੋਈ ਲੱਗੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੰਮ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ...।’

‘ਆਲੀਆ ਜਾਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਮੰਮ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਠੀਕ ਈ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਹਿਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦਰਿਆ ਦਿਲ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਕੇਰਾਂ ਪਿੱਛੇ, ਕੱਟੜ ਸੋਚ ਦੇ ਧਾਰਨੀ। ਅਸੀਂ ਹੋਰ

ਤਾਂ ਹਰ ਕੰਮ 'ਚ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਨੇ ਆਂ ਪਰ ਆਪਣਾ ਪਿਛੋਕੜ ਨਾਲ ਲਈ ਫਿਰਦੇ ਆਂ। ਵਿਆਹ ਸ਼ਾਦੀ ਮੌਕੇ ਗੋਤ ਛੱਡਣਾ, ਜਾਤ ਮਿਲਾਉਣੀ ਤੇ ਧਰਮ ਪੁੱਛਣਾ ਨਈਂ ਭੁੱਲਦੇ। ਆਪਣੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟਣਾ ਕੇੜਾ ਸੌਖਾ? ਮੈਂ ਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਈ ਆਂ।’

‘... ਪਰ ਇਹ ਠੀਕ ਨੂੰ? ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਏਥੋਂ ਦੇ ਕਲਚਰ 'ਚੋਂ ਹੀ ਸਭ ਸਿੱਖਦੇ ਆਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਏਥੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਇਹੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਪਈ ਅਮਰੀਕਾ ਇਕ 'ਮੈਲਟਿੰਗ ਪੌਟ' ਆ। ਹਰ ਕਲਚਰ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ...।’

‘ਆਲੀਆ ਜਾਨ! ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਠੀਕ ਆਂ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦੱਸ?’

‘ਅੱਗੇ ਸੁਣ ਲਓ! ਇਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਸਟੈੱਪ ਡੈੱਡ ਘਰੇ 'ਕੱਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਚਾਹ ਬਣਾ ਕੇ ਫੜਾਉਣ ਗਈ। ਉਹਨੇ ਚਾਹ ਦਾ ਕੱਪ ਫੜਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਕੋਲ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਸਭ ਪਤਾ ਆ। ਉਹ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਏਗਾ। ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਵਿਚ ਜਾਨ ਪਈ। ਸੋਚਾਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਮਤਰੇਆ ਬਾਪ ਕਿਤੇ ਚੰਗਾ। ਉਹਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਰਾਤ ਮੈਂ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦੇ ਸੁੱਤੀ। ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਪਈ ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਵਿਆਹ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਜਾਊਗਾ।’

‘ਫੇਰ?’

‘ਮੈਂ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ...। ਇਕ ਦਿਨ ਅਚਾਨਕ ਮੇਰੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਝੱਖੜ ਝੁੱਲਿਆ। ਮਾਸੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਲੈ ਕੇ ਆ ਗਈ। ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਇੰਡੀਆ ਦੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ ਬੁੱਕ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗੀ। ਉਹਨੇ ਤਾਂ ਵਿਚੋ-ਵਿਚੀ ਪਹਿਲਾਂ ਈ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ, ਮੇਰੀ ਮੰਮ ਤੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸਾਪਿੰਗ ਕਰਨ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਨੂੰ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਲਈ ਕਿਆ ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਅੱਗ ਦੇ ਭਝਕੇ ਅੰਗੂ ਮੱਚੀ ਪਈ ਸੀ। ਤੋੜ ਕੇ ਜਵਾਬ 'ਦੇਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣਾਂ। ਅਸਲ 'ਚ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨੂੰ ਸੀ ਆ ਰਹੀ ਕਿ ਕੀ ਕਰਾਂ? ਸੋਚਿਆ ਸਟੈੱਪ ਡੈੱਡ ਘਰ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗੀ। ਆਪੇ ਕੋਈ ਹੱਲ ਕੱਢੂਗਾ। ਏਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਫੈਦਾ?’

ਮੇਰੇ ਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਲੀਆ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਈ ਆ। ਮੈਂ ਫੋਨ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਹੋ, ‘ਆਲੀਆ ਜਾਨ ਤੂੰ ਅੱਗੇ ਸੁਣਾ। ਜੇਕਰ ਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵੱਜੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੁੱਕ ਲਊਂਗੀ।’

‘ਹਾਂ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਟੋਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਦਾਸੇ ਮਨ 'ਨਾ ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ 'ਚ ਬਹਿ ਗਈ। ਡੈੱਡ ਕੰਮ ਤੋਂ ਆ ਗਿਆ। ਇਹਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਛ ਦੱਸਦੀ, ਉਹਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਕਿੱਧਰ ਆ? ਮੈਂ ਸਰਸਰੀ ਜਿਹਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਾਸੀ ਨਾਲ ਸਟੋਰ ਨੂੰ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਲੰਚ ਬਾਕਸ ਕਾਊਟਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਫਰੈਸ਼ ਹੋ ਕੇ, ਲਿਵਿੰਗ ਰੂਮ 'ਚ ਦਾਰੂ ਦੀ ਬੋਤਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬਹਿ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਮਕੀਨ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਮਾਸੀ ਦੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਤੇ ਕਿਆ ਡੈੱਡ! ਪਲੀਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਮੰਮ ਤੇ ਮਾਸੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਉਹ ਉਨ ਕੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਦੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਘਬਰਾ ਨਾ। ਸਮਝਾ ਦਊਂਗਾ। ਫਿਰ ਅੱਖਾਂ ਮੋਲੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੇ। ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ ਕੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਕਿਹਾ ਡੈੱਡ! ਕੀ ਕਰਦੇ ਓ? ਮੈਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾ ਲਾਉ! ਲੀਵ ਮੀ ਅਲੋਨ! ਉਹ ਭੜਕ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲੀਵ ਮੀ ਅਲੋਨ ਦੀਏ ਲੱਗਦੀਏ, ਬਾਰੂ ਕੀ ਗੁਲ ਖਿਲਾਉਨੀ ਆ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਉਣ ਜੋਗੇ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ। ਚੱਲ ਸਿੱਧੀ ਹੋ ਕੇ ਬੈਂਡ 'ਤੇ...। ਤੇਰੀ ਭੁੱਖ ਮੈਂ ਈ ਲੂ ਦਿੰਨਾ। ਉਹਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹ ਤੋਂ ਧੂਹ ਕੇ ਸੋਢੇ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ...। ਮੇਰੇ ਸਟੈੱਪ ਡੈੱਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੋਲੈਸਟ* ਕੀਤਾ।’ ਆਲੀਆ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ।

ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਟਿੱਸ ਬਾਕਸ ਫੜਾਉਂਦੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਓਹ ਮਾਈ ਗਾਡ! ਤੂੰ 911 ਕਾਲ ਨੂੰ ਕੀਤੀ?’

‘ਨਈਂ ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਚੀਕ ਮਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੁਕ ਜਾ ਨਈਂ ਤਾਂ ਮੈਂ 911 ਘੁਮਾ ਦਿਆਂਗੀ। ਉਹ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਰੂਮ

ਨੂੰ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਰੂਮ

ਨੂੰ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਰੂਮ

ਨੂੰ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਰੂਮ

ਨੂੰ ਡਰ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਰੂਮ

ਪਿਨੇਕਲਜ਼ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪਾਰਕ: ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਪਰਤੌਅ

ਬੇਟਾ ਕਹਿੰਦਾ: ‘ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪਾਰਕ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਲੱਕੀ ਹੋ, ਇਕ ਮਹੀਨੇ ‘ਚ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਤੀਸਰਾ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪਾਰਕ ਵੇਖਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਯਸ਼ੋਮਿਟੀ ਤੁਹਾਡਾ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖਿਆ ਹੋਇਆ। ਏਨੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪਾਰਕ ਤਾਂ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਨੱਬੇ ਪਰਸੈਂਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖੇ ਹੁੰਦੇ।’

ਬਹੁਤ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪਾਰਕ, ਤੇ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਕੁਦਰਤੀ ਥਾਂਵਾਂ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹੁਣ ਬਹੁਤੇ ਮੁਲਕਾਂ

ਡਾ. ਅੰਬਰੀਸ਼
ਫੋਨ: 98143-89522

ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਮੱਧਵਰਗੀ ਲੋਕਾਂ ਸਮੇਤ, ਵੱਡਾ, ਵੱਧ, ਵਧੀਆ, ਬਰੈਂਡਡ, ਦਿਖਾਵਟੀ, ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਐਸਪ੍ਰਸੂਰੀ ਦੇ ਸਾਮਾਨ ਤੇ ਸਹੂਲਤਾਂ ਜੁਟਾਉਣ ਦੀ ਅਣਮੁੱਕ ਚੁਗਾੜ ‘ਚ ਫਸੇ ਹੋ। ਹੋਲਿਸਟਿਕ ‘ਚ ਸਾਡੇ ਘਰ ਤੋਂ ਪਿਨੇਕਲਜ਼ ਸਿਰਫ 32 ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਕਿਤੇ ਹੋ ਜਿਹੜੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੌਣ-ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ‘ਚੋਂ ਦਿਸਦੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ। ਭੂਰੇ-ਹਲਕੇ ਨੀਲੇ, ਕਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ‘ਚ ਘਿਰੇ, ਸੁਬੂ-ਸਾਮ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਰੰਗ-ਭਾਗਾਂ ਬਦਲਦੇ। ਅੱਜ ਸੁਬੂ ਅਸੀਂ ਓਥੇ ਅੱਧਾ ਦਿਨ ਬਿਤਾਉਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਾਰ ‘ਚ ਬੈਠਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੜਕਾਂ - ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੋਰੀਆਂ ਵੇਖੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ

ਡਾ. ਅੰਬਰੀਸ਼, ਡਾ. ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਾਹਿਤਕ ਨਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਗੌਰਮਿੰਟ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਥੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਮੁਕਤ (ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤ) ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕਾਵਿ-ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਪ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਸੈਰ ਸਪਾਟੇ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਡਾ. ਬੇਟੇ ਕੋਲ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ‘ਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਨੂੰ ਏਨੀ ਬਿਹਤਰ ਹਾਲਤ ‘ਚ ਕਿੱਜ਼ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਕਮੈਲੇ ਪੂਣੇ, ਹਾਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਰਖਤ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਸੜਕਾਂ ‘ਤੇ ਖੱਡਿਆਂ, ਪੂੜ ਤੇ ਭੀੜ-ਭੱੜਕੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ (ਬਸਰਤੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ‘ਰਸ-ਆਵਰ’ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕੋ), ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਸੰਦ ਤੇ ਸੜਕ-ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਵਾਹਨ-ਚਾਲਕਾਂ ਕਰਕੇ ਏਥੇ ਲੰਮੇ ਸਫਰ ਵੀ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਬਕਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ।

ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਸੰਰਚਨਾ ਇਹ ਚੌੜੀ, ਸਮਤਲ ਸੜਕ ਤਾਂ ਸੋਹਣੀ ਹੈ ਹੀ, ਪਰ ਇਹਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਘੜਿਆ ਨਜ਼ਾਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਮਨਮੋਹਣਾ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ, ਕਿਤੇ ਦੋਹਾਂ, ਚੌੜੀ ਉਚੀ-ਨੀਵੀਂ ਘਾਟੀ, ਘਾਟੀ ਤੋਂ ਪਾਰ ਗੋਲ, ਨੀਵੀਂ ਪਹਾੜੀਆਂ, ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਦਿਸ ਗਿਆ ਇਕ-ਅੱਧ ਜੰਗਲੀ

‘ਟਰਕੀ’, ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਜਾਮਨੀ ਫੁੱਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ, ਮੇਰੇ ਚਿਰ-ਪਛਾਣੇ ਦੋਸਤ, ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ ਪੌਧੀ ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਤੁਰਮੁਟ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਚਰਾਗਾਹਾਂ ‘ਚ ਚਰਦੇ ਮਵੇਸ਼ੀ, ਕਿਸੇ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਵੱਖੀ ‘ਤੇ ਉੱਸਰਿਆ ਕੋਈ ਇਕੱਲਾ ਘਰ, ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਗੁਲਾਬੀ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਖਿੱਤੇ ਦੂਰੋਂ ਸੈਨਤਾਂ ਮਾਰਦੇ, ਪਹਾੜਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਕੋਲ ਉੱਡਦਾ ਇਕੱਲਾ-ਦੁੱਕੱਲਾ ‘ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ ਕੈਡੋਰ’, ਕਿਤੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ‘ਤੇ ਚੀੜ੍ਹ, ਸੰਘਣੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ...। ਜਿਉਂ ਇਕ ਲੰਮੇ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਤੋਲ-ਚਿੱਤਰ ‘ਚੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹੋਈਏ; ਜਿਉਂ ਗੋਲ ਕਰ ਰੱਖਿਆ ਸੰਘਣਾ ਨਮੂਨੇਦਾਰ ਗਲੀਚਾ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ

ਹੋਠ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਰਵਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏਗਾ! ਪੌਣੇ ਘੰਟੇ ‘ਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਮੰਜਲ ‘ਤੇ ਪੁੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਵਿਜ਼ਿਟਰ ਸੈਂਟਰ, ਜਿੱਥੇ ਕਿ ਬੇਟੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ‘ਪਾਸਪੋਰਟ ਟੂ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪਾਰਕਸ’ ਵਿਚ 12ਵੀਂ ਸਟੈਂਪ ਲੁਆਉਣੀ, ਪੁੱਜਦਿਆਂ ਹੀ ਪਤਾ ਚੱਲ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਦਖਲ ਤੋਂ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਬਰੀ ਥਾਂ ‘ਤੇ ਪੁੱਜ ਗਏ ਹਾਂ: ਵਿਜ਼ਿਟਰ ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬੇਧਿਆਨੇ, 3-4 ਹਿਰਨ ਤੇ ਕੁਝ ਟਰਕੀ ਚੁਗ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੁਕਰ ਹੈ, ਇਸ ਗੁਹਿ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਾਕੀ ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਇੱਜ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਗਿਣੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ਬਚੀਆਂ ਨੇ।

‘ਚ ਗਹਿਮਾ-ਗਹਿਮੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪਾਰਕਿੰਗ ਲਈ ਥਾਂ ਵਾਸਤੇ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰਨੀ ਪਈ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤੇ ਅਮਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਇੰਜ ਦੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਨਹੀਂ!

ਅਸੀਂ ਵਿਰਲੇ-ਘਣੇ ਜੰਗਲ ‘ਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦਿਆਂ, 2-3 ਪਗਡੰਡੀਆਂ ‘ਚੋਂ, ਘੁੰਮੇਰੀਆਂ ਖਾਂਦੀ ਤੇ ਹਲਕਾ ਚੜ੍ਹਦੀ, ਇਕ ਪਗਡੰਡੀ ‘ਤੇ ਤੁਰਨ ਲੱਗਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਪਾਰਕ ‘ਚ ਹਾਈਕਿੰਗ ਲਈ ਹੋਰ ਥਾਂਵਾਂ ਵੀ ਨੇ, ਪਰ ਸਾਡੀ ਮੰਜਲ ਹੈ ਏਥੋਂ ਦੀਆਂ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਹਨੇਰੀਆਂ, ਬਹੁਤ ਸੌਣੀਆਂ, ਭੁਲੇਖਾ-ਪਾਊ ਤੇ ਡਰਾਉਂਦੀਆਂ ਗੁਫਾਵਾਂ। ਹਨੇਰੇ ਤੇ ਤੰਗ ਬੰਦ ਥਾਂਵਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਮਨੁੱਖ।

ਹਾਈਕਿੰਗ ਲਈ ਮੌਸਮ ਆਦਰਸ਼ ਹੈ। ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਇਕ ਸੁੱਕੇ ਨਾਲੇ, ਜਿਸ ‘ਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਰੀਆਂ ਫਰਨ-ਬੂਟੀਆਂ ਨੇ ਤੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ‘ਤੇ ਬਹੁਭਾਂਤ ਰੁੱਖ ਤੇ ਝਾੜੀਆਂ ਨੇ, ਤੋਂ ਪਾਰ ਸਿੰਧੀਆਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਚੱਟਾਨਾਂ ਨੇ। ਹਲਕੀਆਂ ਗੋਰੂਆ, ਕਿਤੇ ਭੂਰੀਆਂ। ਬੁਈਸ ਜਾਂ ਜ਼ਾਇਉਨ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪਾਰਕ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀਆਂ। ਇਹ ਚੱਟਾਨਾਂ, ਪਹਾੜ, ਗੁਫਾਵਾਂ ਤੇ ਨਾਲੇ, ਲੱਖਾਂ-ਕਰੋੜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਚੱਲਦੀ ਆ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ, ਇਸ ਪਲ ਵੀ ਵਾਪਰ ਰਹੀ, ਅਚੁਕ ਤੇ ਅਟਲ ਮਹਾਂਦੀਪ-ਸਰਕ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪਿੱਛੇ ਭੁਤਕਾਲ ‘ਚ ਵਾਪਰੇ ਮਹਾਂਵਿਸ਼ਾਲ ਲਾਵਾ-ਵਿਸਫੋਟਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨੇ।

ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵੀ ਇਕ ਅੱਧ ਥਾਂ ‘ਤੇ ਤਕਰੀਬਨ ਇਹੋ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਾਲਾ ਘੱਟ ਗਹਿਰਾ ਤੇ ਚੌੜਾ, ਚੱਟਾਨਾਂ ਘੱਟ ਉਚੀਆਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੰਗ

‘ਹਾ! ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ ਮੈਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਸੀ। ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਕਰਕੇ ਚੁੱਪ ਸੀ। ਤੇਰੀ ਮਾਸੀ ਅੱਖਾਂ ਕੱਢਦੀ ਸੀ। ਮਾਸਤ ਵੀ ਮਿਹਣੇ ਮਾਰਦਾ ਸੀ...। ਹੁਣ ਇੰਡੀਆ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਸਾਰ ਈ ਤੁਆਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਗੀ।’

“ਤੂੰ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ?”

“ਹਾਂ! ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਨੇ। ਮੁਹੰਮਦ ਤਾਂ ਆਪ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲਣੀ ਸਿੱਖ ਰਿਆ। ਕਲ੍ਹ ਅਸੀਂ ਘਰ ਕਤਾਰ-ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵੀ ਬਣਾਇਆ। ਖੂਸ਼ ਜਾਨ ਤਾਂ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਘਰ ਵੀ ਜਾਣਾ ਚੌਂਦੀ ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਆ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸਜਿਦ, ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਘਰ...।”

“ਆਲੀਆ ਜਾਨ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ਗਈ। ਤੂੰ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜੋਤਿਆ, ਦਿਆਨਤਦਾਰੀ ‘ਨਾ ਨਿਭਾਇਆ। ਹਰ ਹਾਲ ‘ਚ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ, ਧਰਮ ਨੂੰ, ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ। ਤੈਨੂੰ ਸਲਾਮ!”

“ਸੁਕਰੀਆ! ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ, ਤੂੰ ਬੱਸ ਮੰਮ ਦੇ ਇੰਡੀਆ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਜੇਨਾ ਨੂੰ ਮਾੜੀ-ਮੋਟੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਿਖਾ ਦੇ। ਆਖਿਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਆ ਰਹੀ ਨਾ। ਉਹਦੇ ਇਕ ਫੋਨ ਨੇ ਈ ਮੇਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ‘ਤੀ। ਮੁੜ-ਮੁੜ ਕੇ ਕੀ ਗੱਲ ਤੋਰਨੀ? ਅਸਲ ‘ਚ ਮੇਰੀ ਮੰਮ, ਮਾਸੀ ਦੇ ਅਹਿਸਾਨ ਬੱਲੇ ਦੱਬੀ ਪਈ ਸੀ। ਮਾਸੀ ਆਪਣੀ ਨਨਾਣ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ‘ਨਾ ਵਿਆਹ ਕੇ ਅਮਰੀਕਾ ਲਿਆਉਣਾ ਚੁੱਦੀ ਸੀ। ਦੁਜਾ ਸਟੈਂਪ ਡੈਡ ਨੇ ਧਰਮ ਦਾ ਢੋਂਗ ਰਚਾ ਕੇ ਡਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।”

“ਸੱਚ ਆਲੀਆ ਜਾਨ, ਮੇਰੇ ਡੈਡੀ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਧਰਮੀ ਹੋਣ ਦਾ ਢੋਂਗ ਕਰੋ। ਲੋਕ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਯਕੀਨ ਕਰਨਗੇ।”

“...ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ!”

“...ਪਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਆ ਕਿ ਮਾਂ-ਧੀ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਦੀਵੀ ਹੁੰਦਾ। ਮਾਂ-ਧੀ ਦਾ ਇਕ ਪਰਦਾ। ਤੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾ। ਇਸ ਮਦਰਜ਼ ਡੇਅਰ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਕੱਲੀ ਮਾਂ ਈ ਨੂੰ ਸਗੋਂ ਵਿਸਰੀ ਮਾਂ ਬੋਲੀ ਵੀ ਮੁੜ ਕੇ ਮਿਲ ਰਹੀ ਆ।”

“ਹਾਂ ਜੀ! ਏਸੇ ਲਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਇਹਨੂੰ

ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ ਡਾਇਰੀ

ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਨੇ। ਇਕ ਰੁੱਖ ਐਨ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਟੀਸੀ ‘ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ; ਜੌਗੀਆਂ ਵਾਲੀ ਇਕੱਲਤਾ - ਅਸਮਾਨ ਦੀ ਸਿਖਰ ‘ਤੇ ਉਹਦੀ ਸਿਖਰ ਵਿਚਕਾਰ, ਤੇ ਉਹਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਕ ਸੁਰੰਗ ਪਾਰ ਕਰ ਅਸੀਂ ਗੁਫਾਵਾਂ ਦੇ ਇਕ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ: ਘੁੱਪ ਹਨੇਰੇ ਦਾ - ਜਿੱਥੇ ਸੈੱਲ-ਫੋਨਾਂ ਦੀਆਂ ਫਲੈਸ਼-ਲਾਈਟਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਭੀੜੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ, ਹੇਠਾਂ ਵਹਿੰਦੇ ਨਿੱਕੇ ਨਾਲਿਆਂ, ਚੱਟਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ‘ਚ ਮਸਾਂ ਅਟਕੇ ਜਾਪਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੱਥਰਾਂ, ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਤੰਗ, ਅੱਗਿਉਂ ਬੰਦ ਜਾਪਦੇ ਰਸਤਿਆਂ ਦਾ, ਰਸਤਾ ਭਟਕ, ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ। ਪਰ ਇਹ ਡਰ ਘਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹਾਂ: ਜਵਾਨ, ਜਾਂਬਾਜ਼ ਬੇਟਾ, ਨੂੰਹ, ਤੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਸਾਡੀ ਪੋਤਰੀ ਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਰਾਹ ਉੱਚ ਮਾਂ ਦੇ ਮੋਢਿਆਂ ‘ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਆਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬੋੜ੍ਹਾ ਘਬਰਾਉਂਦੇ, ਇਕ-ਦੋ ਥਾਂ ਰਾਹ ਭੁੱਲਦੇ, ਆਪਣੀ ਇਸ ਹਾਈਕ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਮੰਜਲ ‘ਰੈਜ਼ਰਵਾਇਰ’ ਪੁੱਜਦੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਜੇ ਨੇ, ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਸਮੇਤ।

ਰੈਜ਼ਰਵਾਇਰ, ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ ‘ਤੇ, ਮੈਲੇ ਜਾਪਦੇ, ਕਾਲੇ ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਛੋਟੀ ਝੀਲ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਝੀਲ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤੇ, ਪਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਪਗਡੰਡੀਆਂ ‘ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਨੇ। ਪਰ ਸਾਡਾ ਏਥੇ ਆਉਣਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਏਨੀ ਮਸ਼ਕਤ ਦੀ ਹੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਤਾਂ ਉਤਾਰ, ਇਸ ਪਹਾੜ-ਚੋਟੀ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਪਰ ਉਡਦੇ ਕੈਲੇਫੋਰਨੀਆ ਕੈਡੋਰ ਵਾਂਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬੈਸਟ ਮਦਰਜ਼ ਡੇਅ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੋਚ ਰਹੀ ਆਂ। ਚੰਗਾ, ਫੇਰ ਮਿਲਦੇ ਆਂ! ਬਾਏ-ਬਾਏ...। ਅੱਜ ਮਦਰਜ਼ ਡੇਅ ਹੈ। ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਹੀ ਆਲੀਆ ਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਸਕੂਲ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੀ ਮੇਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਆਲੀਆ ਤੇ ਜੇਨਾ ਦੀ ਰਾਹ ਤੱਕ ਰਹੀਆਂ ਨੇ। ਆਲੀਆ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸੂਟ ਪਾ ਕੇ ਆਈ ਏ। ਜੇਨਾ ਨੇ ਵੀ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਸੂਟ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ। “ਵਾਹ! ਅੱਜ ਤਾਂ ਇਉਂ ਲੱਗ ਰਿਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ‘ਚ ਸਰ੍ਹੋਂ ਖਿੜੀ ਹੋਵੇ! ਪੰਜਾਬੀ ਸੂਟ ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਆਲੀਆ ਜਾਨ! ਸੱਚਮੁੱਚ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਰੰਗ ਬਹੁਤ ਜਚ ਰਿਹਾ। ਜੇਨਾ ਵੀ ਹਰੇ ਸੂਟ ‘ਚ ਨੰਨ੍ਹੀ ਪਰੀ ਲੱਗ ਰਹੀ ਆ। ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਪੀਲਾ ਤੇ ਹਰਾ ਮੇਰੇ ਹਸਬੰਡ ਦੇ ਮਨਭਾਉਂਦੇ ਰੰਗ ਆ।”

“ਧੰਨਵਾਦ! ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ। ਮੁਹੰਮਦ ਜਾਨ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ ਇੰਡੀਆਨ ਸਟੋਰ ਤੋਂ ਖ੍ਰੀਦ ਕੇ ਦਿੱਤੇ। ਮੈਂ ਮੰਮ ਲਈ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਗੁਲਦਸਤਾ ਲੈਣ ਜਾ ਰਹੀ ਆਂ...।

ਆਲੀਆ ਜੇਨਾ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਲੈਣ ਆ ਗਈ ਏ। ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਚੀਕੂ-ਚੀਕੂ ਕਰਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਜੁੱਤੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਧੂਹ ਪਾ ਰਹੀ ਆ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜੇਨਾ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੋ ਕਾਰਡ ਫੜਾਏ ਹੋਏ ਨੇ। ਇਕ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੰਮੀ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਤੇ ਦੂਜਾ ਨਾਨੀ ਮਾਂ ਲਈ। ਜਿਸ ਉਪਰ ਮੈਂ ਜੇਨਾ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਲਿਖਵਾਇਆ ‘ਹੈਪੀ ਮਦਰਜ਼ ਡੇਅ! ਨਾਨੀ ਮਾਂ!।’

ਆਲੀਆ ਨੇ ਜੇਨਾ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕਾਰਡ ਫੜਦੇ ਕਿਹੇ, “ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ ਵਾਹ! ਆਹ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਕਰ ‘ਤੀ। ਤੁਆਡਾ ਵੀ ਜੁਆਬ ਨੂੰ! ਹੈਪੀ ਮਦਰਜ਼ ਡੇਅ! ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਈ ਮੰਮ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾ ਰਏ ਆਂ।”

“ਵੈਰੀ ਹੈਪੀ ਮਦਰਜ਼ ਡੇਅ! ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਲੱਗਦੈ, ਅੱਜ ਤੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਮੁੜਦਾ ਫੇਰਾ ਪਾਉਣ ਚੱਲੀ ਆਂ। ਹੱਸਦੀ-ਵਸਦੀ ਰਹਿ! ਅੱਲ੍ਹਾ ਹਾਫਿਜ਼!”

***ਮੈਲੈਸਟ-ਫੋਰਮਾਨੀ**
***ਵਿਕ-ਫੈਡਰਲ ਗੌਰਮਿੰਟ ਵਲੋਂ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਾ ਨਾਂ ਜਿਸ ਤਹਿਤ, ਘੱਟ ਆਮਦਨ ਗਰਭਵਤੀ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਿਹਤ-ਸੰਭਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਾ ਨਾਂ।**

‘ਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੰਮ ਆਈ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਕੇ ਉਚੀ-ਉਚੀ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਇਹਦੀਆਂ ਚਾਰ ਭੁਆਂਟਣੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਤੋਰ ਜੋ ਨਈਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਵੀ ਚੱਲ। ਆਪਣੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਬੰਦੇਬਸਤ ਕਰ। ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ‘ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਉੱਜ ਲਾ ਦੁਹੀਗੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਾਰੂ ਨਿਕਲਣ ਜੋਗਾ ਵੀ ਨਈਂ।”

“ਆਲੀਆ ਜਾਨ, ਭਲਾ ਕੌਮ ਕੀ ਕਰਦੇ ਤੇਰੇ ਸਟੈਂਪ ਡੈਡ?”

“ਕੌਮ ਕੀ ਕਰਨਾ? ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਂਦਾ। ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ‘ਚ ਤਾਂ ਉਹ ਧਰਮਾਤਮਾ ਆਂ-ਧਰਮਾਤਮਾ! ਸੱਤ-ਸਰੂਪ!! ਬਗਲਾ ਭਗਤ, ਭੇੜੀਆਂ!!! ਐਤਵਾਰ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤਤਕੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਕਤਾਰ ‘ਚ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਧਰਮ ਦਾ ਠੇਕੇਦਾਰ ਬਣ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੱਤਾਂ ਦਿੰਦਾ। ਸੰਗਤ ਦੇ ਜੋੜੇ ਝਾੜਨ ਵਿਚ ਉਦਾ ਕੋਈ ਸਾਨੀ ਨੂੰ।”

“ਆਲੀਆ ਜਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨੀ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕੀ ਕਰਾਂ ਤੇ ਕੀ ਪੁੱਛਾਂ? ਤੂੰ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਿੱਦਾਂ ਕਰਵਾਇਆ?”

“ਵਿਆਹ ਨਈਂ ਨਿਕਾਹ! ਕੋਰਟ-ਮੈਰਿਜ! ਇਹ ਓਸੇ ਦਿਨ ਦੀ ਗੱਲ ਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਟੈਂਪ ਡੈਡ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੈਲੈਸਟ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢੀਆਂ। ਮੈਂ ਉਸੇ ਰਾਤ ਦੀ ਸਿਫਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਹੰਮਦ ‘ਨਾ ਭੱਜ ਗਈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਲੋਸ ਵੇਗਸ ਲੈ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਦੋ ਦਿਨ ਓਥੇ ਈ ਰਏ। ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਅੰਮੀ ਜਾਨ ਤੇ ਭਾਈ ਜਾਨ ਵੀ ਆ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਕੋਰਟ ਮੈਰਿਜ ਕਰਵਾ ਲਈ ਸੀ। ਬਾਅਦ ‘ਚ ਮਸਜਿਦ ਜਾ ਕੇ ਨਿਕਾਹ ਵੀ ਕਰਵਾਇਆ। ਓਧਰ ਸਾਡੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ‘ਚ ਮੇਰੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਦਾ ਰੌਲਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਸਭ ਨੇ ਮੇਰਾ ਬਾਈਕਾਟ ਕਰ ‘ਤਾ। ਮੈਂ ਕੁਛ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੰਮ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਫੋਨ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਰ ਆ...।”

“ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਵੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਬਣ ਗਈ, ਆਲੀਆ ਜਾਨ।”

... ਪਰ ਪਤਾ ਮੇਰੀ ਮੰਮ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਇੰਡੀਆ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਈ। ਰੋਜ਼ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਉਣ ਜਾਂਦੀ ਰਏ। ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਹਸਪਤਾਲਾਂ

‘ਚ ਭੁੱਖੀ-ਭਾਣੀ ਘੁੰਮੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹੋਈ ਤਾਂ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਬੂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕਰਵਾਇਆ। ਸੁਭਾਨੀਆ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਚੋਰੀ ਸੁਭਾਨੀਆ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਈ। ਸੋ ਡਾਲਰ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕੇ ਗਈ। ਜਦ ਸਟੈਂਪ ਡੈਡ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਘਰ ‘ਚ ਕਲੇਸ਼ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਫੇਰ ਉਹ ਨਿਉਯਾਰਕ ਮੁਵ ਹੋ ਗਏ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੱਲ੍ਹਾ ਜਾਣੈ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਇਕ ਦਿਨ ਮੰਮ ਨੇ ਚੋਰੀ ਫੋਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧੀਏ ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ ਨਾ ਕਰੀ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵਕਤ ਕੱਢਣਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ ਵਕਤ ਬਹੁਤ ਰੋਈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮੰਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦੀ।”

ਆਲੀਆ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਤ ਸੌ ਨਾ ਸਕੀ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਮਤਰਣੇ ਬਾਪ ਵਿਚ ਫਰਕ ਲੱਭਦੀ ਰਹੀ ...।

ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ। ਈਮੇਲ ਵਿਚ ਛੱਡ ਕੇ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹਾਂ...।

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੋਮੋਟ ਹੋ ਕੇ ਲਿਵਰਮੋਰ ਚਲੀ ਗਈ ਤਾਂ ਆਲੀਆ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਬੱਚੀ ਹਫਜ਼ਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗਲੇ ਮਿਲਦੇ ਹੋਏ ਦੱਸਿਆ, “ਅਸੀਂ ਵੀ ਏਧਰ ਈ ਮੁਵ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਖੂਸ਼ ਜਾਨ (ਸੱਸ) ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਆਂ। ਹੁਣ ਇਹਦੇ ‘ਚੋਂ ਈ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੰਮ ਦਿਸਦੀ ਆ।”

ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਵਾਈ। ਜਦ ਵੀ ਫੋਨ ਕਰਦੀ ਇਹੋ ਕਹਿੰਦੀ- “ਅੱਜ ਹਫਜ਼ਾ ਸਕੂਲ ਨਈਂ ਆਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਖੂਸ਼ ਜਾਨ ਬਿਮਾਰ ਆ। ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾਂ। ਮੈਂ ਵਾਲੰਟੀਅਰ ਨਈਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗੀ। ਅੱਜ ਕਾਉਂਟੀ ਦਫਤਰ *ਵਿਕ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਏ...। ਮੁਹੰਮਦ ਕੱਲ੍ਹ ਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ ਆਮਦਨ ਘੱਟ ਆ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਵੱਡੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੈਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਈ ਤਾਂ ਸਭ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਉਂਗਾ।”

ਮੈਂ ਸੋਚਦੀ ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਇਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਏਨਾ ਬਦਲਿਆ? ਰੁੱਖੀ-ਸਿੱਸੀ ਖਾ ਕੇ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਏ। ਈਦ ਆਉਂਦੀ ਏ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਈਦ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਕਰਵਾ ਕੇ ਹੱਥਾਂ ‘ਤੇ ਬੜੇ ਚਾਅ ਨਾਲ ਮਹਿੰਦੀ

ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਨਾਲ ਫਾਰਮੀ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹਿ ਹੀ ਨਈਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬਣ ਹੈ...?

ਸੁਭਾਨੀਆ ਅਤੇ ਹਫਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਮੁਸਲਿਮ ਚਾਰਟਰ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਜੇਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰੀ ਕੇ ਵਿਚ ਹੈ।

ਅੱਜ ਤਾਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਕਲਾਸ ਦਾ ਵਕਤ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੋਈ ਕੰਮ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ। ਆਲੀਆ ਜੇਨਾ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਉਂਦੀ, ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਬੋਲੀ ਏ, “ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ! ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ!”

ਮੈਂ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜੇ ਨੇ, “ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ! ਵਾਹ ਆਲੀਆ ਜਾਨ ਮੰਮੀ ਕਦੋਂ ਆ ਰਹੀ?”

“ਮੰਮ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਮਦਰਜ਼ ਡੇਅ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਈ ਮਿਲੂੰਗੀ।”

“ਤੂੰ ਸਟੈਂਪ ਡੈਡ ਤੇ ਭਰਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ?”

“ਹਾਂ! ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਈ। ਤੁਆਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਮੇਰੇ ਮਤਰਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਕੰਮ ‘ਚ ਪਾ ਲਿਆ। ਉਹ ਜਿਹਦਾ ਟਰੱਕ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸੀ ਨਾ ਉਹ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸੇਵਾਦਾਰ ਕਰਾਉਂਦਾ। ਉਹਦੇ ਟਰੱਕਾਂ ‘ਚ ਡਰੱਗ ਸਪਲਾਈ ਹੁੰਦੀ ਆ। ਸੇਵਾਦਾਰ ਆਪ ਤਾਂ ਦੁੱਧ-ਧੋਤਾ ਬਣ ਗਿਆ ਤੇ ਕੇਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ‘ਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਵਕੀਲ ਵੀ ਕੀਤਾ ਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ।”

“ਮੰਮ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਈ ਹੋਈ?”

“ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਹਦਾ ਡਰ ਹੁਣ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ। ਕਹਿੰਦੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ ਮੈਂ ਇਸ ਸੜੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ। ਆਪ ਤਾਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧੰਦੇ ਕਰ ਕੇ ਵੀ ਸਾਧ ਈ ਰਹਿੰਦੇ ਆਂ...। ਨਾਲੇ ਪਤਾ ਮਾਸੀ ਦੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਵੀ ਮਕਸੀਕਨ ਮੁੰਡੇ ‘ਨਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਉਹਨੂੰ ਤਾਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੀ। ਹੁਣ ਭਾਈਚਾਰਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੱਧਰ ਗਿਆ? ਮੰਮ ਦਾ ਨਿਉਯਾਰਕ ਕੱਟ ਆਂ? ਸੋ ਏਧਰ ਮੁਵ ਹੋ ਗਈ।”

ਆਲੀਆ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ‘ਤੇ ਸਿੱਕਰੀ ਆ ਗਈ ਆ। ਮੈਂ ਟੇਬਲ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੋਤਲ ਚੁੱਕ ਕੇ ਫੜਾਉਂਦੇ ਕਿਹੇ, “ਤੇਰੀ ਮੰਮ ਲਈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਸਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਬੋਤਲ ਬਦਲ ਗਿਆ।”

“...ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਮਿਸ ਕੀਰਤੀ!”

“ਹਾਂ ਜੀ! ਏਸੇ ਲਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਇਹਨੂੰ

ਇਕ ਹੱਥ ਕਲਮ ਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਤੁੰਬੀ ਵਾਲਾ ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ

ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਟਿਆਲੇ ਭਾਸ਼ਾ ਭਵਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। 1996 ਜਾਂ 97 ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਥੇ ਕੱਚਾ-ਪੱਕਾ ਜਿਹਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਸੀ। ਕੰਮ ਆਉਣ ਲਈ ਤਤਪਰ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ। ‘ਐਕਲ ਜੀ ਐਕਲ ਜੀ’ ਕਰਦੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਨਾ ਬਕਦਾ। ਗੱਲ-ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਹਸਦਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਹਦੀ ਕੋਈ ਰਚਨਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪਰ ਇਹਦਾ ਨਾਂ ਸਾਹਿਤ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਖਬਰਾਂ-ਖ਼ਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਧੀਰ ਉਥੇ ਲੇਖਕ ਭਵਨ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੇ

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ
ਫੋਨ: +91-80763-63058

‘ਪੰਜਾਬ ਟਾਈਮਜ਼’ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਘੇ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ ਦੇ ਕਾਲਮ ‘ਕਲਮਾਂ ਵਾਲੀਆਂ’ ਤਹਿਤ ਔਰਤ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਬਾਰੇ ਲੜੀ ਛਾਪੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਗਾਰਾ ਮਿਲਿਆ। ਹੁਣ ‘ਪੰਜਾਬ ਟਾਈਮਜ਼’ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਦੋਸਤਾਂ ਬਾਰੇ ‘ਕਲਮੀ ਚਿੱਤਰ’ ਭੇਜੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਬੜੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪ ਅਤੇ ਅਣਫੋਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਯਾਤੀ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਭਾਵੇਂ ਦਿੱਲੀ ਵਰਗੇ ਮਹਾਂਨਗਰ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡਾਂ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਰਹਿਤਲ ਦੇ ਰੰਗ ਅਛੋਪਲੇ ਜਿਹੇ ਆਣ ਜੁੜਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਹਜ ਅਤੇ ਸਲੀਕਾ ਆਪਣੀ ਮਿਸਾਲ ਆਪ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਪਲੇਠੇ ਤੇ ਇਕੋ-ਇਕ ਨਾਵਲ ‘ਇਹ ਜਨਮ ਤੁਮਹਾਰੇ ਲੇਖੇ’ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੰਗ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲੜੀ ਤਹਿਤ ਇਸ ਵਾਰ ਲੇਖਕ ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈ।

ਬੋਲਿਆ, “ਨਹੀਂ ਜੀ, ਐਕਲ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜੀ ਝੇੜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਗਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜੀਵਨੀਆਂ ਦੀ ਐ ਜੀ, ਇਕ ਨਾਵਲੈਟ ਐ ਜੀ, ਇਕ ਮੇਰੇ ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਯਮਲਾ ਜੱਟ ਜੀ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਐ ਜੀ ਤੇ ਚੌਥੀ ਕਿਤਾਬ ਗਾਇਕ ਪੂਰਨ ਸਾਹਕੋਟੀ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਐ ਜੀ। ਪੰਜਵੀਂ, ਹੰਸ ਰਾਜ ਹੰਸ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਛਪ ਰਹੀ ਐ ਜੀ।”

ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਵਾਰ ਇਹਨੂੰ ਫੇਰ

ਤਰਦੀ-ਤਰਦੀ ਸੰਪਾਦਕੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਮਗਰੋਂ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਮੁੱਢੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਮੈਂ ਉਹ ਚਾਰੇ ਲੇਖ ਪੂਰੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪੜ੍ਹ ਗਿਆ।

ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ। ਇਹ ਲੇਖ ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸਦਕਾ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਹੀ ਵਧੀਆ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ‘ਵਧੀਆ’ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸਤਾਂ-ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ

ਸੰਚਾਰ-ਮਾਧਿਅਮ ਜਨਹਿਤ ਦੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ਵੱਡੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੱਤਾ ਦੇ ਕੋਲੀ-ਚੱਟ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਨਿੱਠਿਆਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਉੱਟ, ਨਿਆਸਰਿਆਂ ਦਾ ਆਖਰੀ ਆਸਰਾ ਅਤੇ ਬੰਦ ਬੁਠਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਬੂਹਾ ਨਿਆਪਾਲਿਕਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਨਿਆਂਕਾਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਨਿੰਦਰ ਦੇ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਉਣਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ

ਕਲਮੀ ਚਿੱਤਰ

ਵੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਹ ਅਸਦਾਚਾਰਕਤਾ ਅਤੇ ਗ਼ੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਅਤ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚੀਆਂ-ਸੁੱਚੀਆਂ ਸਦਾਚਾਰਕ ਕਦਰਾਂ-ਕੀਮਤਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰਾਖੀ ਦੀ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨੌਕਰੀ ਵਾਸਤੇ ਨਿੰਦਰ ਦੀ ਇੱਟਰਵਿਊ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨੌਕਰੀ “ਅਮਕਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਧਮਕਾ ਸਿੰਘ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ” ਦਾ ਹੋਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਦਲੀ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਇੱਟਰਵਿਊਕਾਰ ਜੱਜ ਪੁਛਦਾ ਹੈ, “ਘਰ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਕਿਹੜੇ ਕੰਮ ਜਾਣੈਂ? ਰੋਟੀ-ਰੂਟੀ ਬਣਾ ਲੈਣਾ ਏਂ?” ਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕਾਕਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਏਹੋ ਹੈ।” ਪਰ ਜੱਜ-ਨਿਵਾਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ‘ਰੋਟੀ-ਰੂਟੀ’ ਜੇ ਰੂਪ ਧਾਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਝ ਵਧੇਰੇ ਹੀ ਫੈਲਵਾਂ ਹੈ।

ਵੈਸੇ ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਮ-ਸੰਗਲੀ ਦੂਜਾ ਇੱਟਰਵਿਊਕਾਰ ਜੱਜ ਹੀ ਸਮਝਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕਾਕਾ, ਏਸ ਮਹਿਕਮੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਏ-ਟੂ-ਜ਼ੈਡ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਨੇ, ਰੋਟੀ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ, ਕੱਪੜੇ ਧੋਣ, ਪਸੂ ਚੋਣ, ਪੱਠੇ ਪਾਉਣ, ਗੋਹਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ, ਜੁਆਕ ਸਕੂਲ ਛੱਡਣ-ਲਿਆਉਣ ਤੱਕ!” ਫੇਰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਕੋਈ ਕੰਮ ਰਹਿ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਗੱਲ ਨਿਬੋੜਦਾ ਹੈ, “ਸਮਝ ਲੈ, ਕੋਠੀ-ਕਚਹਿਰੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਪੈਣੇ ਨੇ।” ਉਹ ਬੰਧੂਆ ਮਜ਼ਦੂਰ ਵਾਲਾ ਲੱਛਣ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, “ਛੁੱਟੀ-ਛੁੱਟੀ ਕੋਈ ਨੀ, ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਵੀ ਛੁੱਟੀ ਨੀ।” ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਜੱਜ ਦੀ ਬਦਲੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਦੀ ਆਉਂਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਖੱਪਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਹੀ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਗੋਲਾ-ਧੰਦਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅ ਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, “ਓਨੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਡਿਊਟੀ ਦਿਆ ਕਰ।”

ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਇਸ ਸੰਗਲੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਕੜੀ ਵੀ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਜੱਟ ਦੀ ਭੇਜੀ ਹੋਈ ਮੱਝ ਦਾ ਓਪਰਾ ਮੰਨ ਕੇ ਰਿੰਗਣਾ ਸੁਣਦਿਆਂ ਜੱਜ ਸਾਹਬ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, “ਓਏ ਉਰ੍ਹੇ ਆ...ਇਹਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾ ਸਾਲੀ ਮੇਰੀ ਨੂੰ। ਕਿਵੇਂ ਰਿੰਗਣ ਲੱਗੀ ਐ। ਸਾਲੀਏ, ਘਰ ਆਈ ਐਂ, ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਕਸਾਈਆਂ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਐ। ਹੂੰ, ਕਿਵੇਂ ਰਿੰਗਦੀ ਐਂ, ਕੁੜੀ ਚੋ...।”

ਇਕ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਗੱਲ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸ਼ਬਦ-ਭੰਡਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਤੇ ਉਹਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਚੇਟਕ ਹੁੰਦੀ, ਭਾਸ਼ਾ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਕਦੀ ਦਗ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਣਾ। ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, ਨਿੰਦਰ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਗੱਲ-ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਗਾਲ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਮੋਟੀ ਅਨੇਕ ਪੰਨਿਆਂ ਉੱਤੇ ਬਿਖਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਉਹ ਇਹਨੂੰ “ਨਿੰਦਰੀ ਜਿੰਦਰੀ, ਤੁੰਬੀ ਮਾਸਟਰ” ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਕੇ “ਮਰਾਸੀ, ਸਾਲਾ ਮਰਾਸੀ, ਕੰਜਰ ਦਾ ਮਰਾਸੀ, ਯੱਭਲ, ਝੱਲਾ, ਬੁਠੂ ਬੁਠੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਜੀਭੀ, ਭੂਤਨਾ, ਸਾਲਾ ਹਰਾਮੀ, ਸਾਲਾ ਭੰਡ, ਸਾਲਾ ਪਖੰਡੀ, ਕੰਜਰ ਦਾ, ਸ਼ਤਾਨ ਦੀ ਟੂਟੀ, ਦੁਰ ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ, ਢੇਰਨਾ, ਬੜ੍ਹਨਾ ਜਿਆ, ਕੁੱਤਾ, ਸਾਲਾ ਘੋਗੜ ਕਾਂ, ਉਲੂ ਦਾ ਪੱਠਾ, ਪਾਗਲ, ਕਲੰਕ, ਅੰਨੂ” ਆਦਿ ਆਦਿ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ “ਭੈਣ ਚੋ” ਉੱਤੇ ਆ ਤੋੜਾ ਝਾੜਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਉਹ ਮੂੰਹ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰਹਿ ਗਈ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਹੱਥ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤਦਿਆਂ ਇਹਨੂੰ ਭੈਣ ਦੀ ਗਾਲ ਕੱਢ ਕੇ ਅਤੇ ਗਲਮਿਊ ਫੜ ਕੇ ਪੂਰੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਢੂਹੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰਨੋਂ ਵੀ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਬਾਣੀਆ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਗਿਆ ਇਕ ਜੱਟ ਦੇ ਘਰੋਂ ਰੋਟੀ-ਦੁੱਧ ਖਾਂਦਾ-ਪੀਂਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਉਹਦੇ ਘਰ ਉਹੋ ਜੱਟ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਵੱਸ ਰਾਤ ਕੱਟਣ ਆ ਗਿਆ। ਬਾਣੀਏ ਨੇ ਖ਼ੂਬ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਪਰ ਸਵੇਰੇ ਤੁਰਨ ਲੱਗੇ ਜੱਟ ਅੱਗੋਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਿ ਪਿੰਡ ਜਾ ਕੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਜੱਟ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੇਠ, ਜਿੰਨੀ ਸੇਵਾ ਤੂੰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹੀ ਕਰੂੰ।” ਬਾਣੀਏ ਨੇ ਕਾਰਨ ਸਮਝਾਇਆ, “ਜੇ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਚੰਗੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ, ਕਹੋਗਾ, ਸਾਲੇ ਲਾਲੇ ਨੇ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਜੇ ਚੰਗੀ ਨਾ ਲੱਗੀ ਹੋਈ, ਕਹੋਗਾ, ਸਾਲੇ ਲਾਲੇ ਨੇ ਚੱਜ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ

ਤਾਂ ਨਿਘੋਚੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਵੀ ਇਹਦੇ ਸੇਵਾ-ਭਾਵ ਤੇ ਰਚਨਾ-ਕਾਰਜ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ। ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਹ ਇਕ ਸਾਹਿਤਕ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ। ਇਹਦਾ ਹਾਸਾ ਗਾਇਬ ਸੀ। ਇਹ ਖਾਸਾ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਇਹਦੀ ਉਹ ਕੱਚੀ ਨੌਕਰੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਹਰ ਵੱਡੇ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਐਕਲ ਜੀ, ਕਹੋ ਖਾਂ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ, ਵਿਭਾਗ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਧੱਕਾ ਦੁਰ ਕਰਨ।” ਅਸਲ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਚੱਜ ਨਾਲ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦੀ, ਪਰੋਸ਼ਾਨ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਮਾਮੂਲੀ ਚਪੜਾਸੀ-ਮਾਲੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖ-ਲਿਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ!

ਮੈਂ ਇਹਦਾ ਦਿਲ ਧਰਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮਿਸਾਲ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਕੈਰੋਸ਼ਾਹੀ ਵੇਲੇ ਮੈਨੂੰ ਅਧਿਆਪਕ ਲਹਿਰ ਦੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਾਰਨ ਦਸ ਸਾਲ ਦੀ ਪੱਕੀ ਨੌਕਰੀ ਮਗਰੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਪਹਿਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਵੀ ਇਕ ਵਾਰ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦਿਸਹੱਦੇ ਨਾਲ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਪਿੱਛਲ-ਝਾਤ ਰਾਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਇਹ ‘ਸਰਕਾਰੀ ਕਿਰਪਾ’ ਨਾ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ, ਮੈਂ ਬਠਿੰਡਾ ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਮੈਂ ਨਾ ਹੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਇਹਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਬੇਦਿਲ ਨਾ ਹੋ, ਕੋਈ ਰਾਹ ਜ਼ਰੂਰ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਤੇ ਮੇਰਾ ਲੱਖਣ ਹੈ, ਜੇ ਤੂੰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ, ਉਸ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਏਨਾ ਅੱਗੇ ਨਾ ਤੁਰ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਹੁਣ ਤੁਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।”

1998-1999 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ‘ਪੰਜਾਬੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ’ ਦਾ ਸੰਪਾਦਕ ਸੀ, ਇਕ ਦਿਨ ਇਹ ਮੇਰੇ ਦਫ਼ਤਰ ਆ ਗਿਆ। ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਗਰੋਂ ਇਹਨੇ ਕਾਗ਼ਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦੱਬੀ ਮੈਨੂੰ ਫੜਾਉਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਐਕਲ ਜੀ, ਇਹ ਚਾਰ ਲੇਖ ਛਾਪੇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ, ਇਕ ਇਕ ਕਰ ਕੇ...ਵਧੀਆ ਨੇ ਜੀ...ਛਾਪ ਦਿਉਗੇ ਐਕਲ ਜੀ?...ਹੈਂ ਜੀ?”

ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਵੀ ਇਹਦੀ ਕੋਈ ਲਿਖਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਇਸ ਵੱਲ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁੰਗਤਾ ਜਿਹਾ ਲੱਗਿਆ, ਥੋੜ੍ਹਾ-ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਿਆਣ-ਮੱਤੀਆ ਜਿਹਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਕਦੇ ਕੁਛ ਲਿਖਿਆ ਹੈ?” ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ, “ਮੇਰੀਆਂ ਚਾਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਪ ਚੁੱਕੀਆਂ ਨੇ ਜੀ। ਐਕਲ ਜੀ, ਲਉ ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਲਿਆਉਣੀਆਂ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਿਆ ਜੀ। ਕਿਤੇ ਫੇਰ ਦੇ ਕੇ ਜਾਉਂਗਾ ਜੀ।” ਮੈਂ ਬੇਘਕੀਨੀ ਜਿਹੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, “ਨਾਨੀ, ਦਾਦੀ, ਤੋੜੇ, ਚਿੜੀ ਬਾਰੇ ਬਾਲ-ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੇ?”

ਇਹ ਕੱਚਾ ਜਿਹਾ ਹੋ ਕੇ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ

ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਛੁਪਾ ਕੇ ਛੇੜਿਆ, “ਕੀਹਤੋਂ ਲਿਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਇਹ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਆਬਦੇ ਨਾਂ ਹੋਣ?”

ਇਹ ਸੰਗ ਜਿਹੀ ਨਾਲ ਹੱਸਿਆ ਤੇ ਕੁਰਸੀ ਉੱਤੇ ਬੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਬੁੜ੍ਹਕਿਆ, “ਲਉ ਜੀ ਐਕਲ ਜੀ, ਹੱਦ ਕਰਦੇ ਐਂ ਜੀ। ਮੈਨੂੰ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਕੌਣ ਲਿਖ ਕੇ ਦੇਉ ਜੀ ਕਿਤਾਬਾਂ? ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਟੇ ਕੀ ਦੇ ਦੇਉਗਾ ਜੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ? ਆਪ ਲਿਖੀਆਂ ਨੇ ਜੀ ਮੈਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਇਹ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖਣੋ। ਆਪੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਉ ਜੀ ਬਈ ਮੈਂ ਵਧੀਆ ਲਿਖਦੇਂ ਜੀ! ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖੋਗੇ ਨਾ ਜੀ? ਛਾਪ ਦਿਉਗੇ ਨਾ ਜੀ ਐਕਲ ਜੀ? ਪਾਠਕ ਪਸਿੰਦ ਕਰਨਗੇ ਜੀ। ਵਧੀਆ ਲੇਖ ਨੇ ਜੀ।”

ਮੈਂ ਹੋਰ ਠਿੱਠ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਨਾ ਸਮਝਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਇਹਦੀ ਅਨਭੋਲਤਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਲੱਗੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖੇ ਬਾਰੇ ਭਰੋਸਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਲਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ, “ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਖੋ। ਉਂਨੀ-ਇੱਕੀ ਦਾ ਫਰਕ ਤਾਂ ਚੱਲ ਅਣਦੇਖਿਆਂ ਹੋ ਜਾਉ, ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਹੀ ਛਾਪਣ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਦਿਆਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ?”

ਇਹਦੀ ਰਾਇ ਪੱਕੀ ਸੀ, “ਨਾ ਐਕਲ ਜੀ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਨੇ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਕਈ ਦੋਸਤਾਂ-ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ ਪੜ੍ਹੇ ਨੇ।”

“ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਤੂੰ, ਉਹੋ ਜਿਹੇ ਤੇਰੇ ਦੋਸਤ-ਮਿੱਤਰ, ਖੁਆਜੇ ਦਾ ਗਵਾਹ ਡੰਡੂ,” ਮੈਂ ਇਹਦੇ ਲੇਖ ਫ਼ਾਈਲ ਵਿੱਚ ਰਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਫੇਰ ਕੱਚਾ ਜਿਹਾ ਹੋ ਕੇ ਹੱਸ ਪਿਆ।

ਇਹਦੇ ਜਾਣ ਮਗਰੋਂ ਮੈਂ ਦਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਦਾਣਾ ਟੋਹਣ ਲਈ ਇਹਦਾ ਪਹਿਲਾ ਲੇਖ ਫ਼ਾਈਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਲਿਆ। ਛੇਤੀ ਹੀ, ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਪੈਰਿਆਂ ਉੱਤੇ

ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਨਿੰਦਰ ਨੂੰ ਆਪ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ।

ਨਿੰਦਰ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਤਾਂ ਇਕਾਗਰਤਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਕੇਂਦਰਿਤਾ ਸੀ। ਵਾਧੂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਜੇ-ਖੱਬੇ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਮਿੱਧੋ ਬਿਨਾਂ ਸਿੱਧਾ ਆਪਣੇ ਨਿਸਚਿਤ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਡੰਡੀ-ਡੰਡੀ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਚੁਸਤੀ। ਇਹਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁੱਕਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਚੁਣਨ ਦੀ ਜਾਚ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਹਨੇ ਜੋ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਤੀਜੀ ਗੱਲ, ਕਿਸੇ ਪਾਤਰ ਬਾਰੇ ਸਿੱਧੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰੇ ਬਿਨਾਂ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਹਦਾ ਚੰਗਾ-ਮਾੜਾ ਸੁਭਾਅ, ਨੇਕ-ਬਦ ਚਰਿੱਤਰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹਦੀ ਯੋਗਤਾ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਦੋ-ਚਾਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਸਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਰਦੇ ਤੋਂ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਖੌਟੇ ਤੋਂ ਪਾਠਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਉਹਦੇ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਜਾਂ ਮਾੜੇ-ਚੰਗੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

ਅੰਤਲੀ ਗੱਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਸਮਾਜਕ ਮਹੱਤਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਨਿਆਪਾਲਕਾ ਨੂੰ ਜਮਹੂਰੀਅਤ ਦੇ ਚਾਰ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਥੰਮ੍ਹ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਵਿਧਾਨਸਭਾ ਕੁੱਕੜਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਕਾਰਜਪਾਲਕਾ ਅੰਤੋਂ ਤੋਂ ਚੋਟੀ ਤੱਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਮੁਸਕੇ ਹੋਏ ਗਾਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿੱਬੜੀ ਹੋਈ ਹੈ,

ਕਿ ਇਸ ਥੰਮ੍ਹ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ‘ਰੋਹੀ’ ਅਤੇ ‘ਖੇਰੇ’ ਨੇ ਬੰਦਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਿੰਦਰ ਦੇ ਉਹ ਚਾਰੇ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੇਰੀ ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਲੇਖ ਇਹਦੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੱਡਬੀਤੀ ਸਨ ਜਦੋਂ ਇਹ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਅਰਦਲੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਆਪਾਲਕਾ ਸੰਬੰਧੀ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਆਮ ਕਰ ਕੇ ਸਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਮੈਂ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਕਿ ਅਗਲੀਆਂ ਕਿਸਤਾਂ ਵੀ ਨਾਲੋ-ਨਾਲ ਭੇਜਦਾ ਰਹੋ।

ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਜੇ ਨਿੰਦਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਡੇਰੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਬਾਰੇ ਸਚੇਤ ਹੈ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇ ਇਹਨੇ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀ ਹੱਡਬੀਤੀ ਹੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਡੇਰੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਉਹਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਜਾਗਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਇਹ ਇਕ-ਅੱਧ ਵਾਕ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹਨੇ ਨਿਆਪਾਲਕਾ ਦੇ ਡ੍ਰਿਸਟਾਚਾਰ ਦਾ ਲੰਮਾ-ਚੌੜਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਏਨਾ ਲਿਖ ਕੇ ਹੀ ਨਕਸ਼ਾ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: “ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੱਟਾਂ ਦਾ ਕੋਸ ਸਾਹਬ ਕੋਲ ਸੀ...ਉਂਜ ਕੋਸ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖ-ਵੇਖ ਕੇ ਤੋਹਫੇ ਵਜੋਂ ਸਾਹਬ ਨੂੰ ਮੱਝ ਭੇਟ ਕਰਵਾਈ ਸੀ।”

ਵਕੀਲ ਨਿਆਂ ਲਈ ਲੜਨ ਦੀ ਥਾਂ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਦਲਾਲ ਬਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੱਜ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਨਿਆਂ ਵੇਚਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋਹਫੇ ਵਜੋਂ ਮੱਝ ਭੇਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੱਜਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਅਰਦਲੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰੇ ਦਾਸਾਂ ਵਾਂਗ ਵਰਤੇ ਜਾਣਾ ਅਸਦਾਚਾਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ, ਗ਼ੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ

ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਪਾਸੇ ਹੀ ਸਾਲਾ ਬਣਨਾ ਪੈਣਾ ਐ!”
 ਐਨ ਇਹੋ ਗੱਲ ਨਿੰਦਰ ਦੇ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਇਹਦੇ ਗੀਤ-ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਗਾਲ਼ ਦੇ ਕੇ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, “ਦੁਰ ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ਤੇਰੇ ਕੰਜਰ ਦਿਆ! ਜਾਹ ਓਏ, ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸਿਵਾਏ ਟੁੰਗ-ਲੁੰਗ-ਲੁੰਗ ਤੋਂ।” ਤੇ ਜੇ ਉਹ ਇਹਦੇ ਗੀਤ-ਸੰਗੀਤ ਨੂੰ ਨਿੰਦਦਾ ਹੈ, ਫੇਰ ਤਾਂ ਗਾਲ਼ ਦੇਣੀ ਹੀ ਹੋਈ, “ਹੈਂ ਓਏ, ਸੁਣਿਆ ਮੇਰਾ ਗੋਣ? ਇਉਂ ਗਾਈਦੈ ਪੁੱਤ! ਅਸੀਂ ਗੋਣ ਜਾਣਦੇ ਐ! ਤੂੰ ਕੀ ਜਾਣਦੈਂ ਸਵਾਏ ਭਕਾਈ ਤੋਂ।” ਨਿੰਦਰ ਨੇ ਇਕ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਇਹ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ‘ਮਹਾਨਾਇਕ’ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜੱਜਾਂ ਦਾ, ਜੋ ਚੰਗੇ ਮਨੁੱਖ ਸਨ, ਲੋੜੀਂਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤੁਲਨ ਕਾਇਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਉਂ ਇਹ ਅਥ਼ਤਾ ਜੱਜ ਨਿਆਂਪਾਲਕਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਸਾਰੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਨਿਆਂਪਾਲਕਾ ਹੀ ਮਾਤੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ ਜੱਜ, ਜੋ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਦਿਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕਾਕਾ ਤੂੰ ਗੁਣੀ ਮੁੰਡਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਅੱਗੋਂ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਲੈ। ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਤਾਂ ਹੋ ਗਿਆ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਅਰਦਲਪੁਣਾ ਖੋੜ੍ਹੇ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ ਤੂੰ।” ਇਸ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵੀ ਨਵੀਂ ਥਾਂ ਮਿਲਣ ਗਈ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਨਿੰਦਰ ਬੇਟੇ, ਗੱਲ ਸੁਣ ਮੇਰੀ। ਹੋਸਲਾ ਨਾ ਛੱਡੀ। ਫੇਰ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਨਵਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪਿਆਰ ਵੀ ਤਾਂ ਕਰਦੈ। ਜੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਅਵਾ-ਤਵਾ ਬੋਲਦਾ ਐ ਤਾਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਕਰ। ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੰਗਾ ਆ ਜਾਉ।” ਉਹ ਮੁੜਨ ਲੱਗੇ ਨੂੰ ਇਹਨੂੰ ਪੈਂਟ ਤੇ ਕਮੀਜ਼ ਦਾ ਵਧੀਆ ਕੱਪੜਾ ਵੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਰੁਪਈਏ ਵੀ ਜੋਬ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕੋ-ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਪੁੱਤਰ ਚਿੱਕੂ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਇਹਦਾ ਨਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਕੁਰਸੀ ਤੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਹੱਥ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਲੈ ਯਾਰ, ਕਮਾਲ ਐ ਵੀਰੇ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਵੀ ਵਾਰੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਐ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿਚ।” ਫੇਰ ਉਹ ਝੋਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, “ਯਾਰ, ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਆ ਗਿਆ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕੰਮ ਵਿਚ... ਹੈਂ ਓ? ਤੂੰ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਐਂ ਤੇ ਅਰਦਲੀ ਲੱਗਣ ਲੱਗਿਆਂ ਐਂ ਯਾਰ।” ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਹਦਾ ਲੇਖਕ ਹੋਣਾ ਦਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਤਾਂ ਇਹਦੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਪੱਕੇ ਆਰਡਰ ਹੀ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦਸਦਾ ਹੈ, “ਆਹ ਵੇਖੋ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਹੱਥੋਂ ਕਿਤਾਬ ਰਿਲੀਜ਼ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਐ। ਕਿਵੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਐ ਫੱਬ ਕੇ। ਤੇ ਐਥੇ ਅਰਦਲੀ ਲੱਗਿਆ ਫਿਰਦਾ ਐ। ਇਹ ਸਭ ਪੇਟ ਦਾ ਮਸਲਾ ਐ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ, ਇਹ ਅੱਗੋਂ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਉਤੇ ਲੱਗੇ।”

ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੀਜਾ ਜੱਜ, ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾ ਅਥ਼ਤਾ ਜੱਜ ਮਗਰੋਂ ਪੱਲੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕਸਰ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਟਿਕਣ ਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਤੋੜ-ਤੋੜ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਉਹਦੀ ਪਤਨੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਇਉਂ ਸਾਰੇ ਜੱਜ ਸਾਧਾਰਨ ਬੰਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਭਾਂਤ-ਸੁਭਾਂਤੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਆਂਕਾਰ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪਾਲਕ ਸਾਂਚੇ ਵਿਚ ਢਲੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਮਾਜਕ ਭਲੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਇਉਂ ਢਲੇ ਹੋਏ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਨਿੰਦਰ ‘ਪੰਜਾਬੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ’ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਇਹਦਾ ਚਾਰ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਲੇਖਕ ਹੋਣਾ ਜਾਣ ਕੇ ਮਖੌਲ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, “ਬਈ ਇਕ ਗੱਲ ਸੱਚ-ਸੱਚ ਦੱਸ। ਤੂੰ ਜਿੰਨਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈਂ, ਏਡਾ ਹੀ ਹੈਂ ਜਾਂ ਏਨਾ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਵੀ ਹੈਂ?” ਇਹ ਖਿੜਖਿੜ ਹੱਸਿਆ ਸੀ, “ਨਾ ਐਂਕਲ ਜੀ, ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੋਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਏਡਾ ਹੀ ਆਂ ਜੀ, ਬੱਸ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ।” ਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਆਬਦੇ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਸਰੀਰ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਸੀ, “ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਕਿੱਡੇ ਕੁ ਹੁੰਦੇ ਐਂ ਜੀ, ਐਂਕਲ ਜੀ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੋਡਾ ਬੱਚਾ ਆਂ ਜੀ।” ਪਰ ਜੱਜਾਂ ਬਾਰੇ ਲੇਖ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਲਗਿਆ, ਇਹ ਬੋਡਾ ਜਿਹਾ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਸਾਹਿਬ ਤਾਂ ਜੋ ਸੀ, ਸੋ ਸੀ ਹੀ, ਇਹ ਵੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਪੰਗੇ ਲੈਣੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹਟਦਾ। ਇਹ ਆਪ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, “ਕਈ

ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਜੱਜ ਸਾਹਬ ਨੂੰ ਛੋੜ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਸੁਆਦ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।” ਜੱਜ ਦੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਉੱਨੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇਹ ਇੱਕੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਕ ਦਿਨ ਜੱਜ ਸਾਹਬ ਨੂੰ ਪਿਆਉਣ ਲਈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਣੀ ਦਾ ਗਲਾਸ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਗਲਾਸ ਦੇਣ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਂ ਉਹਦਾ ਕੋਈ ਮਹਿਮਾਨ ਕੁਛ ਵੀ ਮੰਗੇ, ਉਹ ਚੀਜ਼ ਟਰੇਅ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਲਿਆਉਣੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਇਕ ਮਹਿਮਾਨ ਇਹਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿਚ ਪਈ ਐਨਕ ਡਰਾਈਵਰ ਤੋਂ ਮੰਗ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਐਨਕ ਵੀ ਟਰੇਅ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਜਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, “ਦੁਰ ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ਤੇਰੇ ਵੇਰਨਿਆ! ਅਕਲ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ! ਇਹ ਕੀ?” ਇਹ ਫੇਰ ਵੀ ਅੱਗੋਂ ਚੁੱਪ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹਦਾ ਹੀ ਕੱਲ੍ਹ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਚੇਤੇ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, “ਚੁੱਪ ਕਰ, ਸਾਲਾ ਭੱਕਦਾ ਐ। ਜੇ ਮੈਂ ਜੁੱਤੀ ਜਾਂ ਬੂਟ ਮੰਗੇ, ਉਹ ਵੀ ਟਰੇਅ ਵਿਚ ਰੱਖੇਗਾ? ਭੱਜ ਜਾ ਇੱਥੋਂ ਜੱਭਲ ਜਿਆ।” ਤੇ ਇਹ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਦੂਹਰਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮੱਝ ਦੀ ਕੱਟੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਭੋਲੇ ਜਿਹੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਸਰ ਜੀ, ਮੱਝ ਬੜੀ ਰੋਈ ਰਾਤ। ਹੁਣ ਵੀ ਰੋਂਦੀ ਐ। ਵਿਚ-ਵਿਚ ਵੈਣ ਵੀ ਪਾਉਂਦੀ ਐ ਕੱਟੀ ਦੇ... ਪੀ ਮਰ ਗਈ!” ਜੱਜ ਦਾ ਤਿੜਕਣਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ, “ਫਿੱਟੇ ਮੂੰਹ ਤੇਰੇ ਜੰਮਣ ਦੇ! ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ ਫੇਰ? ਤੂੰ ਵੀ ਰੋ ਲੈ ਮੱਝ ਦੇ ਗਲ ਨੂੰ ਚਿੱਬੜ ਕੇ। ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਮਰਿਆ, ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਵੀ ਏਵੇਂ ਈ ਰੋਊ ਤੈਨੂੰ।”

ਬਹੁਕਰ ਨਾ ਮਿਲਣ ਉਤੇ ਇਹ ਜੱਜ ਨੂੰ ਜਾ ਪੁਛਦਾ ਹੈ, “ਸਰ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਕਿਤੇ ਬਹੁਕਰ ਪਈ?” ਜੱਜ ਕੱਪੜੀਓ ਬਾਹਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੇ? “ਮੈਂ ਬਹੁਕਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦਾਂ ਐਥੇ? ਹੇਖ! ਮੈਂ ਬਹੁਕਰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਕਰਾਂ? ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਕਰ ਪੁਛਦੈ।” ਉਹ ਭਖ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਦਿਨ ਤਾਂ ਹੱਦ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜੱਜ ਅਜੇ ਚੱਜ਼ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਰ ਦੀ ਤਾਕੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹਦਾ ਪੈਰ ਚੀਬੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੰਦ ਪੀਂਹਦਿਆਂ ਤੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਘੁਟਦਿਆਂ ਉਹ ਚੀਕਦਾ ਹੈ, “ਓ ਹੋ ਹਾਇ ਓਏ! ਤੇਰੀ ਬੋੜੀ ਬਹਿ ਜੇ... ਓ ਹੋ ਹੋ, ਮੈਂ ਮਰ ਗਿਆ... ਆ ਜਾ, ਆ ਜਾ, ਕੋਠੀ ਆ ਜਾ... ਤੈਨੂੰ ਚਬਾਉਂ ਮੈਂ ਦਾਖੂ ਦਾਣੇ... ਆਈਂ, ਤੇਰੀਆਂ ਟੰਗਾਂ ਭੰਨੂੰ।” ਤੇ ਇਹਦੇ ਕੋਠੀ ਪਹੁੰਚਣ ਉਤੇ ਉਹ ਤਿੜਕਦਾ ਹੈ, “ਤੂੰ ਭੈਣ ਚੋ... ਨਿੱਕਲ ਜਾ ਇੱਥੋਂ, ਸਾਲਿਆ। ਕੁੱਤਾ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦਾ। ਕਿੱਥੋਂ ਪੇਸ਼ ਪਿਆ ਐ ਮੇਰੇ, ਅੰਨ੍ਹਿਆ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਦਿਆ। ਤੇਰੀ ਬਹਿ ਜਾਏ ਬੋੜੀ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ। ਇਉਂ ਅੜਾਈਂਦੀ ਐ ਤਾਕੀ? ਪੈਰ ਭੰਨ ਦਿੱਤਾ ਮੇਰਾ, ਭੁਤਣਿਆ ਕਿਤੋਂ ਦਿਆ!”

ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰ ਦਵਾਈ ਮਲ ਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਮਲਣ ਲਈ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਇਹਦੇ ਵੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੱਜ ਕੂਕਦਾ ਹੈ, “ਇਹਨੇ ਕੀ ਲਾਉਣੀ ਐ ਸੁਆਹ ਤੇ ਖੇਹ। ਲਿਆਓ ਮੈਨੂੰ ਫਤਾਓ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਤੁਸੀਂ, ਮੈਂ ਆਪੇ ਈ ਲਾ ਲਉਗਾ।” ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਦੇ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿਚ ਹੋ ਗਏ ਇਸ ਕਾਰਨਾਮੇ ਨਾਲ ਗੇਟ ਮੂਹਰੇ ਖੜ੍ਹਾ ਗੰਨਮੈਨ ਵੀ ਬਾਗੋਬਾਗ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਅਰਦਲੀ ਕਿਸਨ ਵੀ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਈ ਠੀਕ ਹੁੰਦਾ ਐ। ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਨੂੰ ਇਹ ਕੀ ਸਮਝਦੈ। ਚੰਗਾ ਪੈਰ ਭੰਨਿਆ ਸਾਲੇ ਦਾ।”

ਸਾਹਿਬ ਪਹਿਲੇ ਵੀਹ-ਪੱਚੀ ਦਿਨ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹਦੇ ਗਾਉਣ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, “ਓਏ ਨਿੰਦਰਾ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਤੂੰ ਐਥੇ ਅਰਦਲੀ ਲੱਗ ਕੇ ਕੀ ਲੈਣਾ ਸੀ ਓਏ? ਤੂੰ ਸਟੇਜਾਂ ਉਤੇ ਗਾ। ਵਾਧੂ ਰੁਪਈਏ। ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਕਲਾ ਐ।” ਪਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉਹ ਗੱਲ-ਗੱਲ ਉਤੇ ਮਰਾਸੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਗਲਾਂ ਲਈ ਲੱਭ-ਲੱਭ ਕੇ, ਚੁਣ-ਚੁਣ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਲੱਖਣ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੱਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਘਰੇਲੂ ਟੈਨਸਨ ਹੈ; ਬੀਬੀ ਜੀ ਲੜਦੀ ਹੋਊ ਜੋ ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਹੁਣ ਇਹਨੂੰ

ਚੈਨ ਕਿੱਥੇ! ਜਾ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਬੀਬੀ ਜੀ ਕਦੇ ਆਉਣਗੇ। ਇਹਨੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜੱਜ ਦੇ ਦੁਖਦੇ ਪੈਰ ਉਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ, “ਤੂੰ ਬੀਬੀ ਤੋਂ ਕੀ ਦਹੀਂ ਲੈਣੀ ਐ? ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਪੂਛ ਐ ਤੂੰ, ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਵੀ ਵਿੰਗੀ ਦੀ ਵਿੰਗੀ। ਭੱਕਣੇ ਹਟ ਜਾਇਆ ਕਰ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ।” ਗੱਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣੇ ਸਾਂਢ ਦੇ ਸੁਲਾਹ ਦੇ ਜਤਨਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਵੇਖੋ ਤਸੀਲਦਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਮੈਂ ਬੜਾ ਭੈੜਾ ਬੰਦਾ ਆਂ। ਮੈਂ ਓਸ ਜਨਾਨੀ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਕਿਉਂ ਪਵਾਂ ਜਾ ਕੇ? ਆਵੇ, ਨਾ ਆਵੇ...।”

ਘਰੇਲੂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੱਜ ਦੇ ਖਿੜੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਸੀ ਜੋ ਅਨੇਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਭਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਦਾ ਨਿੰਦਰ ਨਾਲ ਧੂਰ ਅੰਦਰੋਂ ਈਰਖਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਖਾਰ ਖਾਣਾ ਸੀ। ਰੱਬ ਹੀ ਜਾਣੇ, ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਚੇਤ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਗੱਲ-ਗੱਲ ਉਤੇ ਇਹਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਇਹਦੀ ਕਲਾ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਕਿਥੇ ਉਹ ਇਕ ਜੱਜ, ਪਰ ਉਹਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦਾ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਇਹ ਅਰਦਲੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਫੇਟੇ ਤੇ ਲਿਖਤਾਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਛਪਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਸਾਹਿਤਕ ਇਕੱਠਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੇਡੀਓ ਤੇ ਟੈਲੀਵੀਜ਼ਨ ਉਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਦਿਨੋ ਦਿਹ ਤੋਂ ਵਾਲ ਝਸਵਾ ਕੇ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਪੀਣ ਮਗਰੋਂ “ਵਾਲ ਦੁਖਣ ਲਾ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੱਟ ਦਿੱਤੇ” ਆਖ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕੋਈ ਨਾ ਪੁੱਤ, ਕੋਈ ਨਾ, ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਬਣਾਉਂ ਵੱਡਾ ਗਵੱਈਆ! ਸਾਲਾ ਵੱਡਾ ਗਵੱਈਆ, ਆ ਗਿਐ, ਟੁੰਗ-ਲੁੰਗ-ਲੁੰਗ, ਮਰਾਸੀ ਕਿਤੋਂ ਦਾ ਮੇਰੇ ਪੇਸ਼ ਪੈ ਗਿਆ।” ਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਉਹਦਾ ਇਹ ਨਿੰਦਿਆ-ਰਾਗ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਕੰਮ ਵੇਲੇ ਹੱਥ ਠਰਦੇ ਐ, ਟੁੰਗ-ਲੁੰਗ-ਲੁੰਗ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦੇ ਐ ਸਾਰੀ ਦਿਹਾੜੀ?... ਭੰਨਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਟੰਗਾਂ ਸਾਲਿਆ ਵੱਡਿਆ ਗਵੱਈਆ... ਮੈਂ ਕਰਦੈਂ ਤੇਰਾ ਗੀਲਾ-ਵਸੀਲਾ, ਵੱਡੇ ਗਵੱਈਏ ਦਾ।... ਕਿਵੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਐ ਸਾਲਾ ਆਕਤਿਆ ਕੇਹੜ-ਕਿਰਲੇ ਵਾਂਗੂੰ, ਮੰਤਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਗਲ 'ਚ ਹਾਰ ਪਾਏ ਐ। ਬੁਝੀ ਹਾਰਾਂ ਆਲੀ ਐ ਤੇਰੀ? ਤੇਰੇ ਗਲ ਵਿਚ ਜੋ ਮੈਂ ਟੁੱਟੇ ਛਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹਾਰ ਨਾ ਪਾਏ ਤਾਂ ਤੂੰ ਫੇਰ ਕਹੀਂ। ਆ ਗਿਆ ਵੱਡਾ ਗਵੱਈਆ ਤੂੰ, ਭੰਨੂੰ ਤੇਰੀਆਂ ਟੰਗਾਂ ਮੈਂ। ਤੇਰੀ ਤੁੰਗ-ਲੁੰਗ ਭੰਨਾਂ ਕਿ ਤੇਰੀ ਧੋਣ? ਦੇਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਹੜੀ ਭੰਨਾਂ? ਦੱਸ ਮੈਨੂੰ, ਕਿਹੜੀ ਭੰਨਾਂ ਓਏ?... ਜੇ ਤੇਰੀ ਉਂਗਲ ਵੱਚ ਦਿਆਂ ਮੈਂ ਹੁਣੇ, ਤੇਰੀ ਤੁੰਗ-ਲੁੰਗ ਕਿਵੇਂ ਵੱਜੂ? ਵੱਜੂਗੀ? ਜੇ ਵੱਜੂ ਤਾਂ ਦੱਸ ਉਏ।”

ਕਿਥੇ ਤਾਂ ਮੁੱਢਲੇ ਦਿਨੀਂ ਜੱਜ ਇਹਨੂੰ “ਕਮਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ” ਅਤੇ “ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਕਲਾ ਐ” ਆਖ ਕੇ ਅਰਦਲੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਸਟੇਜਾਂ ਉਤੇ ਗਾਉਣ ਦੀ ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਮਾਇਆ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਥੇ ਹੁਣ ਉਚਰਦਾ ਹੈ, “ਹੈਂ ਓਏ ਮਰਾਸੀਆ, ਜੇ ਤੂੰ ਹਾਅ ਤੂੰਬੀ ਫੜ ਕੇ ਬੱਸਾਂ ਜਾਂ ਰੇਲ-ਗੱਡੀਆਂ ਵਿਚ ਗਾਣੇ ਸੁਣਾਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਤੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਇਕ ਠੂਠਾ ਜਿਆ ਫੜ ਲਵੇਂ, ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਘਾਟਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਉਏ”, ਤੇ ਉਹ “ਹੀ... ਹੀ... ਹੀ” ਹਸਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਹਸਾਉਣਾ ਤੇ ਹਾਸੇਰੀਣਾ ਤਾਂ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਵੀ ਨਾ ਗਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਵਜਾਇਆ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜੱਜ ਆਪ ਚੰਗਾ ਗਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਵਜੰਤਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਕੇ ਇਹਤੋਂ ਤੂੰਬੀ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਾਉਣ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਘਰਾਟ ਰਾਗ ਉਹਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿੱਕਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਰੁਦਣ ਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ਬਿਚਾਰੀ ਤੂੰਬੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਾ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੁਣਿਆ, ਨਾ ਦੇਖਿਆ!

ਉਹ ਬਿਨ-ਪੀਤਿਆਂ ਵਾਹਵਾ ਠੀਕ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਗਲਾਸੀ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹਦੇ ਤੌਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਤੇ ਗਲਾਸੀ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹਦੀ ਨੌਟੋਕੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਬਦਲੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹ ਪੰਘਰ ਕੇ ਫੇਰ ਮੁੱਢਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਰਗਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, “ਓਏ ਨਿੰਦਰਿਆ, ਗੱਲ ਸੁਣ ਓਏ, ਤੇਰੀ ਤੂੰਬੀ ਕੀ ਆਂਹਦੀ ਐ, ਟੁੰਗ-ਲੁੰਗ-ਲੁੰਗ? ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਤੂੰਬੀ ਕੌਣ ਸੁਣ ਓਏ? ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣੂੰ ਹੁਣ ਤੇਰੀ ਤੂੰਬੀ? ਉਚੂੰ ਆ ਐਧਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ, ਆ ਉਚੂੰ। ਗੱਲ ਸੁਣ ਉਏ

ਪੁੱਤ, ਤੇਰੀ ਟੁੰਗ-ਲੁੰਗ-ਲੁੰਗ, ਦੱਸ ਮੈਨੂੰ, ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣੂੰ?” ਉਹ ਇਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਹਨੂੰ ਗਲਵੱਕਤੀ ਵਿਚ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੁਆਕਾਂ ਵਾਂਗ ਰੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਪੈਂਗ ਹੋਰ ਅੰਦਰ ਸੁੱਟ ਕੇ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਗੱਲ ਸੁਣ ਓਏ ਪੁੱਤ, ਹੁਣ ਜਾਂਦੀ ਵਾਰੀ ਗੋਣ ਸੁਣਾ ਦੇ। ਕੋਈ ਗਾ ਯਮਲੇ ਜੱਟ ਦਾ।” ਤੇ ਗੀਤ ਸੁਣ ਕੇ ਉਹਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਓਏ ਨਿੰਦਰਿਆ, ਓਏ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵੀ ਦੂਰ ਦੇ ਸੱਜਣ ਹੋ ਗਏ ਓਏ। ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਐ। ਓਏ ਨਿੰਦਰੀ, ਤੇਰੀ ਟੁੰਗ-ਲੁੰਗ-ਟੁੰਗ-ਲੁੰਗ ਕਿੱਥੋਂ ਸੁਣੂੰ ਹੁਣ? ਪੁੱਤ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਈ ਚੱਲ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਨਾਲ ਈ ਲਿਜਾਣਾ ਐ। ਵੇਖੂੰ ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਰੋਕਦਾ ਐ ਤੈਨੂੰ।... ਤੇ ਪਾਠਕ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਜੱਜ ਸਾਹਬ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਮਾਰ ਦਾ ਅਥ਼ਤਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਕ ਨਰਮ-ਦਿਲ ਅਤੇ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਆਦਮੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਕਿਤੇ ਉਹ ਮਨੋਰੋਗੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ?

ਇਹ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ “ਦੜ ਵੱਟ, ਜਮਾਨਾ ਕੱਟ, ਭਲੇ ਦਿਨ ਆਵਣਗੇ...” ਗਾਉਂਦਿਆਂ ਤੇ ਸੋਚਦਿਆਂ ਲੰਘਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਇਹਦੇ ਲਈ ਭਲੇ ਦਿਨ ਲਿਆਉਣ ਵਿਚ ਤੀਜੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਉਜੱਡ ਪਤਨੀ ਸਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹਨੂੰ ਸਵੀਟੀ ਦੇ ਪਿਸ਼ਾਬ ਉਤੇ ਪੋਚਾ ਮਾਰਨ ਲਈ ਆਖਦੀ ਹੈ। ਇਹਦਾ ਸਵੈਮਾਣ ਜਾਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਹੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪਰੋ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਨੀ, ਬੀਬੀ ਜੀ, ਪੋਚਾ-ਪੂਚਾ ਮਾਰਨਾ, ਮੈਂ ਬੋਠੂੰ ਦੱਸਾਂ, ਮੈਂ ਨੀ ਮਾਰਨਾ ਪੋਚਾ। ਭਲਕੇ ਕਹੋਗੇ, ਸਾਡੇ ਜੁਆਕਾਂ ਦੀ ਲੈਟਰਿਨ ਚੁੱਕ।” ਤੇ ਇਹ ਗੁਲਾਮੀ ਵਰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾ ਕੇ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਭੱਜ ਤੁਰਦਾ ਹੈ।

2001 ਵਿਚ ਇਹਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ‘ਮੈਂ ਸਾਂ ਜੱਜ ਦਾ ਅਰਦਲੀ’ ਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮੁੱਖ-ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਕ ਥਾਂ ਇਹਨੇ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦੀ ਚੇਤਕ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਇਹਨੇ ਦਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਲਈ ਪਾਠੀ ਬੁੜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਪਾਠੀ ਸਿੰਘ ਇਹਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਧਾਵਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਕਾਸ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਚੰਗੇ ਵਾਰਤਕਕਾਰਾਂ ਦੀ ਅਜੇ ਵੀ ਬੁੜ ਹੈ। ਮੁੱਖ-ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕਾਮਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਬੁੜ ਪਾਠੀ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਵਾਂਗ ਇਹ ਬੁੜ ਵਾਰਤਕਕਾਰ ਦੀ ਥਾਂ ਵੀ ਲਵੇ।

ਨਿੰਦਰ ਘੁਗਿਆਣਵੀ ਨੂੰ ਦੇਸ-ਪਰਦੇਸ ਵਿਚ ਵਸੇ ਬਹੁਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਇਹਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗੁਣਾਂ ਸਦਕਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ-ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਧਰਲੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਈ ਹੋਰ ਦੇਸਾਂ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਸਾਲ ਤੋਂ ਕਾਲਮ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਲੋਕਮੁਖੀ ਗਾਇਕ ਸਵਰਗੀ ਯਮਲਾ ਜੱਟ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਦਾ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਲਾਡਲਾ ਚੇਲਾ ਹੋਣ ਸਦਕਾ ਉਹਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਉਹਦੀ ਹੀ ਲੈਅ, ਸੁਰ ਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਗਾ ਕੇ ਮੇਲਾ ਲੁੱਟ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹਦੀ ਤੂੰਬੀ ਦੀ ਟੁਣਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਤਾਂ ਥਾਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਵੀ

ਅਪਣਤ ਨਾਲ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਦੇਸਾਂ ਦੇ ਇਹਦੇ ਦੋਰਿਆਂ ਵਿਚ ਕਲਮ ਨਾਲੋਂ ਤੂੰਬੀ ਵਧੇਰੇ ਸਹਾਈ ਰਹੀ ਲਗਦੀ ਹੈ।

ਸਾਹਿਤ ਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰ ਬਾਰੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਅਨੇਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਐਵੇਂ-ਕੈਵੇਂ ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਚੰਗੀਆਂ ਨਿੰਗਰ ਤੇ ਦਿਲਚਸਪ। ਕਈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪਰਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਨੀਝ ਨਾਲ ਦੇਖੇ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸੇ ਦਾ ਬਹੁਪੰਖੀ ਤੇ ਬਹੁਰੰਗਾ ਵਰਨਣ ਹਨ। ਪਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਫ਼ਰਨਾਮਾ ਲੇਖਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇਹਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਕਈ ਗ਼ੈਰ-ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਲੋਕ ਜਿਸ ਬਾਲੀ ਵਿਚ ਖਾ ਕੇ ਆਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ਉਸੇ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਇਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਵਾਸਤੇ ਨਿਰਾਦਰੀ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖਦਾ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਖ-ਸੁਖ, ਝੋਰੇ ਤੇ ਹਾਸਲ ਅਪਣਤ ਨਾਲ, ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਤਰਾਂ ਲਿਖਦਿਆਂ ਮੈਂ ਫੋਨ ਕਰ ਕੇ ਉਮਰ ਪੁੱਛੀ। ਇਹ ਕੁੱਲ 46 ਸਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਤੇਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹਨ ਹੁਣ ਤੱਕ? ਕਹਿੰਦਾ, 57 ਹੋ ਗਈਆਂ। 46 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੇ 57 ਪੁਸਤਕਾਂ! ਉਨ੍ਹਾਂ 57 ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈਆਂ ਦੇ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਐਡੀਸ਼ਨ ਛਪੇ ਹਨ, ਕਈ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੰਨਸੁਵੰਨਤਾ! 12 ਪੁਸਤਕਾਂ ਲੋਕਗੀਤਾਂ, ਲੋਕਸੰਗੀਤ ਤੇ ਗਾਇਕਾਂ ਬਾਰੇ ਹਨ, 9 ਪੁਸਤਕਾਂ ਰੇਖਾ-ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਹਨ, 4 ਸਾਹਿਤਕ-ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਖੇਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਾਂਵਾਂ ਦੀਆਂ ਜੀਵਨੀਆਂ ਹਨ, 4 ਸਵੈਜੀਵਨੀਆਂ ਤੇ ਯਾਦਾਂ ਹਨ, 4 ਸਫ਼ਰਨਾਮੇ ਹਨ ਤੇ 7 ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਰਤਕ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਗਲਪਕਾਰਾਂ ਤੇ ਬਾਲ-ਸਾਹਿਤ ਲੇਖਕਾਂ ਵਿਚ ਨਾਂ ਦਰਜ ਕਾਉਣ ਲਈ ਇਕ-ਇਕ ਪੁਸਤਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀਆਂ 4 ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦਿਆ ਹੈ ਤੇ 11 ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਸੰਪਾਦਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

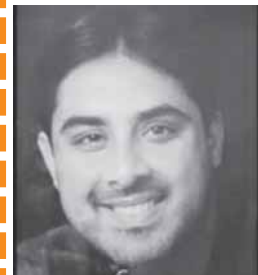
ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਜੇ ਵੀ ਝੰਡੀ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਛਪੀ ਪੁਸਤਕ ‘ਮੈਂ ਸਾਂ ਜੱਜ ਦਾ ਅਰਦਲੀ’ ਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਉਹਦੇ 13 ਐਡੀਸ਼ਨ ਛਪ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ 10 ਭਾਰਤੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਉਹਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ ਦੇ ਖੋਜਾਰਥੀਆਂ ਨੇ ਐਮ. ਫਿਲ. ਤੇ ਪੀ-ਐਚ. ਡੀ. ਦੀਆਂ ਡਿਗਰੀਆਂ ਲਈਆਂ ਹਨ ਤੇ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਬੀ. ਏ. ਡਾ. ਡਾ. ਡਾ. ਲਈ ਉਹਨੂੰ ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਛੋਟੀ ਫ਼ਿਲਮ ਬਣਾਈ ਗਈ ਤੇ ਲੰਡਨ ਦੇ ਦੇਸੀ ਰੇਡੀਓ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਲੜੀਵਾਰ ਬਣਾਇਆ।

ਇਹਦੀਆਂ ਸਾਹਿਤਕ ਤੇ ਗਾਇਕੀ ਸੰਬੰਧੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਜਾਣ ਕੇ ਮੇਰਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਜੰਮਣ-ਸਾਰ ਲਿਖਣ-ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਆਪਣੀ ਹੈਰਾਨੀ ਦੱਸ ਕੇ ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, “ਉਹੋ ਨਿੰਦਰਾ, ਤੂੰ ਜੰਮਦਾ ਹੀ ਲਿਖਣ-ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ?”

ਹੱਸ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ, “ਆਹੋ ਐਂਕਲ ਜੀ, ਇਕ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕਲਮ ਸੀ ਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਤੂੰਬੀ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਈਆਂ ਸੀ!”

.ਗਜ਼ਲ

ਜੋ ਸੁਨਾਮੀ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਤਾਣ ਸੀਨਾ ਖੜ੍ਹ ਗਿਆ।
 ਉਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਤੇਰੇ ਇਕ ਅੱਥਰੂ ਵਿਚ ਹੜ੍ਹ ਗਿਆ।

ਅਜੈ ਤਨਵੀਰ

ਪੁੱਛਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੌਣ ਆਇਆ ਸੀ ਮਿਲਣ,
 ਜ਼ਰਦ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਜੋ ਐਨਾ ਰੰਗ ਸੂਰਾ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ।

ਮੰਨ ਲੈਂਦਾ ਈਨ ਜਿਹੜਾ, ਸਿਰਜਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾ,
 ਸਿਰਜ ਕੇ ਇਤਿਹਾਸ ਸਰਮਦ ਜ਼ੁਲਮ ਸਾਹਵੇਂ ਅੜ ਗਿਆ।

ਅਕਲ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਰ ਗੱਲ 'ਤੇ,
 ਸੋਚਦੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਸਾਡਾ ਪੁੱਤ ਕਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹ ਗਿਆ।

ਵੇਖ ਲਈ ਤਨਵੀਰ ਤੂੰ, ਇਹ ਲਿਸ਼ਕਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ,
 ਜੋ ਗਜ਼ਲ ਦੇ ਵਿਚ ਹੈ 'ਜਗਤਾਰ' ਕੋਕੇ ਜੜ ਗਿਆ।

ਰੁੱਖ ਲਾਵੇ, ਰੁੱਖ ਲਾਵੇ, ਆਖਦਾ ਸੀ ਵਾਰ ਵਾਰ,
 ਪਰ ਹਵਾ ਦੇ ਖੌਫ਼ ਤੋਂ ਹੀ ਡਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਗਿਆ।

ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਅਜੇ ਟੁੱਟੀ ਨਹੀਂ 'ਤਨਵੀਰ' ਦੀ,
 ਕੁਰਸੀਆਂ ਅੱਗੇ ਤਦੇ ਲਿਫ਼ਿਆ, ਨਾ ਸਿੰਧਾ ਖੜ੍ਹ ਗਿਆ।

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਸਰੀ ਦੇ ਕੰਧ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗਾਥਾ

2000 ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਕੈਨੇਡਾ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸਰੀ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਅਖਬਾਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ ਤੇ ਉਥੇ ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਸ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਿੱਧੂ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਸੰਪਾਦਕ ਸਨ ਤੇ ਰਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ ਤੇ ਪ੍ਰੋ. ਗੁਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਯਾਲੀਵਾਲ ਵੀ ਨਾਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਆਕਾਰੀ ਚਿੱਤਰ ਟੋਰਾਂਟੋ ਦੇ ਇਕ ਸੱਜਣ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਤੇ ਉਸਦਾ ਸਮਾਗਮ ਸਰੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ। ਸ. ਜੋਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਿੱਧੂ ਵੀ ਉਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਸਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕਲਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸੇਵਾਦਾਰ ਵੀ ਸਨ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਮੇਰੇ

ਵਿਚ ਕੰਧ ਦੇ ਪੰਜ ਕੋਣੇ ਡਾਇਮੰਡ ਆਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਰਪਾ ਸਦਕਾ ਚਿੱਤਰੇ ਗਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਕਲਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਫਾਇਦਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਕੰਮ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਤੇਲ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਕੰਧ ਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਐਕਰੋਲਿਕ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਨਵਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਸੀ, ਪਰ ਤੇਲ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਮੁਹਾਰਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਸ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੁਖਾਲਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਇਸ ਮਾਧਿਅਮ ਵਿਚ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮੁਹਾਰਤ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਲਾਤਮਕ ਸਫਰ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਮਾਧਿਅਮ ਜੁੜ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਮਾਗਾਟਾਮਾਰੂ ਕੰਧ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਇਸੇ ਮਾਧਿਅਮ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸਮਾਜ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਾਬਾ ਸਰਬਜੋਤ ਸਿੰਘ ਬੇਦੀ ਨੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਵਿਚ ਕੀਤਾ। ਸਮੂਹ ਸੰਗਤਾਂ ਵਲੋਂ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਹੋਈ ਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਦੂਜੇ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦੇ ਕਿ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕੰਧ ਚਿੱਤਰ ਵਿਚ ਬਾਕੀ ਛੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂ ਹਰ

ਧਾਰਮਿਕ ਕੱਟਤੜਾ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦ ਹੁੰਦੇ ਅਗਲੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਦੂਸਰੇ ਧਰਮ, ਭਾਵ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਹੱਕ

ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਦਿਖਾਏ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ "ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗ੍ਰੰਥ" ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਭਾਵ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਸਭ ਸਿੱਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦਸਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਜਾਗਦੀ ਜੋਤ ਸਮਝਣ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚਲੀ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਸੋਧ ਅਤੇ ਰਹਿੰਨੁਮਾਈ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਆਰਟਿਸਟ

ਮਦਦਗਾਰ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਅਸੀਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨਵੇਂ ਉਸਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤੇ ਫਿਰ ਤੂੰ ਉਥੇ ਜੋ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਰ ਲਵੀਂ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜੀ ਸਤਿਬਚਨ, ਜਿਵੇਂ ਹੁਕਮ ਤੁਹਾਡਾ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਗੁੰਬਦ ਦੇ ਹੇਠ, ਖੱਬੇ ਤੇ ਸੱਜੇ ਦੋਨੋਂ ਪਾਸੇ 2 ਵੱਡੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਸਨ। ਲਗਭਗ 15 ਫੁੱਟ ਉਚੀਆਂ ਤੇ 22 ਫੁੱਟ ਲੰਬੀਆਂ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨੋਂ ਕੰਧਾਂ ਉਪਰ 10 ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਵਿਚਲੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਚਿੱਤਰੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੰਨੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਿਆ ਤਾਂ ਸਿੱਧੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਕਾਈ ਜੈਕ ਮਸ਼ੀਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੁਖਾਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਕਾਈ ਜੈਕ ਮਸ਼ੀਨ ਉਪਰ-ਥੱਲੇ ਤੇ ਅਗਾਂਹ-ਪਿਛਾਂਹ ਕਰਨੀ ਸਿਖਾਈ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਦਿਨ ਤਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਪਰ ਇਕ ਦਿਨ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਉਪਰ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕੰਧ ਚਿੱਤਰ ਦੇ ਹੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿਆਖਿਆ ਛਪਵਾ ਕੇ ਲਗਾਈ ਗਈ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹਿੱਤ ਸਾਂਝੀ ਕਰ ਰਿਹਾਂ। 'ਇਹ ਕੰਧ ਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਾਜੈਕਟ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਬਾਨੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ, ਦਸਵੇਂ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਗੁਰੂ ਤਕ, ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਹਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈਆਂ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਦੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਚਿੱਤਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹੇਠਾਂ ਵਿਚਲੇ ਪਹਿਲੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿਚ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਜੰਮੂ ਪਾਉਣਾ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਦਿਆਂ ਤੇ ਰਵਾਇਤ ਨੂੰ ਤੋੜਦੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਧਾਰਮਿਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਿਆਰ, ਹਮਦਰਦੀ, ਸਬਰ ਸੰਤੋਖ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਅਤੇ ਸੱਚ ਜਿਹੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਘੜੀ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਅਗਲੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਾਥੀ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ (ਮਹਾਨ ਯਾਤਰਾ) 'ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਚਾਰ ਉਦਾਸੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੂਰ, ਲੰਕਾ, ਢਾਕਾ, ਤਿੱਬਤ, ਮੱਕਾ ਮਦੀਨਾ ਅਤੇ ਬਗਦਾਦ ਤਕ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦਾ

ਰਾਇ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ, ਗੁਰੂ ਹਰਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੋਗੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਲੋਂ ਖਾਲਸਾ ਸਾਜਨਾ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ, ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਤੇ ਅਖੀਰ ਕੇਂਦਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅੱਗੇ ਨਤਮਸਤਕ, ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੰਦੇ ਚਿੱਤਰੇ ਗਏ। ਇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਰੀ ਬਿਨਾਂ ਵਿਉਂਤ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਰਪਾ ਸਦਕਾ ਸਾਰਾ ਕਾਰਜ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਸਿਰਜਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਹੇਠਾਂ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਵਿਆਖਿਆ ਛਪਵਾ ਕੇ ਲਗਾਈ ਗਈ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹਿੱਤ ਸਾਂਝੀ ਕਰ ਰਿਹਾਂ। 'ਉਪਰਲੇ ਕੰਧ ਚਿੱਤਰ ਵਿਚ, ਖੱਬੇ ਤੋਂ ਘੜੀ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਚਲਦਿਆਂ, ਛੇਵੇਂ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ, ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਬਾਨੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬ, ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਸਰਵੋਤਮ ਰਾਜਨੀਤਕ ਸੰਸਥਾ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੀਰੀ, ਭਾਵ ਸੰਸਾਰਕ ਸ਼ਕਤੀ

ਵਾਸਤੇ ਖੜੇ। ਅਗਲੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਜ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਦੀ ਸਾਜਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵਿਚ ਪੰਜ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਜੋ ਰਾਜਨੀਤਕ ਤੇ ਸੰਸਾਰਕ ਫੈਸਲੇ

ਇਸ ਕੰਧ ਚਿੱਤਰ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਵਲੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਉਪਰ 5 ਜਨਵਰੀ 2004 ਨੂੰ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਜੈਕਾਰਿਆਂ ਦੀ ਗੂੰਜ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਮੂਹ ਸੰਗਤਾਂ ਵਲੋਂ ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਵੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਹੋਈ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਚਿੱਤਰ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਣਾ ਕਿ ਹੋਰ ਨਵਾਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲੰਗਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਪਾਸੇ ਕੰਧਾਂ ਸਨ ਜਿਥੇ ਕੁਝ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿੱਧੂ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿ ਲੰਗਰ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦਾ ਨਿਵੇਕਲਾ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਰੇ ਲੰਗਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸਨ। ਫਿਰ ਲੰਗਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ। ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਐਸੀ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਨਾਮ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਬੱਲੇ ਵੀ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪੰਜਾਬੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਲਗਾਈ ਗਈ।

'ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਗੁਰੂ, ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਧਰਮ ਪਤਨੀ ਸੀ। ਲੰਗਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਨੇਕ ਆਤਮਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭੁੱਖਿਆਂ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਲੰਗਰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ਵਰਤਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਵਿਉਂਤਬੱਧ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਲੰਗਰ ਜਾਤ, ਧਰਮ, ਅਮੀਰ ਗਰੀਬ, ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਤਕਰੇ ਬਗੈਰ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਵਰਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਦਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।' ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਦੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਬਾਅਦ

ਕੋਈ ਮੁਢਲਾ ਸਕੈਚ ਵਗੈਰਾ ਤਾਂ ਬਣਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਮਨ ਵਿਚ ਖਿਆਲ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਨੇਊ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗਾਥਾ ਤੋਂ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਵਖਰੇਵੇਂ ਦੀ ਕਥਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਜਿਹੇ ਨਾਲ ਕੰਧ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਜਿਹੇ ਤੋਂ ਬੁਰਸ ਨਾਲ ਹੀ ਡਰਾਇੰਗ ਕਰ ਕੇ ਚਿੱਤਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਜ਼ੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿੱਧੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਪਿੱਛਲ ਝਾੜ ਦੇਖਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਉਪਰ ਪੂਰਾ ਉਤਰਿਆ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋਂ ਸੰਗਤ, ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਚਿੱਤਰ ਵਿਚ ਬਾਕੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋਏ, ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਸਾਹਿਬ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ, ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੰਪਾਦਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਤੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸਾਈਂ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਚਿੱਤਰ ਕਲਾਕ ਵਾਈਜ਼ ਰੁਖ

ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਦਿਖਾਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਮ ਆਦਮੀ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤਕ ਸਿਰਫ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਜਾਣਦੇ ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚੌਧਰ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਨੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਜਾਤ, ਧਰਮ ਤੇ ਵਰਗ ਦੇ ਭੇਦ ਬਿਨਾ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਾਬਰੀ, ਭਾਈਚਾਰਾ ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਂਝ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੀ। ਅਗਲੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਰੋਵਰ ਮੌਜੂਦਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਪੰਜਵੇਂ ਗੁਰੂ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਾਜਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ 6 ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਅਤੇ 19 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੂਫੀ ਸਾਈਂ ਮੀਆਂ ਮੀਰ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਕੰਧ ਚਿੱਤਰ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ 14 ਅਪਰੈਲ 2003 ਵਿਸਾਖੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸੰਤ

ਤੇ ਪੀਰੀ, ਭਾਵ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਦੋ ਤਲਵਾਰਾਂ ਪਹਿਨੀਆਂ। ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ, ਸੱਤਵੇਂ ਗੁਰੂ, ਰੋਗੀਆਂ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਵਾਈਆਂ ਵੰਡ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਅੱਠਵੇਂ ਗੁਰੂ, ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਚੇਚਕ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਸਮੇਂ ਦੁਖੀਆਂ ਅਤੇ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਰੂਪਮਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ,

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਚਿੱਤਰੇ ਹਨ ਜੋ ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਮੁਗਲ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਲੜਦਿਆਂ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ। ਅੱਗੇ ਛੇਵੇਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਮ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਸਰਹਿੰਦ ਵਿਖੇ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਵਿਚ ਚਿਣ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਚਕਾਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ

ਵਿਚਾਰ ਬਣਿਆ ਕਿ ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਈ ਘਨ੍ਹੋਈਆ ਜੀ ਦੀ ਪਾਣੀ ਤੇ ਮਰਹਮ ਪੱਟੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਾਕਿਆ ਨਹੀਂ। ਸੋ ਭਾਈ ਘਨ੍ਹੋਈਆ ਜੀ ਦਾ ਰਵਾਇਤੀ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਚਿੱਤਰ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਮਰਹਮ ਪੱਟੀ ਕਰਦਿਆਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਇਤਿਹਾਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। 'ਭਾਈ ਘਨ੍ਹੋਈਆ ਜੀ 'ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਐਸੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਦਾਨੇ ਜੰਗ ਵਿਚ ਉਹ ਸਿੱਖ ਤੇ ਮੁਗਲ ਫੌਜੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਭੇਦ ਭਾਵ ਦੇ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭਾਈ ਘਨ੍ਹੋਈਆ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਰੂਪ ਦਿਸਦਾ ਹੈ, ਸਿੱਖ ਜਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਹੀ ਭਾਵਨਾ ਸਮਝੀ ਹੈ, ਅਗੇ ਤੋਂ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀ ਮਰਹਮ ਪੱਟੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵੀ ਕਰਨੀ। ਭਾਈ ਘਨ੍ਹੋਈਆ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਿਭਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਰੈੱਡ ਕਰਾਸ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ।'

ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਅਨਿਆਂ, ਜੁਲਮ ਤੇ ਜਬਰ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਜੱਦੋਜਹਿਦ ਲਈ ਸੰਤ ਸਿਪਾਹੀ ਖਾਲਸਾ ਸਾਜਿਆ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧ ਸੰਤਾਂ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਯੋਧਿਆਂ ਦੀ ਕੌਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਗੇ ਚਲਦਿਆਂ

ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪੰਜਾਬਣ ਅਦਾਕਾਰਾ

ਚੰਚਲ ਅਤੇ ਸ਼ੋਖ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਅਦਾਕਾਰਾ ਉਰਮਿਲਾ ਉਰਫ ਉਰਮਿਲਾ ਦੇਵੀ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ 17 ਦਸੰਬਰ 1923 ਨੂੰ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ (ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ) ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਹੋਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਿਖਣ ਦਾ ਬੜਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਬੋਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉਰਦੂ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲ ਲੈਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖਣੀਆਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ। ਜਦ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇਖਣ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਸੋਚਦੀ ਕਿ ਕਦੇ ਮੈਂ ਵੀ ਫਿਲਮੀ ਪਰਦੇ 'ਤੇ ਆਵਾਂਗੀ। 13 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਉਹ ਰਾਵੀ ਟਾਕੀਜ਼ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ 'ਚ ਕਈ ਕੰਪਨੀਆਂ 'ਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਮਨਦੀਪ ਸਿੰਘ ਸਿੱਧੂ
ਫੋਨ: +91-97805-09545

ਫਿਲਮੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਉਹ ਕਾਮਯਾਬ ਅਦਾਕਾਰਾ ਮੰਨੀ ਗਈ ਹੈ।

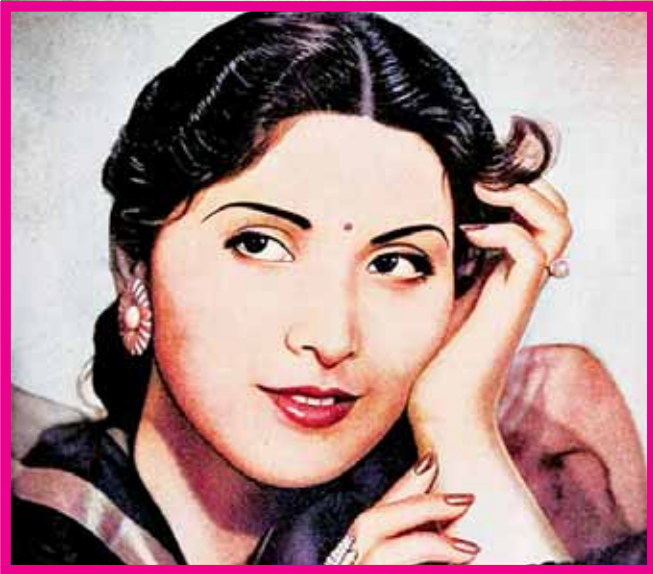
ਜਦੋਂ 1936 ਵਿਚ 'ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਤਾਪ' ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਸੰਪਾਦਕ ਲਾਲਾ ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਨਾਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਿਲਮਸਾਜ਼ ਅਦਾਰੇ ਰਾਵੀ ਟਾਕੀਜ਼ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਬੈਨਰ ਹੇਠ ਐੱਮ. ਐੱਲ. ਕਪੂਰ ਦੀ ਹਿਦਾਇਤਕਾਰੀ ਹੇਠ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਹਿੰਦੀ ਫਿਲਮ 'ਪਾਪ ਕੀ ਨਗਰੀ' (1939) ਬਣਾਈ ਤਾਂ ਉਰਮਿਲਾ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਚਿਹਰੇ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀਰੋ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਅਦੀਬ ਉਰਫ ਪ੍ਰੇਮ ਨਰਾਇਣ ਅਦੀਬ (ਪਹਿਲੀ ਫਿਲਮ) ਨੇ ਨਿਭਾਇਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਐੱਸ. ਜ਼ਹੂਰ, ਰਾਮ ਲਾਲ, ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ, ਜਗਦੀਸ਼, ਬਲਰਾਜ ਪੁਰੀ, ਫੁਲਕ ਨਵਾਬ, ਰਾਣੀ ਬਾਲਾ ਤੇ ਰਸ਼ੀਦਾ ਬੇਗਮ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਗੀਤਕਾਰੀ ਲਾਲਾ ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਨਾਜ਼ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਬਸ਼ੀਰ ਹੁਸੈਨ ਖ਼ਾਨ ਦੇਹਲਵੀ ਨੇ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ। ਫਿਲਮ ਦੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪੁਸਤਿਕਾ ਉੱਤੇ ਦਰਜ ਫਿਲਮ ਦੇ 2 ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮਿਲ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੋਲ ਹਨ 'ਯੂੰ ਇਸ਼ਕ ਕੇ ਜਜ਼ਬਾਤ ਕੇ ਭਤਕਾਤੀ ਹੂਈ ਆ' ਤੇ 'ਕਿਉਂ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਸ਼ਮਾ ਪੇ ਪਰਵਾਨੇ ਕੋਈ ਕਿਆ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਕਯਾ ਜਾਨੇ'। 1936 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਇਹ ਫਿਲਮ ਕਿਸੇ ਵਿਦਾਦ ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਨਾਲ 1939 ਵਿਚ ਸੈਂਸਰ ਹੋਈ ਸੀ।

ਮੋਹਿਨੀ ਫਿਲਮਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ. ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਐੱਮ. ਆਰ ਕਪੂਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਜੀਵਨ

ਜਿਓਤੀ' (1937) 'ਚ ਉਰਮਿਲਾ ਦੇਵੀ ਨੇ 'ਸਲਮਾ' ਦਾ ਪਾਰਟ ਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਅਹਿਮ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਰਤਲਾਬਾਈ (ਮੋਹਿਨੀ), ਮੋਹਿਨੀ ਬਾਈ (ਨਿਰਮਲਾ), ਫਿਰੋਜ਼ਾ (ਚੰਪਾ), ਨਫੀਸ (ਰਾਜ ਮਾਤਾ), ਗੁਲਸ਼ਨ (ਸੈਨਾਪਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ), ਅਸਗਰ (ਜ਼ਾਕਿਰ), ਹਕੂਮਤ (ਫਕੀਰ), ਸ਼ਾਂਤੀ (ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ), ਈਸ਼ਵਰ ਦੱਤ (ਭੀਲ ਗੁਰੂ), ਗੁਲਾਮ ਕਾਦਰ (ਅਕਰਮ), ਗੋਬਿੰਦਰਾਮ (ਰਾਜ ਗੁਰੂ), ਅਨਵਰ (ਸ਼ਿਆਮ ਸਿੰਘ) ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਕਹਾਣੀ, ਗੀਤ ਤੇ ਸੰਵਾਦ ਵਲੀ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤਕ ਧੁਨਾਂ ਗੋਬਿੰਦਰਾਮ ਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ।

ਉਰਮਿਲਾ ਦੀਆਂ ਸਾਥੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਵਜੋਂ ਬਿਹਤਰੀਨ ਅਦਾਕਾਰੀ ਵਾਲੀਆਂ ਯਾਦਗਾਰੀ ਫਿਲਮਾਂ 'ਚ ਚੁੰਨੀਲਾਲ ਪਾਰਿਖ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ 'ਚ ਬਣੀ ਮੋਹਨ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਸਟੰਟ ਹਿੰਦੀ ਫਿਲਮ 'ਭੇਦੀ ਕੁਮਾਰ' (1939), ਸੁੰਦਰ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਚੁੰਨੀਲਾਲ ਪਾਰਿਖ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸਟੰਟ ਹਿੰਦੀ ਫਿਲਮ 'ਹਰੀਕੋਨ ਸਪੈਸ਼ਲ' (1939), ਵਾਡੀਆ ਮੂਵੀਟੋਨ, ਬੰਬੇ ਦੀ ਫਿਲਮ 'ਫਲਾਇੰਗ ਰਾਨੀ' (1939), ਰੇਕਸ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਏ. ਐੱਚ. ਇੰਸਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ (ਸਹਾਇਕ ਰਮਨ ਲਾਲ ਦੇਸਾਈ, ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ) ਫਿਲਮ 'ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ' ਉਰਫ 'ਪੈਂਟਰੀਓਟ' ਉਰਫ 'ਬਾਂਕੇ ਸਿਪਾਹੀ' (1940), ਵਿਸ਼ਣੂ ਸਿਨੇਟੋਨ, ਬੰਬੇ ਦੀ ਚੁੰਨੀਲਾਲ ਪਾਰਿਖ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਰਾਨੀ ਸਾਹਿਬਾ' ਉਰਫ 'ਹਰ ਹਾਈਨੈੱਸ' (1940), ਐਪਾਇਰ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਏ. ਐੱਚ. ਇੰਸਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ' ਉਰਫ 'ਮਿਡਨਾਈਟ ਏਂਜਲ' (1941), ਸੁੰਦਰਸਨ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਦਵਾਰਕਾ ਖੋਂਸਲਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਸੱਜਣ' (1941), ਨੈਸ਼ਨਲ ਸਟੂਡੀਓਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਰਾਮਚੰਦਰ ਠਾਕੁਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਅਪਨਾ ਪਰਾਇਆ' (1942), ਈਸਟਰਨ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਜ਼ਹੂਰ ਰਾਜਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਬਾਦਲ' (1942), ਆਰਟਿਸਟਸ ਕੰਬਾਇਨ, ਬੰਬੇ ਦੀ

ਡੀ. ਬਿਲੀਮੋਰੀਆ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਜਵਾਨੀ ਕੀ ਪੁਕਾਰ' ਉਰਫ 'ਕਾਲ ਆਫ ਯੂਥ' (1942), ਵੀਨਸ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਗੁੰਜਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਕੀਰਤੀ' (1942), ਵੀਨਸ ਪਿਕਚਰਜ਼ ਦੀ ਹੀ ਰਾਜਾ ਯਾਗਨਿਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਨਾਰੀ' (1942), ਰਣਜੀਤ ਮੂਵੀਟੋਨ, ਬੰਬੇ ਦੀ ਜੇਯੰਤ ਦੇਸਾਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਬੰਸਰੀ' (1943), ਰਣਜੀਤ ਮੂਵੀਟੋਨ, ਬੰਬੇ ਦੀ ਤਾਰੀਖੀ

ਫਿਲਮ 'ਮੁਮਤਾਜ਼ ਮਹਿਲ' (1944), ਪ੍ਰਭਾਤ ਫਿਲਮ ਕੰਪਨੀ, ਪੁਨਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਬੇਡੇਕਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਲਾਖਾਰਾਨੀ' (1945), ਇੰਪਾਇਰ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਏ.ਕੇ. ਇੰਸਾ ਐੱਨ.ਆਰ. ਦੇਸਾਈ ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਫਿਲਮ 'ਰੂਪਾ' (1946), ਆਈਨਾ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਵਾਹਿਦ ਕੁਰੈਸ਼ੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਦਿਲ ਕੀ ਬਸਤੀ' (1949), ਰੂਪ ਚਿੱਤਰ, ਬੰਬੇ ਦੀ ਰਾਜਾ ਯਾਗਨਿਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਪੁਰਾਣਿਕ ਫਿਲਮ 'ਭਗਵਾਨ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ' (1950), ਦੀਪਕ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਬਲਵੰਤ ਭੱਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਹਮਾਰੀ ਸ਼ਾਨ' (1951) ਆਦਿ ਦੇ ਨਾਮ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹਨ।

ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਅਦਾਕਾਰਾ ਤੇ ਸਾਥੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਵਜੋਂ ਕਾਮਯਾਬ ਫਿਲਮਾਂ 'ਚ ਵਾਡੀਆ ਮੂਵੀਟੋਨ ਬੰਬੇ ਦੀ ਐੱਸ. ਐੱਮ. ਯਾਸ਼ਵ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਕਹਾ' ਹੈ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੋਰੀ' (1939) 'ਚ ਉਰਮਿਲਾ ਨੇ 'ਹਿਰਦਿਆ ਮਨੀ'

ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਨਿਭਾਇਆ ਜਦੋਂਕਿ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ 'ਚ ਇਲਾ ਦੇਵੀ ਤੇ ਹਰੀਸ਼ਚੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਸਟੈਂਡਰਡ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਨਾਰੀ ਘੜਿਆਲੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸਟੰਟ ਫਿਲਮ 'ਰੈਡ ਸਿਗਨਲ' (1941) 'ਚ ਉਰਮਿਲਾ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਹੀਰੋ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਣਜੀਤ ਮੂਵੀਟੋਨ, ਬੰਬੇ ਦੀ ਚਤੁਰਭੁਜ ਏ. ਦੋਸ਼ੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਸਸੁਰਾਲ' (1941) 'ਚ ਉਸ ਨੇ 'ਰੂਪਾ' ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਭਾਤ ਫਿਲਮ ਕੰਪਨੀ, ਬੰਬੇ ਦੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਦਸ ਬਜੇ' ਉਰਫ 'ਟੈਂਨ ਓ ਕਲੋਕ' (1942) 'ਚ ਉਸ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਪਰੇਸ਼ ਬੈਨਰਜੀ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਫਿਲਮ ਸੁਪਰਹਿੱਟ ਰਹੀ। ਸੋਭਾਗਯਾ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਦਵਾਰਕਾ ਖੋਂਸਲਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਦੁਨੀਆ ਏਕ ਤਮਾਸ਼ਾ' (1942) 'ਚ ਉਸ ਨੇ ਸਰਦਾਰ ਅਖਤਰ ਨਾਲ ਸਾਥੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰੀ ਪਾਰਟ ਨਿਭਾਇਆ। ਹਿੰਦ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਨਜ਼ੀਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਸਲਮਾ' (1943)

'ਚ ਉਸ ਨੇ 'ਸੁਰੱਈਆ' ਦਾ ਰੋਲ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂਕਿ 'ਸਲਮਾ' ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਪਾਰਟ ਸਿਤਾਰਾ ਦੇਵੀ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੂਪੀਟਰ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਨਾਨੂਭਾਈ ਵਕੀਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਕਿਸਮਤਵਾਲਾ' (1944) 'ਚ ਉਰਮਿਲਾ ਦੇ ਹਮਰਾਹ ਨਵੀਨ ਯਾਗਨਿਕ ਹੀਰੋ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਅਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਬੀ. ਆਰ. ਟੰਡਨ ਦੇ ਫਿਲਮਸਾਜ਼ ਅਦਾਰੇ ਸ੍ਰੀਰਾਜ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਕਲਕੱਤਾ ਦੀ ਐੱਸ. ਸ਼ਮਸੁਦੀਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਬਾਪ' (1946) ਉਰਮਿਲਾ ਦੇ ਫਿਲਮ ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਉਮਦਾ ਫਿਲਮ ਸੀ। ਇਸ ਫਿਲਮ 'ਚ ਉਰਮਿਲਾ ਤੇ ਪਰੇਸ਼ ਬੈਨਰਜੀ ਦੀ ਜੋੜੀ ਨੇ ਕਮਾਲ ਦੀ ਅਦਾਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹਰੀਸ਼ਚੰਦਰ ਰਾਓ ਦੇ ਫਿਲਮਸਾਜ਼ ਅਦਾਰੇ ਹਰੀਸ਼ਚੰਦਰ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਹਰੀਸ਼ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਰਿਫ਼ਿਊਜ਼ੀ' ਉਰਫ 'ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ' (1948) 'ਚ ਉਰਮਿਲਾ ਦੇ ਰੁਬਰੂ ਹਰੀਸ਼ਚੰਦਰ ਰਾਓ ਹੀਰੋ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਲਮ 'ਚ

ਉਰਮਿਲਾ 'ਤੇ ਫਿਲਮਾਇਆ ਗੀਤ 'ਉੱਜੜੀ ਹੂਈ ਹੈ ਇਸ਼ਕ ਕੀ ਦੁਨੀਆ ਤੇਰੇ ਬਗੈਰ' (ਸੁਲੋਚਨਾ ਕਦਮ) ਵੀ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਤ ਲਕਸ਼ਮੀ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਕਲਕੱਤਾ ਦੀ ਫਿਲਮ 'ਗੁਹਿ ਲਕਸ਼ਮੀ' (1949) 'ਚ ਉਰਮਿਲਾ ਤੇ ਕੁੰਵਰ ਅਜੀਤ ਜੋੜੀਦਾਰ ਸਨ। ਕਾਰਵਾਂ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਫਿਲਮ 'ਕਨੀਜ਼' (1949) 'ਚ ਉਰਮਿਲਾ ਨੇ ਮੁਨੱਵਰ ਸੁਲਤਾਨਾ (ਸਾਬਿਰਾ) ਦੀ ਆਪਾ 'ਹਮੀਦਾ' ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਕਿਰਦਾਰ ਨਿਭਾਇਆ। ਉਸ ਦਾ ਬੋਲਿਆ ਸੰਵਾਦ 'ਅਰੇ ਪੁਰਾਨੀ ਬਾਂਤੇ ਭੁਲ ਜਾਓ ਯੇਰ ਬੀਸਵੀਂ ਸਦੀ ਹੈ ਬੀਸਵੀਂ ਸਦੀ' ਬੜਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਫਿਲਮਾਂ 'ਚੋਂ ਉਰਮਿਲਾ ਫਿਲਮ 'ਦੁਨੀਆ ਏਕ ਤਮਾਸ਼ਾ' (1942) ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਿਹਤਰੀਨ ਫਿਲਮ ਮੰਨਦੀ ਸੀ।

ਉਰਮਿਲਾ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੰਜਾਬੀ ਫਿਲਮ ਵਿਚ ਅਦਾਕਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੀਤਕਾਰ ਡੀ.ਐੱਨ. ਮਧੋਕ (ਪੰਡਤ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਮਧੋਕ) ਦੀ ਹਿਦਾਇਤਕਾਰੀ ਹੇਠ ਪਹਿਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਫਿਲਮ 'ਮਿਰਜ਼ਾ ਸਾਹਿਬ' (1939) ਬਣਾਈ ਤਾਂ ਮਧੋਕ ਨੇ ਉਰਮਿਲਾ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਵੀ ਅਦਾਕਾਰੀ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਰਮਿਲਾ ਨੇ ਫਿਲਮ 'ਚ 'ਛੱਤੀ' ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਪਾਰਟ ਨਿਭਾਇਆ ਜਦਕਿ 'ਮਿਰਜ਼ਾ' ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਜ਼ਹੂਰ ਰਾਜਾ ਨੇ ਅਤੇ 'ਸਾਹਿਬ' ਦਾ ਰੋਲ ਇਲਾ ਦੇਵੀ ਉਰਫ ਇਲਮਾਸ (ਧੀ ਇਨਾਇਤੀ ਸੁਨਿਆਰੀ) ਨੇ ਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਕਹਾਣੀ, ਗੀਤ ਤੇ ਸੰਵਾਦ ਡੀ.ਐੱਨ. ਮਧੋਕ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦੀਆਂ ਤਰਜ਼ਾਂ ਮਨੋਹਰ ਕਪੂਰ ਨੇ ਤਾਮੀਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਹ ਫਿਲਮ 12 ਮਈ 1939 ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਤ ਸਿਨੇਮਾ, ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਨੁਮਾਇਸ਼ ਹੋਈ। ਜਗਤ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਜੇਯੰਤ ਦੇਸਾਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਅੰਬਰ' (1952) ਦਾ ਸਕਰੀਨ ਪਲੇਅ ਉਰਮਿਲਾ ਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਲਮ ਦੀ ਮੁੱਖ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿਚ ਨਰਗਿਸ ਤੇ ਰਾਜ ਕਪੂਰ ਸਨ। ਯੂਨਿਟੀ ਪਿਕਚਰਜ਼, ਬੰਬੇ ਦੀ ਸ਼ਮੇਸ਼ਵਰ ਸ਼ਰਮਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਫਿਲਮ 'ਵਾਸਨਾ' (1952) ਸਾਥੀ ਅਦਾਕਾਰਾ ਵਜੋਂ ਉਰਮਿਲਾ ਦੀ ਆਖ਼ਰੀ ਫਿਲਮ ਸੀ। ਇਸ ਫਿਲਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕਿਸੇ ਫਿਲਮ ਵਿਚ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਦਾ ਕਿਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ, ਕਦੋਂ ਫੌਤ ਹੋਈ? ਕਾਫ਼ੀ ਤਹਿਕੀਕਾਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ।

ਜ਼ਿੰਮੀ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ ਦਾ ਫਿਲਮੀ ਸਫਰ

ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ 'ਤੇ ਇੱਕ ਯੂਜ਼ਰ ਨੇ ਅਦਾਕਾਰ ਜ਼ਿੰਮੀ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ ਦੀ ਤੁਲਨਾ 'ਦਿ ਲਾਸਟ ਆਫ ਆਸ' ਫਿਲਮ ਦੇ ਸਟਾਰ ਪੈਦਰੋ ਪਾਸਕਲ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਟਵਿੱਟਰ 'ਤੇ ਯੂਜ਼ਰ ਨੇ ਜ਼ਿੰਮੀ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ ਅਤੇ ਪਾਸਕਲ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵੀ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਮੀ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ ਮੁੱਛਾਂ ਨੂੰ ਤਾਅ ਦਿੰਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਯੂਜ਼ਰ ਨੇ ਕੈਪਸ਼ਨ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ- 'ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪੈਦਰੋ ਪਾਸਕਲ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਿੰਮੀ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ ਵਰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੁਝ ਉਲਝਣ ਵਿਚ ਹਾਂ।'

ਜ਼ਿੰਮੀ ਨੇ ਪੌਸਟ ਨੂੰ ਰੀ-ਟਵੀਟ ਕਰਦਿਆਂ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ- 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਸੁਭਕਾਮਨਾਵਾਂ।' ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜ਼ਿੰਮੀ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜਦਿਆਂ ਤੇ ਹੱਸਦਿਆਂ ਦੀ ਇਮੋਜੀ ਵੀ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ। 52 ਸਾਲਾ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ ਨੇ ਆਖ਼ਰੀ ਵਾਰ ਸੁਦੀਪਤੋ ਸਰਕਾਰ ਦੀ 'ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਮੇਅਫੇਅਰ' ਵਿਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜ਼ਿੰਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਿਲਮੀ ਕਰੀਅਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 1996 'ਚ ਆਈ ਫਿਲਮ 'ਮਾਚਿਸ' ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ 'ਮੁਹੱਬਤੋ', 'ਮੇਰੇ ਯਾਰ ਕੀ ਸ਼ਾਦੀ ਹੈ', 'ਮੁੰਨਾ ਬਾਈ ਐੱਮ.ਬੀ.ਬੀ.ਐੱਸ.', 'ਹਮ ਤੁਮ', 'ਏ ਵੈਡਨਸਡੇਅ' 'ਤਨੂ ਵੈਡਜ਼ ਮਨੂੰ' 'ਸਪੈਸ਼ਲ 26', 'ਮਾਈ ਨੇਮ ਇਜ਼ ਖਾਨ' ਆਦਿ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਅਦਾਕਾਰ ਜ਼ਿੰਮੀ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ ਉਘੇ ਅਦਾਕਾਰ ਇਰਫਾਨ ਖਾਨ ਨਾਲ।

ਇਸੇ ਸਾਲ ਅਦਾਕਾਰ ਜ਼ਿੰਮੀ ਸ਼ੇਰਗਿੱਲ ਦੀ ਫਿਲਮ 'ਤੂੰ ਹੋਵੇਂ ਮੈਂ ਹੋਵੇਂ' ਰਿਲੀਜ਼ ਹੋਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਾਂ ਵਿਚ ਰੁੱਝ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ

ਆਪਣੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਲਈ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੇਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬੀ ਫਿਲਮ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਰੰਗ ਭਰੇ ਜਾਣ ਸਕਣ।

ਕਿਆਰਾ ਅਡਵਾਨੀ ਹੁਣ 'ਗੇਮ ਚੇਂਜਰ'

ਫਿਲਮ 'ਆਰ.ਆਰ.ਆਰ.' ਦੇ ਸੁਪਰਸਟਾਰ ਰਾਮ ਚਰਨ ਅਤੇ ਕਿਆਰਾ ਅਡਵਾਨੀ ਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਫਿਲਮ ਦਾ ਨਾਂ 'ਗੇਮ ਚੇਂਜਰ' ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਫਿਲਮ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਐੱਸ. ਸ਼ੰਕਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੈਲਗੂ ਫਿਲਮ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ਵਰ ਕ੍ਰਿਏਸ਼ਨ ਨੇ ਫਿਲਮ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਰਾਮ ਚਰਨ ਦੇ 38ਵੇਂ ਜਨਮਦਿਨ ਮੌਕੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਦਾਕਾਰ ਰਾਮ ਚਰਨ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਫਿਲਮ ਦੇ ਨਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਟਵਿੱਟਰ ਖਾਤੇ ਤੋਂ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਫਿਲਮ ਦਾ ਸੰਗੀਤ ਥਾਮਨ ਐੱਸ. ਅਤੇ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਤਿਰੂਨਵੁਕਰਾਸੂ ਦੀ ਹੈ। ਫਿਲਮ 'ਗੇਮ ਚੇਂਜਰ' ਰਾਮ ਚਰਨ ਅਤੇ ਕਿਆਰਾ ਅਡਵਾਨੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਫਿਲਮ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਲਮ 'ਵਿਨਯਾ ਵਿਧੇ ਰਾਮਾ' (2019) ਵਿਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਦਾਕਾਰਾ ਕਿਆਰਾ ਅਡਵਾਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਿਲਮੀ ਸਫਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਫਿਲਮ 'ਫੁਗਲੀ' ਨਾਲ ਸਾਲ 2014 ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹਿੱਟ ਹੋਈ ਫਿਲਮ 'ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਧੋਨੀ: ਦਿ ਅਨਟੋਲਡ ਸਟੋਰੀ' ਜੋ ਕ੍ਰਿਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਖਿਡਾਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ

ਧੋਨੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਧੋਨੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ ਨਿਭਾਇਆ ਸੀ।

SANT BABA PREM SINGH JI SPORTS CLUB SOUTH BEND INDIANA

ਖਾਲਸਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਫੌਜ॥ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕੀ ਮੌਜ॥

ਖਾਲਸਾ ਸਾਜਨਾ ਦਿਵਸ ਦੀ ਸਮੂਹ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਕੋਟਾਨਿ-ਕੋਟਿ ਵਧਾਈ

ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਸੱਲੂ
(ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਪ੍ਰਧਾਨ)

ਪ੍ਰਿਥਪਾਲ ਸਿੰਘ ਘੋਤੜਾ
(ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਪ੍ਰਧਾਨ)

1699 ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ਮੌਕੇ ਕਲਗੀਧਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਸਾਜ ਕੇ ਜਾਤ-ਪਾਤ ਦਾ ਭਿੰਨ-ਭੇਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾਇਆ, ਸਗੋਂ ਇਕ-ਇਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸਵਾ-ਸਵਾ ਲੱਖ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦਾ ਬੱਲ ਵੀ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਸਿੰਘ ਸਜੇ ਗੁਰੂ ਵਾਲੇ ਬਣੇ।

ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਖਲੀਲ ਪ੍ਰਧਾਨ

ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸ਼ਿਕਾਰੋ

ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਬੋਬੀ (ਸਲੇਮਪੁਰ)

ਬਬਲੂ ਬੈਂਬਨ ਹਾਰਬਰ

ਨਵਦੀਪ ਸਿੰਘ ਲੱਭਾ

ਬਲਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਲਾਡੀ

ਕੁਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰੂਬੀ

ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ ਬੈਂਸ ਲੱਖਾ

ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ

ਵਿੱਕੀ ਸਿੰਘ ਉਚਾ ਪਿੰਡ

ਗੁਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਰਿੰਕੂ

ਜਤਿੰਦਰ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਕਾਲਾ

ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਰਿੰਕੂ

ਅਜੇਪਾਲ ਸਿੰਘ ਮੀਰਾਂਪੁਰ

ਨਿਰਮਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰਿਚੀ

ਹੈਪੀ ਹੀਰ

ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ

ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜ਼ੋਰਾ

ਉੱਕਾਰ ਸਿੰਘ ਗੋਲਡੀ

ਦਲਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ

ਕਿਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਾਵਾ

ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ

ਜਗਮੋਹਨ ਸਿੰਘ

ਸਮੂਹ ਖੇਡ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਪੋਰਟਸ ਕਲੱਬ ਸਾਊਥਬੈਂਡ (ਇੰਡੀਆਨਾ) ਵਲੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਵਿਚ ਖੇਡਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਨਾਲ ਕਬੱਡੀ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਮੇਲਾ 25 ਜੂਨ 2023, ਦਿਨ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਬੱਡੀ ਟੀਮਾਂ ਦੇ ਫਸਵੇਂ ਮੈਚ ਹੋਣਗੇ।

ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਸੰਪਰਕ ਕਰੋ:

ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਖਲੀਲ 269-861-1800, ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ ਬੈਂਸ ਲੱਖਾ 574-210-0213